C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Drenajská sága 4 - Tulák 1 - Cestou vlka.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL - CESTOU VLKA

Prolog

OBLUDA PŘIHLÍŽELA ZE STÍNŮ, JAK OZBROJENÍ muži s pozvednutými pochodněmi vstupují do tmy uvnitř hory. Když šli kolem, ucouvla, aby na její mohutné tělo nedopadlo světlo.

Muži prošli do hrubě přitesané komnaty a zasunuli pochodně do rezavých železných kruhů na žulových stěnách.

Uprostřed dvacetičlenné skupiny byla postava v bronzové zbroji, která zachycovala světlo pochodní, až se zdálo, jako by byla vytvořena z plamenů. Muž si sňal okřídlenou přilbici a dva dvořané vztyčili dřevěný stojan. Válečník položil přilbici na vršek stojanu a rozepjal si pancíř. Byl to postarší muž, ale stále ještě plný síly - vlasy mu řídly a v mihotavém světle mhouřil oči. Podal pancíř jednomu z dvořanů, který ho položil na stojan a znovu pozapínal přezky na řemení.

"Jste si jist svým plánem, můj pane?" otázal se útlý starý muž v modrém hávu.

"Tak jistý, jak jen můžu být, Deriane. Ten sen už mívám déle než rok a věřím mu."

"Ale ta zbroj pro Drenaj tolik znamená."

"Proto je taky tady."

"Nemohl byste si to - ještě teď - znovu promyslet? Niallad je ještě mladík a klidně by mohl aspoň dva roky počkat. Jste pořád silák, můj pane."

"Oči už mi neslouží, Deriane. Brzo oslepnu úplně. Myslíš, že to je dobré pro krále vyhlášeného svým válečným uměním?"

"Nechtěl bych vás ztratit, pane," pravil Derian. "Možná se mýlím, ale váš syn... "

"Znám jeho slabosti," štěkl král, "jako znám jeho budoucnost. Stojíme tváří v tvář konci všeho, zač jsme kdy bojovali. Ne teď... ne za pět let. Ale brzy nadejdou dny plné krveprolévání, a pak bude Drenaj muset mít aspoň nějakou naději. Tou nadějí je tato zbroj."

"Ale, můj pane, ona přece není kouzelná. Kouzlo jste měl vy. Tohle je jenom kus kovu, který jste se rozhodl obléknout. Mohla být stříbrná nebo zlatá či kožená. To král Orien zbudoval Drenaj. A teď nás opouštíte."

Král, nyní oděný v hnědé haleně z jemné jelenice, položil státníkovi ruce na ramena.

"V posledních několika letech jsem měl potíže, ale vždy jsem se nechal vést tvými dobrými radami. Důvěřuji ti, Deriane, a vím, že dohlédneš na Niallada a povedeš ho, kde budeš moci. Ale ve dnech krveprolití se tvými radami řídit nebude. Tady je moje vidění dost černé: vidím, jak se na drenajský lid vrhá strašlivé vojsko, vidím, jak se naše voje vzdávají a ukrývají - a vidím tuto zbroj zářit jako pochodeň, přitahuje k sobě muže a dodává jim víru."

"A vidíte i vítězství, můj pane?"

"Vidím některé zvítězit. Jiné zahynout."

"Ale co jestli se váš vnitřní zrak mýlí? Co když je to jen klam vytvořený Duchem chaosu?"

"Pohlédni na tu zbroj, Deriane," vybídl ho Orien a přivedl ho blíž.

Zbroj se stále ještě leskla ve svitu pochodní, ale navíc získala tajemnou zář, která mátla zrak. "Dotkni se jí," nařídil král. Když to Derian udělal, ruka mu prošla skrz obraz a on ucukl, jako by dostal ránu.

"Co jste to udělal?"

"Já neudělal nic, ale toto je první slib z mého snu. Pouze vyvolený může zbroj získat."

"A nemohli by se najít tací, kteří by kouzlo zrušili a zbroj ukradli?"

"To by vskutku mohli, Deriane. Ale podívej se tamhle za ty pochodně."

Státník se otočil a spatřil, jak na něho ze tmy pomrkávají desítky párů očí. Derian ucouvl. "Bohové! Co je to?"

"Podle pověsti to kdysi byli lidé. Ale kmeny, které žijí v tomto kraji, hovoří o potoku, který v létě zčerná. Jediná voda v okolí je v tom potoce, ale když se z něj napije obtěžkaná žena, stane se z vody vzácný jed, který znetvoří dítě v jejím lůně. Nadirové tyto děti nechávají v horách, aby tu zemřely... očividně ne všechny zahynou."

Derian vytrhl pochodeň z kruhu a popošel ke dveřím, ale král ho zastavil.

"Nedívej se tam, příteli, pronásledovalo by tě to až do konce tvých dnů. Ale buď si jist, že jsou nesmírně zuřiví. Bylo by potřeba, aby sem přišel velký oddíl, a kdyby se někdo jiný než vyvolený pokusil zbroj odnést, roztrhaly by ho na kusy bestie, které žijí v temnotách."

"A co uděláme teď, můj pane?"
"Rozloučíme se."
"A kam půjdete vy?"
"Tam, kde nikdo neví, že jsem král."
Když před Orienem poklekal, stály Derianovi v očích slzy, ale král ho pozvedl k sobě.
"Odložme hodnosti, příteli. Rozejděme se jako přátelé."
Muži se objali.

1. Kapitola

MNICHA PRÁVĚ ZAČALI MUČIT, KDYŽ ZE stínu lesa vystoupil ten cizinec.
"Ukradli jste mi koně," oznámil jim tiše. Pět mužů se prudce otočilo. Za nimi mladý mnich klesl do provazů, které ho držely, pozvedl hlavu a zamžoural oteklýma očima na nově příchozího. Muž to byl vysoký, širokoplecí a kolem těla měl obtočen černý kožený plášť.
"Kde je můj kůň?" zeptal se.
"Kdo ví? Kůň je jenom kůň a jeho majitelem je ten, kdo na něm sedí," odpověděl Dectas. Když cizinec poprvé promluvil, Dectas ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz, čekal, že uvidí několik mužů s připravenými zbraněmi. Ale teď, když si v rostoucím šeru prohlédl okraj lesa, poznal, že ten muž je sám. Sám a blázen. Mnich se ukázal být ubohou zábavou, zatínal zuby, aby nekřičel bolestí, a ani neklel, ani nežadonil. Ale tenhle bude zpívat bolestí dlouho do noci.
"Přiveďte mi toho koně," nařídil cizí muž a jeho hluboký hlas zněl mírně znuděně.
"Chyťte ho!" přikázal Dectas. Do vzduchu vylétly meče a pět mužů zaútočilo. Příchozí rychle odhodil plášť dozadu přes rameno a zvedl pravačku. Do hrudi nejbližšího muže se zaryla černá střela a druhá skončila v břiše statného válečníka s pozvednutým mečem. Cizinec upustil malou dvojitou kuši a zlehka uskočil. Jeden útočník byl mrtvý, druhý klečel a rukama svíral střelu, která mu trčela z břicha.
Příchozí povolil řemínek, jenž mu přidržoval plášť, který nechal spadnout na zem za sebou. Z dvojité pochvy vylovil dva nože s černou čepelí.
"Přiveďte mi toho koně!" rozkázal.
Dva zbývající muži zaváhali a ohlédli se na Decta pro podporu. Vzduchem zasvištěly černé nože a oba muži se bezhlesně zhroutili.
Dectas zůstal sám.
"Toho koně můžeš mít," řekl, kousl se do rtů a couval směrem k okraji lesa. Muž zavrtěl hlavou.
"Příliš pozdě," odpověděl tiše.
Dectas se obrátil a vyrazil ke stromům, ale prudký úder do zad ho vyvedl z rovnováhy a on se tváří zaryl do kypré hlíny. Pokusil se vzepřít na rukou a zvednout se. Hodil po něm příchozí kamenem? napadlo ho. Zaplavila ho slabost a on se sesul na zem... hlína byla měkká jako prachová peřina a sladce voněla po levanduli. Zacukalo mu v noze.
Příchozí zvedl svůj plášť a než si znovu na rameni sepnul řemínek, vytřepal ze záhybů hlínu. Pak sebral své tři nože a dočista je otřel o šaty mrtvých. Nakonec si vzal i obě střely a raněnému rychle podřízl krk, čímž ho poslal na onen svět za ostatními. Pak zvedl i kuši, prohlédl si zámek, zda se v něm nezachytila hlína, a pověsil si ji na široký černý opasek. Bez ohlédnutí se vydal pro svého koně.
"Počkejte!" zavolal mnich. "Pusťte mě. Prosím!"
Muž se otočil. "Proč?" zeptal se.
Otázka byla položena tak ledabyle, až mnich zjistil, že náhle není schopen zformulovat odpověď.
"Umřu tady, jestli mě zde necháte," opověděl nakonec.
"To není dost dobré," pokrčil rameny muž. Došel ke koním, našel své zvíře a sedlové brašny tak, jak je zanechal. Spokojeně odvázal svého koně a vykročil zpátky přes louku.
Chvíli na mnicha hleděl, pak tiše zaklel a odřízl ho. Muž se mu zhroutil do náručí. Byl ošklivě zbitý a na několika místech měl pořezanou hruď. Maso mu viselo v úzkých proužcích a modré roucho měl potřísněné krví. Válečník mnicha převalil na záda a roztrhl mu šaty, pak přešel ke svému koni a vrátil se s koženou nádobou. Otočil víčkem a nalil mnichovi na rány vodu. Ten sebou zazmítal, ale nevydal ani hlásku. Válečník mu zkušeně přihladil pruhy kůže zpátky na místo.
"Lež chvíli klidně," nařídil. Z malého váčku vytáhl jehlu a nit a proužky kůže mu úhledně přichytil k tělu. "Potřebuju oheň," prohodil. "Už na to vůbec nevidím!"
Jakmile oheň vzplál, pozoroval mnich válečníka při práci. Ten měl oči přimhouřené, jak se soustředil, ale mnich si všiml, že je má podivně tmavé, hnědé, skoro dočerna, lemované zlatými tečkami. Bojovník nebyl oholen a vous na bradě měl protkaný stříbrem.
Pak mnich usnul...
Když se probudil, zaúpěl, jak se bolest z pohmožděnin přihnala zpět s řevem jako vzteklý pes. Mnich se posadil a zašklebil se, když se mu stehy na hrudi napjaly. Jeho roucho bylo pryč a vedle něj ležely šaty, které někdo zjevně stáhl z mrtvých mužů, protože na kabátci, ležícím vedle něj, byly hnědé skvrny od zaschlé krve.
Válečník si balil sedlové brašny a k sedlu přivazoval pokrývky.
"Kde jsou mé šaty?" chtěl vědět mnich.
"Spálil jsem je."
"Jak jste se mohl opovážit! To bylo posvátné roucho."

"Byla to jenom modrá bavlna. A v každém městě nebo vesnici můžeš dostat jiný." Válečník se vrátil a dřepl si proti mnichovi. "Strávil jsem dvě hodiny štupováním tvýho měkkýho těla, mnichu. Potěšilo by mě, kdybys mu dovolil ještě pár dní přežít, než se vrhneš do plamenů mučednictví. Po celé zemi tvoje bratry upalují, věší, nebo trhají na kusy. A to všechno proto, že nemají dost odvahy na to, aby ty prokletý hadry svlíkli."

"My se schovávat nebudeme," prohlásil mnich vzdorně.

"Tak umřete."

"Je to tak hrozné?"

"To nevím, mnichu, to pověz ty mně. Včera večer jsi k tomu měl docela blízko."

"Ale přišel jste vy."

"Hledal jsem svýho koně. Jinýho v tom moc nehledej."

"A při dnešních cenách je kůň cennější než člověk?"

"To byl vždycky, mnichu."

"Pro mě ne."

"Takže kdybych byl já přivázanej k tomu stromu, ty bys mě zachránil?"

"Pokusil bych se o to."

"A oba bychom byli mrtví. Jak to zatím stojí a leží, ty jsi naživu a, co je důležitější, já mám svýho koně."

"Najdu si jiné roucho."

"O tom nepochybuju. A teď už musím jít. Jestli chceš jet se mnou, jseš vítanej."

"Myslím, že raději ne."

Muž pokrčil rameny a vstal. "V tom případě se loučím."

"Počkejte!" zarazil ho mnich a s námahou se zvedl. "Nechci, aby to znělo nevděčně, a převelice vám děkuji za vaši pomoc. Jenomže kdybych byl s vámi, byl byste v nebezpečí."

"To je od tebe velice ohleduplný," odvětil muž. "Jak si teda přeješ."

Došel ke svému koni, přitáhl sedlový řemen, vyhoupl se do sedla a přehodil si za sebe plášť.

"Jmenuji se Dardalion," křikl za ním mnich.

Válečník se naklonil nad sedlovou hrušku.

"A já jsem Tulák," pravil. Mnich sebou cukl, jako by dostal ránu. "Vidím, žes o mně už slyšel."

"Neslyšel jsem nic dobrého," opáčil Dardalion.

"Tak tos slyšel jenom samou pravdu. Sbohem."

"Počkejte! Pojedu s vámi."

Tulák přitáhl koni otěže. "A co to nebezpečí?" zeptal se.

"Jenom vagrijští dobyvatelé mě chtějí mrtvého, ale aspoň mám několik přátel - což je víc, než se dá říci o Tulákovi řečenému Zabíječ. Půl světa by zaplatilo, aby vám mohlo naplít na hrob."

"Vždycky je příjemné, když si člověka váží," prohodil Tulák. "Teď, Dardalione - pokud jedeš s sebou, navlíkni si ty šaty a pak musíme vyrazit."

Dardalion si klekl vedle hromádky šatstva a sáhl po vlněné košili, ale když se jí dotkl, ucukl a z tváří mu zmizela veškerá barva.

Tulák sklouzl ze sedla a přiblížil se k mnichovi. "Máš problémy s tím zraněním?" zeptal se.

Dardalion zavrtěl hlavou a když vzhlédl, Tulák byl překvapen, protože v jeho očích spatřil slzy. Válečníkem to otřáslo, protože tohoto muže viděl trpět, aniž by bolestí uronil slzu. Teď plakal jako dítě a přesto mu nikdo neubližoval.

Dardalion se prudce nadechl. "Tyto šaty si nemohu obléknout."

"Nejsou zavšivený a většinu krve jsem z nich oškrábal."

"Nesou v sobě vzpomínky, Tuláku... strašlivé vzpomínky... na znásilnění, vraždy, nepopsatelné ohavnosti. Pouhý jejich dotyk mne pošpinil a nemohu je mít na sobě."

"Takže jsi mystik?"

"Ano. Mystik." Dardalion si zase sedl na pokrývku a v ranním slunci se třásl. Tulák se poškrábal na bradě a vrátil se ke svému koni, kde ze sedlové brašny vytáhl svou náhradní košili, nohavice a mokasíny.

"Tyhle jsou čistý, mnichu. Ale vzpomínky, který v sobě nesou, pro tebe možná nebudou o nic míň bolestný," řekl a hodil oděv před Dardaliona. Mladý mnich váhavě sáhl po vlněné košili. Když se jí dotkl, neucítil žádné zlo, jen vlnu duševní bolesti, která se změnila v mučivou úzkost. Mnich zavřel oči a uklidnil svou mysl, pak vzhlédl a usmál se.

"Děkuji vám, Tuláku. Tyto si mohu obléknout."

Jejich pohledy se setkaly a válečník se suše pousmál. "Hádám, že teď znáš všecky mý tajemství, co?"

"Ne. Jen vaši bolest."

"Bolest je relativní."

Celé dopoledne projížděli kopci a dolinami rozervanými válečnými běsy. Na východě stoupaly k obloze sloupy kouře, aby se spojily s oblaky. Hořela města a duše odcházely do Prázdnoty. Kolem nich byla po lesích i polích roztroušena mrtvá těla, z nichž mnohá byla svlečena ze zbroje a obrána o zbraně, a nad hlavou jim v hejnech poletovaly černokřídlé vrány, které svýma hladovýma očima prohlížely nyní úrodnou zemi pod sebou. Úroda smrti byla zralá.

V každé kotlině se jezdci setkávali s vypálenými dědinami a Dardalionova tvář získala pronásledovaný výraz. Tulák si důkazů války nevšímal, ale byl cestou ostražitý a pravidelně se zastavoval, aby zkontroloval stopy, jež zanechávali, a prohlédl si kopce daleko na jihu.

"Sledují vás?" zeptal se Dardalion.

"Vždycky," odpověděl temně válečník.

Dardalion jel na koni naposled před pěti lety, když opouštěl otcovo venkovské sídlo na vrcholku útesu a jel do pět

mil vzdáleného chrámu v Sardii. Teď ho stále více bolela jeho zranění a nohy si odíral o boky své klisny, takže musel bojovat proti rostoucím mukám. Soustředil myšlenky a zaměřil pohled na bojovníka jedoucího před ním. Všiml si, jak lehce sedí v sedle, i toho, že pravici nikdy nemá daleko od širokého opasku, na němž mu visely jeho smrtonosné zbraně. Na chvíli, když se cesta rozšířila, jeli vedle sebe a mnich si prohlédl válečníkovu tvář. Tulák měl pevné kosti a byl by skoro hezký, nebýt zachmuřeně sevřených rtů a tvrdých, pronikavých očí. Pod pláštěm měl kroužkové náramenice navlečené přes koženou kamizolu s pár dírami a řadou pečlivě vyspravených skob.

"Žil jste dlouho ve válce?" zeptal se válečníka Dardalion.

"Moc dlouho," odpověděl Tulák a znovu se zastavil, aby si prohlédl stezku za sebou.

"Zmiňoval jste se o zabíjení mnichů a říkal jste, že umírají proto, že nemají odvahu svléknout si svá roucha. Jak jste to myslel?"

"Není to jasný?"

"Zdálo by se, že zemřít pro svou víru vyžaduje odvahu z největších," poznamenal Dardalion.

Tulák se zasmál. "Odvahu? Umřít nevyžaduje žádnou odvahu. Ale žít, to chce pevný nervy."

"Jste velmi zvláštní člověk. Vy se smrti vůbec nebojíte?"

"Já se bojím všeho, mnichu - všeho, co chodí, plazí se nebo létá. Ale schovej si to svý povídání k ohni. Potřebuju přemýšlet." Nohama obutýma v těžkých botách se dotkl slabin svého koně a vjel do lesíka, kde, když ve skrytém dolíku našel palouk, jímž protékal potůček, sesedl a povolil koni podpínku. Kůň se dral k vodě, ale Tulák ho chvíli pomalu prováděl a po dlouhé jízdě ho nechal vychladnout, než ho zavedl k potoku. Když byli koně spoutáni, Tulák v kruhu balvanů zažehl malý ohýnek a vedle něj rozložil pokrývky. Pojedl studené maso - které Dardalion odmítl - a trochu jablečných křížal a začal se zabývat svými zbraněmi. Na opasku mu visely tři nože, jež naostřil malým brouskem. Poloviční kuši rozložil a vyčistil.

"Zajímavá zbraň," poznamenal Dardalion.

"Ano, vyrobili ji pro mě ve Ventrii. Dokáže být velice užitečná. Je na dvě střely a zabíjí do dvaceti stop."

"Takže musíte být své oběti nablízku."

Tulák do Dardalionových očí zabodl svůj vážný pohled. "Nesnaž se mě soudit, mnichu."

"Byl to jenom postřeh. Jak jste přišel o toho koně?"

"Byl jsem se ženou."

"Chápu."

Tulák se zazubil. "Bohové, když se mladík tváří tak veledůležitě, tak to vždycky vypadá hrozně směšně! Tys nikdy neměl ženu?"

"Ne. Taky jsem v posledních pěti letech nejedl maso. Ani neokusil alkohol."

"Nudný život, ale šťastný," prohodil válečník.

"Můj život nebyl nudný. Život znamená víc, než jen uspokojování tělesného chtíče."

"Tím jsem si jistej. Přesto nezaškodí ho čas od času uspokojit."

Dardalion neříkal nic. Jaký by mělo smysl vysvětlovat válečníkovi harmonii života stráveného budováním duchovní síly? Radosti beztížného a svobodného letu na slunečním větru, putování ke vzdáleným sluncím a pohledu na zrod nových hvězd? Nebo snadné skoky zamlženými chodbami času?

"Na co myslíš?" zeptal se Tulák.

"Zajímalo mě, proč jste spálil moje roucho," řekl Dardalion a náhle si uvědomil, že mu ta otázka celý den vrtá hlavou.

"Byl to jen takový nápad, nic víc v tom není. Už jsem byl dlouho sám a toužil jsem po společnosti."

Dardalion kývl a přiložil na oheň dvě větvičky.

"Je to všechno?" zeptal se bojovník. "Žádný další dotazy?"

"Jste zklamán?"

"Hádám, že asi jo," připustil Tulák. "Rád bych věděl proč?"

"Mám vám to povědět?"

"Ne, mám rád záhady. Co budeš dělat teď?"

"Najdu další stoupence svého řádu a vrátím se ke svým povinnostem."

"Jinými slovy - umřeš."

"Možná."

"Mně to nedává žádnej smysl," prohlásil Tulák, "ale život sám taky nedává smysl. Takže je to celkem rozumný."

"Dával vám život vůbec někdy smysl, Tuláku?"

"Ano. Kdysi dávno, než jsem se dověděl o orlech."

"Tomu nerozumím."

"To mě těší," řekl válečník, položil si hlavu na sedlo a zavřel oči.

"Prosím vás, vysvětlete mi to," naléhal na něho Dardalion. Tulák se obrátil na záda, otevřel oči a upřel je někam za hvězdy.

"Kdysi jsem miloval život a slunce pro mě bylo zlatým potěšením. Ale potěšení má občas krátkej život, mnichu. A když zemře, muž hledá ve svým nitru a ptá se: Proč? Proč je nenávist o tolik silnější než láska? Proč zločinci sklízejí tak bohatou odměnu? Proč síla a rychlost znamenají víc než mravní zásady a vlídnost? A pak si člověk uvědomí... že na to není odpověď. Žádná. A aby si zachoval zdravý rozum, musí změnit svý představy o světě. Kdysi jsem býval jehně, co si hraje na zelený louce. Pak přišli vlci. Teď jsem orel a lítám si v jiným vesmíru."

"A teď zabíjíte jehňata," zašeptal Dardalion.

Tulák se uchechtl a obrátil se k němu zády.

"Ne, mnichu. Za jehňata ti nikdo nedá ani zlámanou grešli."

2. Kapitola

ŽOLDÁCI ODJELI A MRTVÉ NECHALI ZA SEBOU. Sedmnáct těl leželo roztroušeno na cestě, osm mužů, čtyři ženy a pět dětí. Muži a děti zemřeli rychle. Z pěti povozů, které utečenci táhli, čtyři hořely jasným plamenem a z pátého stoupal dým. Když vrahové odjeli přes hřeben k jihu, prodrala se houštinou na cestu rusovlasá žena a ke kouřícímu povozu dovedla tři děti.

"Uhas ten oheň, Cule," přikázala nejstaršímu hochovi. Ten stál s pohledem upřeným na mrtvá těla, modré oči prázdné, otřesené a plné hrůzy. "Ten oheň, Cule. Pomoz ho ostatním uhasit." Ale on zahlédl tělo Šíry a zaúpěl.

"Babičko..." zamumlal a na třesoucích se nohou k ní popošel. Pak se k němu mladá žena rozběhla, objala ho a přitiskla si jeho hlavu k rameni.

"Je mrtvá a už necítí žádnou bolest. Pojď se mnou a uhasíme ten oheň." Odvedla ho k vozu a podala mu pokrývku. Obě mladší děti - sedmileté holčičky, dvojčátka - stály ruku v ruce, zády k mrtvým.

"Pojďte, děti. Pomozte bratrovi. A pak půjdeme."

"Kam můžeme jít, Danjal?" zeptala se Krylla.

"Na sever. Povídá se, že generál Egel je na severu s velkým vojskem. Půjdeme tam."

"Nemám ráda vojáky," prohlásila Miriel.

"Pomozte bratrovi. Honem, rychle!"

Danjal se od nich odvrátila, aby nezahlédly její slzy. Špatný, prachšpatný svět! Před třemi měsíci, když začala válka, dorazila do vesnice zpráva, že Psi Chaosu pochodují na Drenan. Muži se tomu smáli, věřili v rychlé vítězství.

Ne tak ženy, které instinktivně věděly, že každé vojsko, těšící se z titulu Psi Chaosu, bude krutým nepřítelem. Ale jak krutým, to si uvědomovali jen nemnozí. Dobývání Danjal pochopit dokázala - která žena by to nepochopila? Ale Psi s sebou přinášeli víc, přinesli masové vraždění, teror, mučení, mrzačení a neuvěřitelnou hrůzu.

Mniši Pramene byli pronásledováni a pobíjeni, jejich řád noví páni postavili mimo zákon. A přesto mniši Pramene nijak neodporovali žádné vládě, pouze se modlili za mír, harmonii a úctu k nadřízeným. Jakou hrozbu tedy znamenali?

Vesnice byly vypalovány a ničeny. Tak kdo bude na podzim sklízet obilí?

Znásilňování, drancování a vraždění bez konce. Bylo to nepochopitelně barbarské a Danjal tomu prostě nedokázala porozumět. Už třikrát ji znásilnili. Jednou šest vojáků najednou - to, že ji nezabili, svědčilo o jejím hereckém nadání, protože předstírala vzrušení, a oni ji při každé příležitosti nechali být, potlučenou a poníženou, ale vždy s úsměvem. Jakýsi pud jí napovídal, že dnes by to bylo jiné, a tak, když se objevili jezdci, sebrala děti a utekla do houští. Jezdci netoužili po ženách, jen po loupení a svévolném ničení.

Dvacet ozbrojených mužů, kteří se zastavili, aby pobili skupinku utečenců.

"Oheň je pryč, Danjal," zavolal Culas. Danjal se vyšplhala do vozu a vybrala pokrývky a zásoby, které tu útočníci zanechali jako příliš ubohý lup. Pomocí pruhů kůže svázala ze tří pokrývek dětem batohy, pak posbírala kožené nádoby na vodu a pověsila si je přes rameno.

"Musíme jít," řekla a vedla trojici k severu.

Nedošli daleko, když se k jejich uším donesl dusot kopyt, a Danjal se vyděsila, protože byli na otevřené pláni. Holčičky začaly plakat, ale mladý Culas vytáhl z pochvy ukryté v pokrývce dlouhou dýku.

"Dej to sem!" křikla Danjal, sebrala mu dýku a odhodila ji daleko od cesty, zatímco Culas s hrůzou přihlížel. "Nic bychom tím nezískali. Poslouchej mě. Ať už mi udělají cokoliv, ty budeš tiše sedět. Rozumíš? Nebudeš křičet ani brečet. Slibuješ?"

Za zatáčkou se vynořili dva jezdci. První byl tmavovlasý válečník onoho typu, který se naučila tak dobře znát. Měl tvrdou tvář a oči ještě tvrdší. Druhý muž byl překvapením, protože byl útlý a asketický, s jemnými kostmi a zdánlivě mírným výrazem. Když se přiblížili, Danjal si odhodila rusé vlasy přes rameno, uhladila záhyby zelené haleny a přinutila se k úsměvu.

"Vy jste byli s těmi utečenci?" zeptal se válečník.

"Ne. Jenom jsme šli kolem."

Mladší muž s mírnou tváří opatrně slezl z koně a trhl sebou, jako by ho něco bolelo. Přistoupil k Danjal a natáhl ruce.

"Nám lhát nemusíš, sestro, my nejsme z téhož rodu. Je mi líto vaší bolesti."

"Ty jsi mnich?"

"Ano." Obrátil se k dětem. "Pojďte ke mně, pojďte k Dardalionovi," pravil, klekl si a rozevřel náruč. Děti překvapivě uposlechly, děvčátka první. On všechny tři objal útlýma rukama. "Pro tuto chvíli jste v bezpečí," řekl. "Nic jiného vám dát nemohu."

"Zabili babičku," ozval se chlapec.

"Já vím, Cule. Ale ty, Krylla a Miriel jste stále ještě naživu. Utíkali jste dlouho. A my vám teď pomůžeme. Vezmeme vás ke ganu Egelovi na severu."

Měl tichý, přesvědčivý hlas a mluvil v krátkých, prostých a srozumitelných větách. Danjal stála vedle něj jako přikovaná silou, kterou na ně působil. Vůbec o jeho slovech nepochybovala, ale její oči přitáhl tmavovlasý válečník, který pořád ještě seděl na koni.

"Ty nejsi mnich," řekla.

"Ne. A ty nejsi děvka."

"Jak to můžeš vědět?"

"Strávil jsem s děvkama celej život," odpověděl. Přehodil nohu přes sedlovou hrušku, sklouzl na zem a přistoupil k ní.

Byl cítit zvětralým potem, koňmi, a zblízka byl stejně děsivý, jako kterýkoliv jiný nájezdník, s jakým se kdy Danjal setkala. Přesto zvláštním způsobem vnímala hrůzu z dálky, jako by sledovala hru, vědouc, že zločinec je sice nebezpečný, ale uklidňovalo ji pomyšlení, že nemůže opustit jeviště. Jeho síla na ni působila, aniž by ji ohrožovala.

"Schovala ses ve křoví," prohlásil. "Chytrý. Velice chytrý."

"Ty ses díval?"

"Ne. Vyčetl jsem to ze stop. My se před stejnýma nájezdníkama schovávali asi před hodinou. Žoldáci - ne skuteční Psi."

"Skuteční Psi? Co víc ještě potřebují, aby dokázali, že jsou u nich v učení?"

"Byli to lajdáci - nechali vás naživu. Psům byste tak snadno neunikli."

"Jak to," zeptala se Danjal, "že muž jako ty cestuje s mnichem Pramene?"

"Muž jako já? Jak rychle soudíš, ženská," opáčil nevzrušeně. "Možná bych se měl oholit."

Přišel k nim Dardalion a Danjal se otočila k němu.

"Musíme najít místo pro tábor," řekl mnich. "Děti se potřebují vyspat."

"Jsou teprve tři hodiny po poledni," podotkl Tulák.

"Potřebují zvláštní druh spánku," vysvětloval Dardalion. "Věřte mi. Mohl byste najít vhodné místo?"

"Pojď kousek se mnou," vyzval ho válečník a poodešel asi třicet kroků dál po cestě. Dardalion se k němu připojil. "Co se to s tebou děje? Nemůžeme si je uvázat na krk. Máme dva koně a všude kolem jsou Psi. A i kdyby nebyli, jsou tu žoldnéři."

"Nemůžeme je opustit. Ale máte pravdu - vy klidně jděte."

"Cos mi to udělal, mnichu?" vyštěkl válečník.

"Já? Nic."

"Seslals na mě kouzlo? Odpověz!"

"Já žádná kouzla neznám. Jsi svobodný, můžeš si dělat, co chceš, uposlechnout jakéhokoliv nápadu, pro nějž se rozhodneš."

"Nemám rád děti. A nemám rád ženský, který si nemůžu koupit."

"Musíme najít místo k odpočinku, kde budu moci ulehčit jejich utrpení. Uděláte to, než odejdete?"

"Odejdu? Kam bych měl chodit?"

"Myslel jsem, že nás chcete opustit, abyste se nás zbavil."

"Nemůžu se vás zbavit. Bohové, jestli přijdu na to, žes na mě seslal kouzlo, zabiju tě. To přísahám!"

"Ale já to neudělal," namítl Dardalion. "Neudělal bych to, ani kdybych to uměl."

Tulák v duchu temně zaklel a vrátil se zpátky k Danjal a dětem. Když se přiblížil, holčičky se chytly Danjal za sukni, oči rozšířené hrůzou.

Tulák počkal u svého koně, dokud k dětem nedošel Dardalion. "Chce někdo jet se mnou?" zeptal se. Nedostalo se mu odpovědi a on se uchechtl. "Ani jsem si to nemyslel. Pojďte za mnou támhle k těm stromům. Najdu nějaký místo."

Později, když Dardalion seděl u dětí a tichým, hypnotickým hlasem jim vykládal úžasné příběhy o kouzlech Starších, ležel Tulák u ohně a pozoroval Danjal.

"Chceš mě?" zeptala se ho náhle a narušila tak jeho soustředění.

"Za kolik?" zeptal se.

"Pro tebe zadarmo."

"To ne. Tvoje oči nelžou tak dobře jako tvoje pusa."

"Co tím chceš říct?"

"Chci tím říct, že jsem ti odpornej. Mně to nevadí, spal jsem se spoustou ženských, který mě nesnášely."

"O tom nepochybuju."

"Takže nakonec upřímnost?"

"Nechci, aby se něco stalo těm dětem."

"Myslíš, že bych jim ublížil?"

"Kdybys mohl."

"To se ve mně mýlíš, ženská."

"A ty podceňuješ moji inteligenci. Copak ses nesnažil svého přítele zarazit, aby nám nepomáhal? No?"

"Ano, ale..."

"Žádné ale. Bez pomoci je naše naděje na přežití skoro nulová. Tomu říkáš neublížit?"

"Ženská, máš jazyk jako bič. Nic ti nedlužím a ty nemáš právo mě kritizovat."

"Já tě nekritizuju. To by znamenalo, že mi na tobě záleží natolik, abych se tě snažila napravit. Hnusíš se mi a všichni tvoji hnusní bratříčkové taky. Nech mě být, zatraceně!"

Dardalion seděl u dětí, dokud konečně neusnuly, pak každému po řadě položil ruku na čelo a zašeptal modlitbu za mír. Děvčátka ležela s propletenýma ručkama pod jednou pokrývkou a Culas se natáhl vedle nich s hlavou položenou v ohbí lokte. Mnich dokončil modlitbu a vyčerpaně se usadil. Když měl na sobě Tulákovy šaty, bylo pro něj jaksi těžké se soustředit. Rozmazané obrazy plné bolesti a utrpení už zeslábly, ale stále ještě Dardalionovi bránily dosáhnout nejvyšších chodníčků Cesty Pramene.

Vzdálený výkřik ho přivedl zpátky do přítomnosti. Někde v temnotě trpěla další duše.

Dardalion se otřásl a přišel blíž k ohni, kde ta mladá žena, Danjal, seděla sama. Tulák byl pryč.

"Asi jsem ho urazila," řekla Danjal, když se mnich usadil naproti ní. "Je tak studený. Tak patří do těchhle časů."

"Ano, to je," souhlasil Dardalion, "ale je to také člověk, který nás dovede do bezpečí."

"Já vím. Myslíš, že se vrátí?"

"Myslím, že ano. Odkud jsi?"
Danjal pokrčila rameny. "Tak různě. Narodila jsem se v Drenanu."
"Příjemné město s mnoha knihovnami."
"Ano."
"Pověz mi něco o těch dobách, kdy jsi hrála," vyzval ji Dardalion.
"Jak to... ach, ano, před Pramenem není žádných tajemství."
"Nic tak čarovného, Danjal. Prozradily mi to děti, říkaly, že jsi kdysi hrála v Duchovi Kirké před králem Nialladem."
"Hrála jsem šestou dceru a měla jsem tam tři věty," podotkla s úsměvem. "Ale byla to zkušenost vhodná k zapamatování. Povídá se, že král je mrtvý, že ho zabili nějací zrádci."
"To jsem taky zaslechl," řekl Dardalion. "Ale takové věci ponechme stranou. Noc je jasná, hvězdy nádherné a děti spí a zdají se jim hezké sny. Se smrtí a zoufalstvím si budeme dělat starosti až zítra."
"Nemůžu na to přestat myslet," poznamenala Danjal. "Osud je krutý. Z lesa můžou každou chvíli vyjet lupiči a všechna ta hrůza začne znova. Víš, že do Delnoského pohoří, kde Egel cvičí své vojsko, je to dvě stě mil?"
"Vím."
"Budeš za nás bojovat? Nebo zůstaneš stranou a necháš je, aby nás zabili?"
"Já nebojuji, Danjal. Ale zůstanu s vámi."
"Ale tvůj přítel bude bojovat, ne?"
"Ano. To je všechno, co umí."
"Je to zabiják," prohlásila Danjal a zvedla si pokrývku až k ramenům. "Mezi ním a žoldáky nebo Vagriánci není rozdíl. A přesto doufám, že se vrátí - není to zvláštní?"
"Snaž se usnout," vybídl ji Dardalion. "A já dohlédnu na to, aby se ti zdály jen samé příjemné sny."
"To bude hezké - a mohly by mě taky trochu zahřát."
Uložila se vedle ohniště a zavřela oči. Dardalion začal zhluboka dýchat a znovu se ponořil do svého soustředění, přivolal modlitbu za mír a tiše ji vyslal, aby obalila její tělo. Danjalin dech se prohloubil. Dardalion uvolnil řetězy svého ducha a vznesl se k noční obloze, převracel se v měsíčním světle a své tělo zanechal přikrčené u ohně.
Volný!
Sám s Prázdnotou.
S námahou zastavil svůj vzestup a prohlédl si zemi pod sebou, zda nezahlédne nějakou stopu po Tulákovi.
Daleko na jihovýchodě ozařovala noční oblohu hořící města zubatým karmínovým obloukem, zatímco na severu a na západě hořely strážní ohně a jejich pravidelné rozmístění znamenalo, že se jedná o ohně vagrijských hlídek. Na jihu v malém lesíku poblikával osamocený plamínek a Dardalion se k němu zvědavě vydal.
Kolem ohně spala šestice mužů, zatímco sedmý seděl na kameni a z měděného kotlíku se cpal dušeným masem. Dardalion se nad nimi chvíli vznášel a do jeho mysli zatím pronikal strach. Vycítil veliké zlo a hodlal odejít.
Náhle k němu sedící muž vzhlédl a zazubil se.
"My si tě najdem, mnichu," zašeptal.
Dardalion se nehýbal. Muž si položil měděný kotlík k nohám a zavřel oči... a Dardalion už nebyl sám. Vedle něj se vznášel ozbrojený válečník se štítem a černým mečem. Mladý mnich vyrazil vzhůru, ale duch válečníka byl rychlejší a jak letěl kolem něj, zlehka se ho dotkl na zádech. Dardalionovi projela duchovním tělem strašná bolest a on vykřikl.
Válečník se před ním vznášel a pošklebovalo se.
"Ještě tě nezabiju, mnichu. Chci Tuláka. Dej mi ho a zůstaneš naživu."
"Kdo jsi?" zašeptal Dardalion a bojoval o čas.
"Moje jméno by ti nic neřeklo. Ale patřím k Bratrstvu a mám před sebou úkol. Tulák musí zemřít."
"Bratrstvu? Ty jsi mnich?"
"Mnich? Jistým způsobem, který bys nikdy nepochopil, ty pobožný prase! Síla, lstivost, úskočnost, vláda silnějšího - to jsou věci, k nimž se modlím, protože přinášejí moc. Skutečnou moc."
"Takže ty sloužíš Temnotě?" zeptal se Dardalion.
"Temnota nebo Světlo... slova slouží jenom ke zmatení. Já sloužím knížeti lží, stvořiteli Chaosu."
"Proč pronásleduješ Tuláka? On není mystik."
"Zabil nesprávného muže, i když ten si smrt nepochybně zasloužil. A teď bylo rozhodnuto, že musí zemřít on. Dovedeš ho ke mně?"
"Nemohu."
"Tak si tedy jdi, červe. Tvoje odevzdanost mě uráží. Zabiju tě zítra - těsně po setmění. Najdu si tvého ducha, byť by se ukryl kdekoliv, a zničím ho."
"Proč? Co tím získáš?"
"Jen potěšení," opáčil válečník. "Ale to mi stačí."
"Tak tě budu očekávat."
"Ovšem, že budeš. Takoví, jako ty, rádi trpí - stáváte se potom svatými."
*

Tulák se rozzlobil, což ho překvapilo, měl z toho nepříjemný pocit a cítil se směšně uražený. Zavedl svého koně na zarostlý pahorek a sesedl. Jak ho mohla nahněvat pravda? ptal se sám sebe.

A přesto ho ranilo, když ho Danjal přirovnala k žoldnéřům, kteří znásilňovali a olupovali nevinné, protože přes svou hrozivou pověst zabijáka nikdy nezabil ženu ani dítě. Taky nikdy nikoho neznásilnil ani neponížil. Tak proč se kvůli té

ženské cítí tak pošpiněný? Proč se teď vidí v tak špatném světle?

To ten mnich.

Ten proklatý mnich.

Tulák prožil posledních dvacet let svého života ve stínech, ale Dardalion byl jako lucerna osvětlující tmavé kouty jeho duše.

Sedl si do trávy. Noc byla chladná a jasná a vzduch sladký.

Dvacet let. Zmizelo v prázdnotě vzpomínek. Dvacet let bez hněvu, kdy Tulák visel jako pijavice na nehostinné skále života.

Ale co teď?

"Teď umřeš, ty hlupáku," pronesl nahlas. "Ten mnich tě zabije svou čistotou."

Bylo to tohle? Bylo to kouzlo, kterého se tolik bál?

Po dvacet let jezdil Tulák po horách a pláních civilizovaných zemí, po stepích a odlehlých krajích nadirských divochů, i po dalekých pouštích nomádů. V té době si nepřipustil k tělu žádného přítele. Nikdo se ho nedotkl. Jako pohyblivá pevnost, bezpečná za svými silnými zdmi, se Tulák protloukal životem tak sám, jak jen muž může být.

Proč toho mnicha zachraňoval? Ta otázka ho trápila. Jeho pevnost se drolila a jeho obrana se rozpadla jako namočený pergamen.

Instinkt mu radil, aby vsedl na koně a skupinku opustil - a on svým instinktům věřil, protože byly vybroušeny nebezpečím, které vyvolávalo jeho povolání. Naživu ho udržovala pohyblivost a rychlost. Mohl udeřit jako had a zmizet dávno před úsvitem.

Tulák Zabíječ, první mezi vrahy. Polapit ho mohli pouze náhodou, protože neměl žádný domov - jen neuspořádaný seznam kontaktů a agentů ve dvou desítkách měst, kteří pro něho vyřizovali zakázky. Objevoval se v nejčernější tmě, vznesl požadavky či sebral odměnu a dávno před úsvitem mizel. Vždy pronásledován a nenáviděn, Zabíječ se pohyboval ve stínech a vyhledával temná zákoutí.

Dokonce i teď věděl, že jeho pronásledovatelé nejsou daleko. Teď, více než kdy jindy, potřeboval zmizet v cizině nebo přes moře do Ventrie a království na východě.

"Ty hlupáku," zašeptal. "Copak chceš umřít?"

Přesto ho mnich držel svým kouzlem, jež neseslal.

"Přistřihls orlovi křídla, Dardalione," poznamenal tiše.

U statku byla květinová zahrada, v níž svítily hyacinty, tulipány a odkvétající narcisy. Jeho syn vypadal tak mírumilovně, když tam ležel, a krev mezi květy vypadala, jako by tam patřila. Zaryla se do něj bolest, vzpomínky zubaté jako střepy skla. Tanju přivázali k posteli a pak vykuchali jako rybu. Dvě holčičky... ještě maličké...

Tulák oplakával ztracená léta...

Hodinu před svítáním se vrátil do tábora a našel všechny ponořené do spánku. Potřásl hlavou nad jejich hloupostí, rozfoukal oheň a v měděném kotlíku připravil horkou ovesnou kaši. Dardalion se probudil první, usmál se na pozdrav a protáhl se.

"Jsem rád, že jste se vrátil," řekl a přistoupil k ohni.

"Budem muset sehnat něco k jídlu," poznamenal Tulák, "protože zásoby nám už docházejí. Pochybuju, že najdeme nevypálenou dědinu, takže to znamená vydat se na lov. Pokud se nechceš zhroutit hlady, možná budeš muset zapomenout na svý zásady, mnichu."

"Mohl bych si s vámi promluvit?" zeptal se Dardalion.

"Divná žádost. Myslel jsem, že spolu mluvíme, ne?"

Dardalion poodešel od ohně. Tulák si povzdechl a než se vydal za ním, sundal měděný kotlík z ohně.

"Proč tak skleslý? Lituješ, žes nám uvázal na krk ženskou a tu její drobotinu?"

"Ne. Já... musím vás požádat o laskavost. Nemám na to právo..."

"Ven s tím, chlape. Co se s tebou děje?"

"Dopravíte je bezpečně k Egelovi?"

"Myslel jsem, že to máš v plánu. Jsi v pořádku, Dardalione?"

"Ano... Ne... Víte, já umřu." Dardalion se od něj odvrátil a odešel po svahu nahoru na hřeben obklopující kotlinu.

Tulák se vydal za ním. Nahoře mu Dardalion pověděl o svém duchovním setkání s lovcem a Tulák ho mlčky vyslechl.

Cesty mystiků mu sice byly uzavřeny, ale znal jejich moc, a v nejmenším nepochyboval, že Dardalion mluví naprostou pravdu. Nijak ho nepřekvapilo, že má za patami lovce. Koneckonců, jednoho z nich přece zabil.

"Takže chápete," zakončil mnich svou řeč, "že když už budu pryč, doufal jsem, že přesto dopravíte Danjal a děti do bezpečí."

"To jsi tak dobře vycvičený pro porážku, Dardalione?"

"Nemohu zabíjet - a to je jediný způsob, jak ho zdolat."

"Kde byl ten jejich tábor?"

"Na jihu. Ale vy tam jít nemůžete - je jich tam sedm."

"Ale ty si myslíš, že jen jeden z nich má Sílu?"

"Pokud to mohu posoudit. Říkal, že mě zabije těsně po setmění. Prosím, nechoďte tam, Tuláku. Nechci být příčinou něčí smrti."

"Ti chlapi mě pronásledují, mnichu, a já nemám na vybranou. Jestli slíbím, že zůstanu s tou ženou, stejně si mě najdou. Lepší bude, když já najdu je a budu bojovat za podmínek, který budou vyhovovat mně. Dneska tu musíte zůstat. Počkáte na mě. Jestli se do rána nevrátím, vyrazíte na sever."

Tulák sebral své sedlové brašny a výzbroj a vyjel k jihu právě ve chvíli, kdy se nad obzor vyhouplo slunce. Ještě se

otočil v sedle a křikl: "A uhas oheň - ten kouř je vidět na celý míle daleko. A dokud se nesetmí, nezapalujte ho."

Dardalion za ním stísněně hleděl.

"Kam jede?" zeptala se Danjal a postavila se vedle mnicha.

"Jede mi zachránit život," řekl Dardalion a zopakoval jí příběh o svých duchovních cestách. Žena to očividně pochopila a on v jejích očích zahlédl lítost. V té chvíli si uvědomil, že byl zatažen do zpovědi, a uvědomil si taky, že velice slevil ze své víry. Když o tom řekl Tulákovi, přinutil ho za sebe bojovat.

"Nedávej si to za vinu," uklidňovala ho Danjal.

"Neměl jsem mu nic říkat."

"Nezničilo by nás to ale všechny? Musel se dovědět, že po něm jdou."

"Pověděl jsem mu to proto, aby mě zachránil."

"O tom nepochybuju. Ale musel se to dozvědět. Tys mu to musel říct."

"Ano. Ale v mých myšlenkách bylo jenom sobectví."

"Ty jsi člověk, Dardalione, stejně jako mnich. Jsi na sebe moc tvrdý. Kolik ti je let?"

"Dvacet pět. A tobě?"

"Dvacet. Jak dlouho jseš mnichem?"

"Pět let. Nejdřív ze mě můj otec chtěl mít stavitele, ale já po tom nikdy doopravdy netoužil. Vždy jsem chtěl sloužit Prameni. A jako dítě jsem často míval vidění. Mé rodiče to uvádělo do rozpaků." Dardalion se náhle zazubil a potřásl hlavou. "Můj otec byl přesvědčený, že jsem posedlý, a když mi bylo osm, vzal mě do chrámu Pramene v Sardii, aby mě toho zbavili. Rozzuřil se, když mu řekli, že mám jen zvláštní dar! Od té doby jsem chodil do klášterní školy. V patnácti jsem se měl stát akolytem, ale otec trval na tom, abych zůstal doma a učil se o obchodech. Než jsem mu to rozmluvil, bylo mi dvacet."

"Je tvůj otec ještě naživu?"

"Nevím. Vagriánci Sardii vypálili a mnichy pobili. Myslím, že to stejné provedli lidem žijícím v okolí města."

"Jak se ti podařilo uniknout?"

"Při těch hrůzách jsem tam nebyl. Opat mě poslal do Skody se zprávou pro horský klášter, ale když jsem dorazil tam, byl také vypálený. Cestou zpátky mě polapili a pak mě zachránil Tulák."

"Nevypadá jako člověk, který by se namáhal s něčí záchranou."

Dardalion se uchechtl. "No, to ne. Vlastně si šel pro svého koně, kterého mu žoldnéři ukradli, a já jsem byl, poněkud potupně, součástí odměny."

Dardalion se znovu zasmál a pak vzal Danjal za ruku. "Děkuji ti, sestro."

"Zač?"

"Za to, že sis dala tu práci a odvedla jsi mě ze stezky sebelítosti. Lituji, že jsem tě tím zatěžoval."

"Mně to nevadilo. Jsi laskavý a pomáháš nám."

"Jsi velice moudrá a já jsem rád, že jsme se setkali," řekl Dardalion a políbil jí ruku. "Pojď, probudíme děti."

Během dne si Dardalion s Danjal hráli v lese s dětmi. Mnich jim vykládal pohádky a Danjal jim připravila honbu za pokladem a sbírala s nimi květiny, z nichž pak uvily věnce. Většinu dopoledne svítilo slunce, ale k polednímu se obloha zatáhla a déšť je zahnal zpátky do tábora, kde se ukryli pod borovicí. Zde pojedli poslední zbytky chleba a trochu sušeného ovoce, které jim tu zanechal Tulák.

"Stmívá se," podotkla Danjal. "Myslíš, že bude bezpečné zapálit oheň?"

Dardalion neodpověděl. Oči upíral na sedm mužů postupujících mezi stromovím s meči v rukou.

3. Kapitola

DARDALION SE UNAVENĚ POSTAVIL. STEHY ho tahaly za kůži na prsou a pohmožděná žebra ho přinutila sebou trhnout. I kdyby uměl bojovat, ani proti jednomu z pomalu se přibližujících mužů by se postavit nemohl.

Vedl je muž, který ho předchozí noci tak vyděsil, a cestou se usmíval. Za ním postupovala v půlkruhu šestice vojáků, dlouhé modré pláště měli připjaté na černých pancířích. Obličeje jim zakrývaly přilbice a obdélníkovými štěrbinami v kovu byly vidět pouze jejich oči.

Za Dardalionem se Danjal otočila od válečníků, objala děti a přitáhla si je k sobě. Aspoň budou ušetřeny hrůz zabíjení.

Mnich cítil, jak mu do duše proniká pocit strašlivé bezmoci. Ještě před pár dny by mučení přijal bez váhání - mučení a smrt. Ale teď cítil strach dětí a přál si, aby měl meč nebo luk a mohl je chránit.

Postupující řada se zastavila, vedoucí bojovník se prudce odvrátil od Dardaliona a zahleděl se kamsi k protějšímu okraji kotliny. Dardalion se ohlédl.

Tam, ve slábnoucí rudé záři soumraku, stál Tulák, plášť přitažený těsně k tělu. Za ním zapadalo slunce a bojovník byl orámován krvavě rudou oblohou - nehybná postava a přesto tak mocná, že všechny přítomné očarovala. V pohasínajícím světle se jeho kožený plášť leskl a Dardalionovi při pohledu na Tuláka poskočilo srdce radostí. Toto drama už jednou viděl a věděl, že pod pláštěm Tulák drží vražednou kuši, nataženou a připravenou k výstřelu.

Ale jak naděje vzplála, tak taky pohasla. Protože tam, kde předtím bylo pět nic netušících žoldáků, tady bylo sedm válečníků v plné zbroji. Cvičení zabijáci. Vagrijší Psi Chaosu.

Takovým, jako byli oni, se Tulák postavit nemohl.

V prvním okamžiku, kdy stál jako přimrazený, si Dardalion uvědomil, že ho zajímá, jak vlastně válečník přišel k tak beznadějnému úkolu. Tulák neměl nejmenší důvod pokládat život za kohokoliv z nich - neměl žádnou víru, žádné pevné

zásady.

Ale támhle stál, jako socha v lese.

Ticho mnohem víc deptalo Vagriánce než Dardaliona. Válečníci věděli, že ve zlomcích vteřiny někdo zahyne, na palouku udeří smrt a měkká prsť nasákne krví. Protože to byli muži uvyklí boji, kteří mají smrt jako nerozlučného společníka, schopnostmi či vztekem ji udržují v šachu a svůj strach utápějí v touze po krvi. Ale tady je zaskočila... a každý se cítil být sám.

Tmavý mnich z Bratrstva si olízl rty a meč mu ztěžkl v ruce. Věděl, že převaha je na jeho straně, s jistotou věděl, že Tulák zemře, vydá-li rozkaz k útoku. Ale toto vědomí bylo dvousečné, skrývalo v sobě i druhou jistotu... že v okamžiku, kdy promluví, zemře on sám.

Danjal už to napětí nevydržela a ohlédla se. Spatřila Tuláka. Její pohyb přiměl Miriel otevřít oči a první, co holčička zahlédla, byli válečníci v přilbicích.

Zaječela.

Kouzlo se zlomilo...

Tulákův plášť se zatřepetal a tmavý mnich z Bratrstva se zvrátil dozadu a z oka mu trčela černá střela. Chvíli se ještě svíjel a pak znehybněl.

Šest válečníků stálo jako vrostlých do země, pak muž uprostřed pomalu vrátil meč zpátky do pochvy a ostatní ho následovali. Nesmírně opatrně zacouvali do rostoucí temnoty mezi stromy.

Tulák se nehýbal. "Dojděte pro koně," řekl tiše, "a posbírejte pokrývky."

O hodinu později už tábořili ve výše položené mělké jeskyni. Děti usnuly, Danjal ležela vzhůru vedle nich. Dardalion s bojovníkem seděli spolu pod hvězdami.

Po chvíli odešel Dardalion do jeskyně a rozfoukal oheň. Kouř odcházel puklinou ve stropě jeskyně, ale jejich malý úkryt stejně voněl po hořícím borovém dřevě. Ta vůně uklidňovala. Mnich došel k místu, kde ležela Danjal, všiml si, že je vzhůru, a přisedl si k ní.

"Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Mám divný pocit," připustila. "Byla jsem tak připravená umřít, že jsem se ani nebála. Přesto jsem naživu. Proč se vrátil?"

"To nevím. On to taky neví."

"Proč odešli?"

Dardalion se zády opřel o stěnu jeskyně a nohy si natáhl k ohni.

"Nejsem si jistý. Hodně jsem o tom přemýšlel a myslím, že je to v přirozenosti vojáků. Jsou cvičeni bojovat a zabíjet na rozkaz - bez otázek uposlechnout. Nejednají jako jedinci. A když dojde k boji, obvykle je to jasné: Tamhle je město, které je třeba dobýt, nebo vojsko, které je třeba přemoci. Rozkazy jsou vydány, vzrušení narůstá - otupuje strach - a oni zaútočí jako dav, z tlačenice kolem sebe čerpají sílu.

Ale dnes žádný rozkaz nedostali a Tulák zůstal stát, neposkytl jim žádný důvod k tomu, aby jim vzkypěla krev."

"Ale Tulák nemohl vědět, že utečou," trvala na svém Danjal.

"Ne. Nezáleželo mu na tom."

"To nechápu."

"Popravdě, já si také nejsem jist, že to chápu. Ale v té chvíli jsem to cítil. Nezáleželo mu na tom... a oni to věděli. Ale jim na tom záleželo, hodně záleželo. Nechtěli zemřít a nikdo je do boje nehnal."

"Ale mohli ho přece zabít... zabít nás všechny."

"Mohli, ano. Ale neudělali to - a za to jsem vděčný. Jdi si lehnout, sestro. Získali jsme další noc."

Venku Tulák pozoroval hvězdy. Pořád ještě byl otupělý po střetnutí se Psi Chaosu a znovu a znovu si ho v duchu přehrával.

Našel jejich tábor opuštěný a vydal se po jejich stopách, přičemž ho hryzaly rostoucí obavy. Sesedl pod lesem a pěšky došel na palouk, jen aby uviděl Psy, jak postupují kupředu. Natáhl kuši a pak se zastavil. Jít dál znamená smrt a všechen jeho instinkt na něho křičel, aby se vrátil.

Přesto šel dál, odhodil léta ostražitosti, aby obětoval život kvůli hlouposti.

Proč, k čertu, odešli?

Bez ohledu na to, kolikrát se nad tím zamyslel, mu odpověď stále unikala.

Pohyb po jeho levici ho vytrhl ze zamyšlení a Tulák se otočil a spatřil jedno z dětí vycházet z jeskyně. Holčička se nedívala napravo, nalevo. Tulák k ní došel a zlehka ji uchopil za ruku, ale ona šla dál a o jeho přítomnosti neměla tušení. Tulák ji zvedl. Měla zavřené oči a hlavu si mu položila na rameno. V jeho náručí byla lehoučká a on ji odnesl zpátky do jeskyně a chtěl ji položit vedle sestřičky. Ale v ústí jeskyně se zastavil, sedl si zády ke stěně a těsněji kolem ní přitáhl svůj plášť.

Několik hodin klidně seděl a na krku cítil teplo jejího dechu. Dvakrát se vzbudila a znovu usnula. Když obloha zrána zesvětlala, Tulák ji odnesl zpátky do jeskyně a položil k sestře.

Pak se vrátil k ústí jeskyně... Sám.

Ze spánku Tuláka vytrhl Danjalin výkřik a srdce se mu rozbušilo. Překulil se na nohy a s nožem v ruce se rozběhl do jeskyně, kde našel ženu, jak klečí vedle nehybného Dardalionova těla. Tulák si klekl a uchopil mnicha za zápěstí. Muž byl mrtev.

"Jak?" zašeptala Danjal.

"Čert tě vem, mnichu!" zařval Tulák. Dardalionova tvář byla bílá a vosková a pokožka na dotek studená. "Musel mít slabý srdce," prohlásil Tulák hořce.

"Bojoval s tím pánem," ozvala se Miriel. Tulák se k ní otočil. Miriel seděla v zadní části jeskyně a se sestrou se držely

za ruce.

"Bojoval?" zeptal se. "S kým bojoval?" Ale Miriel odvrátila zrak.

"No tak, Miriel," pobízela ji Danjal. "S kým bojoval?"

"No přece s tím pánem, co měl v oku šíp," odpověděla holčička.

Danjal se obrátila k Tulákovi. "Byl to jenom sen. Nic to neznamená. Co budeme dělat?"

Tulák neodpověděl. Celou dobu, co se bavili, držel Dardalionovo zápěstí, a teď ucítil slaboučký tep.

"Není mrtvý," zašeptal. "Jdi a promluv s ní. Zjisti něco o tom snu - honem, rychle!"

Danjal chvíli mlčky seděla u děvčátka a pak se vrátila. "Říká, že ten muž, kterého jsi zabil, ji držel a přinutil ji plakat. Pak přišel mnich a on na něho křičel. Měl meč a snažil se mnicha zabít. A pak letěli - dál než jsou hvězdy. To je všechno."

"On se toho chlapa bál," řekl Tulák, "věřil, že má ďábelskou moc. Jestli měl pravdu, tak ho možná smrt nezastavila. Možná ho ten chlap právě teď honí."

"Přežije?"

"Jak?" štěkl Tulák. "On přece nebude bojovat." Danjal se předklonila a položila Tulákovi ruku na paži. Svaly měl napjaté a chvěly se mu. "Sundej tu ruku, ženská, nebo ti ji v zápěstí useknu. Nikdo na mě nebude sahat!" Danjal ucukla a zelené oči jí zaplály, ale ovládla svůj hněv a vrátila se k dětem.

"Čert vás vem všechny!" zasyčel Tulák. Zhluboka se nadechl a snažil se ovládnout vztek, který se v něm zvedal. Danjal s dětmi seděla mlčky a upřeně ho pozorovala. Věděla, co ho trápí: Mnich byl v nebezpečí a válečník, přes všechno své vražedné umění, byl bezmocný. Souboj se odehrával v jiném světě a Tulák byl pouhým divákem.

"Jak můžeš být takovej hlupák, Dardalione?" zašeptal bojovník. "Všechno živé bojuje o přežití. - Říkáš, že svět vytvořil Pramen? - Tak to teda stvořil tygra i jelena, orla i jehně. Myslíš, že orla udělal tak, aby se pásl?"

Na chvíli umlkl a vzpomínal, jak mnich nahý klečel vedle šatstva lupičů.

"Tyto šaty si nemohu obléknout, Tuláku..."

Pustil mnichovu paži a uchopil ho za ruku, což mělo za následek téměř nepostřehnutelný pohyb. Tulákovi se zúžily oči. Když mnicha stiskl pevněji, Dardalion křečovitě škubl paží a tvář se mu zkroutila bolestí.

"Co se to s tebou děje, mnichu? Kde, k čertu, jsi?"

Při slově čert sebou Dardalion znovu trhl a tiše zasténal.

"Ať je, kde je, tak určitě trpí," ozvala se Danjal, popošla a klekla si vedle mnicha.

"To když jsem se dotkl jeho ruky," vykládal Tulák. "Dones mi kuši, ženská - tamhle, u vchodu do jeskyně. Danjal došla pro zbraň a donesla ji Tulákovi. "Dej mu ji do pravý ruky a přitiskni mu k ní prsty." Danjal Dardalionovi rozevřela dlaň a sevřela mu prsty kolem ebenové rukojeti. Mnich zaječel. Prudce rozevřel prsty a kuše zařinčela o podlahu. "Podrž mu na ní ruku."

"Ale jeho to bolí. Proč to děláš?"

"Bolest znamená život, Danjal. Musíme ho přivíst zpátky do jeho těla - chápeš? Tady na něho ten duch mrtvoly nemůže. Musíme ho přitáhnout zpátky."

"Ale je to mnich, muž čistoty."

"No a?"

"Pošpiníš jeho duši."

Tulák se zasmál. "Možná nejsem mystik, ale na duše věřím. To, co držíš, je prostě jenom kov a dřevo. Dardaliona sice bodne, ale nemyslím si, že má tak křehkou duši, aby ho to zabilo. Ale jeho nepřítel by mohl - tak se rozhodni!"

"Myslím, že tě nenávidím," prohlásila Danjal, rozevřela Dardalionovi ruku a znovu ho přinutila stisknout ebenovou rukojeť. Mnich se kroutil a křičel a Tulák vytáhl z opasku nůž a řízl se do předloktí. Objevila se krev a začala vytékat z rány. Tulák podržel ruku Dardalionovi nad obličejem a krev mu skápla na kůži, rozlila se mu po zavřených očích a stekla dolů - pak se mu přelila přes rty a vtekla mu do hrdla.

Mnichovi se ze rtů vydralo poslední strašlivé zaúpění a on otevřel oči. Pak se usmál a oči znovu zavřel. Z plic se mu vydral hluboký povzdech a muž usnul. Tulák mu zkontroloval tep - byl silný a pravidelný.

"Laskavý pane světla!" vydechla Danjal. "Proč? Proč ta krev?"

"Podle Pramene nesmí žádný mnich okusit krev, protože v ní je obsažená duše," vysvětloval Tulák tiše. "Zbraň nestačila, ale krev ho přivedla nazpátek."

"Já ti nerozumím. A ani po tom netoužím," řekla.

"Je živej, ženská. Co ještě chceš?"

"Od tebe nic."

Tulák se s úsměvem zvedl. Ze sedlové brašny vytáhl malý plátěný sáček, z něj vyndal lněný obvaz a neobratně si ho omotal kolem mělké řezné rány na předloktí.

"Nemohla bys mi to zavázat?" požádal Danjal.

"Obávám se, že ne," odpověděla. "To by znamenalo, že bych se tě musela dotknout, a já nechci, abys mi usekl ruku v zápěstí!"

"Lituju. Neměl jsem to říkat."

Aniž by si počkal na odpověď, Tulák vyšel z jeskyně a cestou zastrčil konec obvazu za omotané plátno.

Den byl jasný a chladný, - horský vánek přinášel ze skodských vršků sníh a Tulák vyšel na nedaleký kopec a zadíval se do modrých dálav. Delnošské hory byly pořád ještě příliš daleko, než aby byly vidět prostým okem.

Další tři čtyři dny bude cesta snadná, pojedou z jednoho lesa do druhého a na otevřeném prostranství budou vždy jen krátce. Ale pak se dostanou na Sentranskou planinu, plochou a beztvarou.

Aby tuto prázdnou pustinu překročili nepovšimnuti, to bude chtít víc štěstí, než může kdo žádat. Šest lidí a dva koně!

A při tempu, kterým budou muset putovat, jim cesta Planinou zabere nejméně tak týden - týden bez ohně a bez teplého jídla. Tulák se díval po možných stezkách k severovýchodu, k Purdolu, městu u moře. Říkalo se, žel v ústí přístavu zakotvilo vagrijské loďstvo, jež přivezlo vojáky, kteří oblehli citadelu. Byla-li to pravda - a Tulák si myslel, že to pravda je - tak budou vagrijští zvědové projíždět krajinou a pátrat po potravinách a zásobách. Na severovýchodě byla samotná Vagrie a segrilská citadela, ale odtamtud proudily oddíly do zemí Drenaje. Sentranská planina byla přímo na sever a za ní Skultický les a pohoří, o němž se říkalo, že je poslední drenajskou pevností na západ od Purdolu.

Ale drží Egel pořád ještě Skultik?

Dokázal by se někdo udržet se zbytky poraženého vojska proti Psům Chaosu? Tulák o tom pochyboval... a přesto v něm dřímala jiskřička naděje. Egel byl nejschopnější z drenajských generálů své doby, nijak okázalý, ale rozumný - a trval na disciplíně, na rozdíl od dvořanů krále Niallada, které obvykle jmenovali do velení jeho oddílů. Egel byl severan, nevzdělaný a občas neotesaný, ale muž, který měl velitelské nadání a sílu. Tulák ho jednou zahlédl při přehlídce v Drenanu a Egel tam tenkrát stál jako kanec mezi gazelami. Teď se kanec zakopal ve Skultiku. Tulák doufal, že se udrží, aspoň do té doby, než k němu dopraví tuto ženu a děti. Pokud je tam dokáže dopravit.

Odpoledne Tulák zabil jelínka. Pověsil ho na nedaleký strom, odřezal nejlepší části a pak maso zanesl do jeskyně. Když tam došel, stmívalo se a mnich stále ještě spal. Danjal zapálila oheň a Tulák připravil hrubý rožeň, aby mohl zvěřinu opéci. Děti seděly u ohně a dívaly se, jak kapky tuku prskají v plamenech - žaludky měly sevřené, oči hladové.

Tulák stáhl maso z rožně a na chvíli ho odložil na plochý studený kámen, pak z něj odřezal plátky pro děti a nakonec pro Danjal.

"Je to trochu tuhý," postěžovala si žena.

"Ten jelen mě zahlíd, právě když jsem střílel," vysvětloval omluvně Tulák. "Chtěl se rozběhnout a stáhly se mu svaly."

"Stejně to chutná dobře," připustila.

"Proč Dardalion pořád ještě spí?" vyptávala se Miriel. Usmála se na Tuláka a naklonila hlavu na stranu, takže jí její dlouhé vlásky padaly do tváře.

"Je moc unavený," odpověděl válečník, "po rvačce s tím mužem, cos ho viděla."

"Rozsekal ho na kousky," poznamenala holčička.

"Ano, tím jsem si jistá," podotkla Danjal. "Ale děti by si neměly vymýšlet - zvlášt ne ošklivé příběhy. Vyděsíš sestru."

"My jsme ho viděly," ozvala se Krylla a Miriel přikývla na souhlas. "Když jste seděly s Dardalionem, zavřely jsme oči a dívaly jsme se. Byl celý stříbrný a měl zářící meč - honil toho špatného pána a rozsekal ho na maličký kousky. A smál se!"

"Co vidíte, když zavřete oči?" zeptal se Tulák.

"Kde?" chtěla vědět Miriel.

"Před jeskyní," řekl tiše bojovník.

Miriel zavřela očka. "Tam venku nic není," oznámila s očima stále zavřenýma.

"Jdi dál po cestě, k tomu velkýmu dubu. Co vidíš teď?' "Nic. Stromy. Potůček. Ó!"

"Co je to?" ptal se Tulák.

"Dva vlci. Skáčou na strom - jako kdyby tancovali."

"Jdi blíž."

"Ti vlci mě sežerou," namítala Miriel.

"Nesežerou tě - ne když jsem tady. Neuvidí tě. Jdi blíž."

"Skáčou na ubohýho malýho jelínka, který je na stromě. On tam visí."

"Dobrá. Teď se vrať zpátky a otevři oči."

Miriel vzhlédla a zívla si. "Jsem unavená," prohlásila.

"Ano," řekl tiše Tulák. "Ale nejdřív mi pověz - jako pohádku na dobrou noc - o Dardalionovi a tom druhém pánovi."

"Pověz mu to ty, Kryllo. Umíš líp vykládat."

"No," začala Krylla a předklonila se, "ten ošklivý pán s šípem v oku mě s Miriel chytil. Ubližoval nám. Pak přišel Dardalion a ten pán nás pustil. A v ruce se mu objevil velikánský meč. A my jsme utekly, že jo, Miriel? Odešly jsme a usnuly jsme ti na klíně, Tuláku. A tam jsme byly v bezpečí. Ale on Dardaliona hodně posekal a ten rychle letěl pryč. A my jsme ho nemohly dohonit. A pak jsme ho uviděly znova, když jste ho s Danjal drželi. Vypadalo to, jako by hrozně moc vyrostl, a zakrylo ho stříbrný brnění a jeho šaty chytily a shořely. Pak měl meč a smál se. Meč toho druhého pána byl černý - a zlomil se, že jo, Miriel? Pak ten pán padl na kolena a začal brečet. A Dardalion mu usekal ruce a nohy a on prostě zmizel. Pak se Dardalion smál ještě víc. Pak zmizel a vrátil se domů, kde žije jeho tělo. A všichni jsme teď v bezpečí."

"Ano, teď jsme všichni v bezpečí," souhlasil Tulák. "Myslím, že je čas jít spát. Jsi unavený, Cule?" Chlapec vážně přikývl.

"Co se děje, hochu?"

"Nic."

"No tak, řekni mi to."

"Ne."

"Zlobí se, protože nemůže lítat s náma," zahihňala se Miriel.

"Ne, to teda ne," odsekl Culas. "A stejně, vymejšlíte si."

"Poslouchej, Cule," vložil se do hovoru Tulák, "já taky neumím lítat a nevadí mi to. Teď se přestaňte hádat a jděte spát. Zítra bude dlouhý den."

Děti se schoulily u protější stěny a Danjal se přiblížila k Tulákovi.
"Co myslíš, mluvily pravdu?" zeptala se.
"Ano, protože Miriel viděla, kam jsem schoval toho jelena."
"Takže Dardalion svého nepřítele zabil?"
"Vypadá to tak."
"Je mi z toho divně - a nevím proč."
"Byl to zlý duch. Co jiného bys od mnicha čekala, že udělá? Požehná mu?"
"Proč jsi vždycky tak protivný, Tuláku?"
"Protože jsem se tak rozhod."
"Tak to, myslím, nemáš moc přátel."
"Já nemám žádný přátele."
"Nejsi pak osamělý?"
"Ne. Jsem živý."
"A jaký to musí být život, samá legrace a smích!" posmívala se mu Danjal. "Překvapuje mě, že z tebe není básník."
"Proč se tak zlobíš?" zeptal se. "Proč by ti to mělo vadit?"
"Protože jsi se stal součástí našeho života. Protože dokud budeme žít, zůstaneš v našich vzpomínkách. Co se mě týče, dala bych přednost jinému zachránci."
"Ano, viděl jsem hry v amfiteátru," utrousil Tulák. "Hrdina má zlatý vlasy a bílej plášť. No, já nejsem hrdina, dámo - jsem muž, kterýho tamhleten mnich lapil do svý sítě. Ty si myslíš, že ho to pošpinilo? No, mě taky. Rozdíl je, že on potřebuje moji temnotu, aby zůstal naživu. Ale mě jeho světlo zničí."
"To se vy dva nikdy nepřestanete hádat?" zeptal se Dardalion, posadil se a protáhl se.
Danjal se k němu rozběhla. "Jak se cítíš?"
"Umírám hlady!" Odhodil pokrývku a přešel k ohni, kde na rožeň ledabyle napíchl dva plátky zvěřiny. Položil je nad ohniště a přiložil do skomírajících plamenů pár klacíků.
Tulák neříkal nic, ale zahalil ho smutek jako tmavý plášť.

4. Kapitola

TULÁK SE PROBUDIL PRVNÍ A VYŠEL Z JESKYNĚ. Stáhl si košili a nohavice, vstoupil do ledového potoka, lehl si na záda a nechal vodu téci přes sebe. Potok byl hluboký jen pár palců, tekl přes oblé balvany, ale proud tu byl docela silný a Tulák cítil, jak ho jemně táhne dolů po svažujícím se dně potoka. Převalil se, postříkal si obličej a vousy, vstal a vyškrábal se na břeh, kde se usadil do trávy a čekal, až ho ranní větřík usuší.
"Vypadáš jako tři dni leklá ryba," poznamenala Danjal.
"A ty jsi skoro tak cítit," opáčil a zazubil se. "No tak, umej se!"
Chvíli si ho pozorně prohlížela, pak pokrčila rameny a stáhla si zelenou vlněnou suknici. Tulák se natáhl na záda a pozoroval ji. Pás měla útlý, boky hladké, pleť...
Odvrátil zrak a zahleděl se na zrzavou veverku poskakující v nedalekých větvích, pak vstal a protáhl se. Nedaleko potoka byla hustá houština a v ní rostl menší trs meduňky. Natrhal hrst delších srdčitých listů a odnesl je k místu, kde seděla Danjal.
"Na, rozmačkej to v ruce a natři se s tím."
"Děkuju," řekla a natáhla ruku.
Tulák si náhle uvědomil, že je nahý, a tak si došel pro šaty a oblékl se. Přál si, aby měl druhou košili, ale tu měl mnich, a on si znepokojeně uvědomoval, jak je ta jeho uprášená.
Už oblečený se vrátil do jeskyně a přes černý kožený kabátec si připevnil kroužkové náramenice. Vzal své těžké boty a vytáhl z nich dva náhradní nože, které nejdřív nabrousil a pak je pečlivě vrátil zpátky do pochvy všité dovnitř každé boty.
Dardalion ho pozoroval - a všiml si, jakou péči svým zbraním věnuje.
"Nemohl byste mi přenechat nůž?" požádal.
"Jistě. Lehký, nebo těžký?"
"Těžký."
Tulák sáhl pro opasek a stáhl z něj tmavou pochvu spolu s nožem s ebenovým jílcem. "Tohle by mělo stačit. Čepel je dost ostrá, aby ses s ní moh oholit, a má dvojitý ostří."
Dardalion protáhl svůj úzký opasek očkem pochvy a tu si položil na pravý bok.
"Ty jsi levák?" zeptal se Tulák.
"Ne."
"Tak si to přendej na levý bok. Tak, když tasíš, bude nůž mířit rovnou proti nepříteli."
"Děkuji."
Tulák si připjal vlastní pás a pak se podrbal na bradě. "Děláš mi starosti, mnichu," řekl.
"Proč?"
"Včera bys obešel i brouka lezoucího po zemi. A dneska bys klidně zabil člověka. To byla tvoje víra tak slabá?"
"Moje víra je stále stejná, Tuláku. Ale teď vidím věci jasněji. To jste mi dal vy spolu se svou krví."
"Zajímalo by mě, byl to dar - nebo krádež? Mám pocit, že jsem tě obral o něco vzácnýho."
"Pokud ano, tak si buďte jist, že mi to nechybí."

"To se časem pozná, mnichu."
"Říkejte mi Dardalion. Víte, že se tak jmenuji."
"To už pro tebe 'mnich' není dost dobrý?"
"Vůbec ne. Vám by se líbilo, kdybych vám říkal 'vrahu'?"
"Říkej mi, jak chceš. Nic, co řekneš, nezmění způsob, jakým se vidím."
"Dotkl jsem se vás?" zeptal se Dardalion.
"Ne."
"Nezeptal jste se na můj souboj s nepřítelem."
"Ne, to jsem se nezeptal."
"Je to proto, že vám na tom nezáleží?"
"Ne, Dardalione. Nevím proč, ale záleží mi na tom. Mám k tomu mnohem obyčejnější důvody. Jednám se smrtí, příteli - smrtí, která je konečná. Ty jsi tady, a proto jsi ho zabil a on už mě nemusí dál zajímat. Kapku mě znepokojuje, žes mu usekal ruce a nohy, ale nějak se přes to přenesu, stejně jako přežiju bez tebe, až se bezpečně dostaneme k Egelovi."
"Doufal jsem, že bychom se mohli stát přáteli."
"Já žádný přátele nemám. A ani po žádnejch netoužím."
"Bylo tomu tak vždycky?"
"Vždycky je dlouhá doba. Než jsem se stal Tulákem, tak jsem přátele míval. Ale to bylo v jiným světě, mnichu."
"Povykládejte mi o tom."
"Nevidím jedinej důvod, proč bych měl," opáčil Tulák. "Vzbuď děti. Máme před sebou dlouhej den."
Tulák vyšel z jeskyně k místu, kde přivázal koně, osedlal je a na svém valachovi dojel k místu, kde pověsil jelena. Vzal plátěný pytel, odřízl z mrtvoly několik pruhů a sbalil je k večeři. Pak stáhl zbytek jelena ze stromu a nechal ho ležet v trávě pro vlky.
"Měla jsi přátele, laňko?" zeptal se s pohledem upřeným do prázdných šedých očí.
Zamířil s koněm k jeskyni a vzpomínal na dny plné přátelství v Dros Purdolu. Jako mladý důstojník všude vynikal, i když neměl nejmenší tušení proč. Nikdy neměl rád nadřízené, ale měl smysl pro disciplínu.
S Gellanem si byli bližší než bratři, vždycky spolu, ať už na hlídce či v nevěstinci. Gellan byl zábavný společník a jen jedinkrát, to při turnaji Stříbrného meče, stáli proti sobě. Gellan vždycky vyhrál, ale on byl taky nadpřirozeně rychlý. Rozdělili se, když Tulák potkal Tanju - dceru kupce z Medraxova Brodu, malého městečka jižně od Skelnského průsmyku. Tulák se zamiloval dřív, než si to stačil uvědomit, a kvůli životu na statku se vzdal své hodnosti.
Gellanovi to zlomilo srdce. "Stejně," řekl Tulákovi posledního dne, "hádám, že tě budu brzo následovat. Vojenskej život bude strašně nudnej."
Tulák byl zvědav, zda to Gellan splnil. Hospodařil někde? Nebo se z něj stal kupec? Nebo zahynul v jedné z mnoha prohraných bitev, v níž bojoval za Drenaj?
Jestli to byla ta poslední možnost, Tulák se dohadoval, že kolem jeho těla ležela hezká hromádka mrtvých, protože Gellanova čepel se míhala rychleji než hadí jazyk.
"Měl jsem zůstat s tebou, Gellane," řekl. "To jsem vážně měl."
*

Gellanovi bylo horko a byl unavený, po krku mu stékal pot a zatékal mu až pod kroužkové náramenice, což mělo za následek, že ho nesnesitelně svrběla záda. Sňal si černou přilbici a prohrábl si vlasy. Nefoukal žádný vítr a Gellan tiše nadával.

Čtyřicet mil od Skultiku a poměrného bezpečí Egelova tábora - a koně byli unavení a muži vyčerpaní a sklíčení. Gellan zvednutou pravicí se zaťatou pěstí dal znamení "provést koně". Jeho padesát jezdců za ním sesedlo, všichni mlčky.
Sarvaj popojel ke Gellanovi a oba muži sesedli společně. Gellan zavěsil přilbici na sedlovou hrušku a z opasku vytáhl lněný hadřík. Otřel si z tváře pot a obrátil se k Sarvajovi.
"Pochybuju, že najdem jedinou vesnici v pořádku," poznamenal. Sarvaj kývl, ale neodpověděl. Sloužil pod Gellanem půl roku a teď už věděl, kdy jeho důstojník mluví sám k sobě.
Kráčeli bok po boku asi půl hodiny, pak, na Gellanovo znamení, muži zastavili a posadili se vedle svých koní.
"Morálka je špatná," utrousil Gellan a Sarvaj přitakal. Gellan si odepjal červený plášť a položil ho na sedlo. Přitiskl si ruce na bedra, protáhl se a zaúpěl. Jako většině vysokých lidí mu dlouhé hodiny v sedle šly na nervy a mořila ho neustálá bolest v zádech.
"Zůstal jsem tu moc dlouho, Sarvaji. Měl jsem toho nechat už loni. V jedenačtyřiceti je důstojník legie starej."
"Dunu Esterikovi je jedenapadesát," poznamenal Sarvaj.
Gellan se zazubil. "Kdybych odešel, převzal bys velení."
"Na to je zrovínka ta nejlepší chvíle, vojsko je rozdrcený a legie se skovává v lesích. Díky, nechci!"
Zastavili se u malého jilmového hájku a Gellan poodešel o kousek dál, kde se posadil. Sarvaj se díval za ním, když odcházel, a pak si sundal přilbici. Tmavé vlasy mu silně prořídly a holá hlava se mu leskla potem. Rozpačitě si přihladil vlasy přes holá místa a znovu si nasadil přilbici. Je o patnáct let mladší než Gellan a přesto vypadá jako stařec. Sarvaj se zazubil nad svou marnivostí a přilbici zase sundal.
Byl to podsaditý chlapík - těžkopádný, pokud neseděl v sedle - a jeden z mála vojáků z povolání, kteří v legii zůstali i po loňském zuřivém snižování stavů, kdy král Niallad nařídil zavést nový vojenský program. Bylo propuštěno deset tisíc vojáků a Sarvaje zachránilo jen Gellanovo rozhodné stanovisko.
Teď byl Niallad mrtvý a Drenaj skoro podrobená.

Sarvaj ale pro krále neprolil jedinou slzu, protože ten chlap byl hlupák... horší než hlupák!

"Zase na procházce?" ozval se čísi hlas a Sarvaj vzhlédl. Vedle něj usedl Jonat, jenž teď své dlouhé tělo natáhl do trávy a hlavu si položil na složené ruce.

"Potřebuje přemýšlet," řekl Sarvaj.

"Ano. Potřebuju přemýšlet o tom, jak nás dostat skrz země Nadirů. Ze Skultiku už je mi špatně."

"Ze Skultiku je nám už špatně všem, ale nechápu, jak by mohla jízda na sever pomoct. Znamenalo by to prostě jenom bojovat proti nadirským domorodcům místo proti Vagriáncům."

"Tam bychom aspoň měli šanci. Tady nemáme žádnou." Jonat se podrbal v řídkém černém vousu. "Zatraceně, kdyby nás loni poslechli, nebyli bychom v tomhle svrabu."

"Ale oni nás neposlechli," podotkl unaveně Sarvaj.

"Prašiví dvořani! Určitým způsobem nám Psi prokázali službu, když ty čubčí syny podřezali."

"Tohle Gellanovi neříkej - ve Skodě a v Drenanu přišel o hodně přátel."

"My všichni jsme nějaký ztratili," odsekl Jonat, "a ještě o hodně přijdem. Jak dlouho nás Egel ještě bude držet zavřený v tom zatraceným lese?"

"To nevím, Jonate. Gellan to taky neví a pochybuju, že to ví sám Egel."

"Měli bychom zaútočit na sever, skrz Gulgothir, a dostat se do východních přístavů. Nevadilo by mi usadit se dole ve Ventrii. Je tam pořád teplo a spousta ženských. Mohli bychom se nechat najmout jako žoldnéři."

"Ano," řekl Sarvaj, který byl příliš unavený, než aby se hádal. Nechápal, proč Gellan povýšil Jonata na velitele čtvrtniny - ten chlap byl plný žluči a hořkosti.

Ale - a to bylo k vzteku - měl pravdu. Když začali provádět Nialladův vojenský plán, muži v legii byli proti.

Všechno ukazovalo na to, že Vagriánci se připravují ke vpádu. Ale Niallad prohlašoval, že sami Vagriánci se obávají útoku silného drenajského vojska a toto gesto prodlouží trvající mír a napomůže obchodnímu růstu. "Měli toho parchanta opíct na otevřeným ohni," zavrčel Jonat.

"Koho?" zeptal se Sarvaj.

"Krále, nechť bohové nechají shnít jeho duši! Říká se, že ho zabil najatej vrah. Měli ho tahat v řetězech po celý říši, aby viděl následky svý blbosti."

"Udělal to, co považoval za nejlepší," podotkl Sarvaj. "Myslel to dobře."

"To teda jo," pošklebovalse Jonat. "Myslel to dobře! Chtěl ušetřit peníze. Naše peníze! Jediná dobrá věc, co z týhle války pošla, je, že šlechtici jsou jednou provždy pryč."

"Možná. Ale Gellan je šlechtic."

"Vážně?"

"Že bys ho pro to nenáviděl, co?"

"Není lepší než ostatní."

"Myslel jsem, že ho máš rád."

"Hádám, že není špatnej důstojník. Moc měkkej. Ale uvnitř se na nás pořád kouká svrchu."

"Nikdy jsem si toho nevšim," řekl Sarvaj.

"Nikdy ses pořádně nepodíval," odtušil Jonat.

K háji docválal jezdec a muži vyskočili na nohy, ruce na jílcích mečů. Byl to zvěd Kapra.

Když sesedal, vyšel Gellan z hájku. "Něco na východě?" zeptal se.

"Tři vyrabovaný vesnice, pane. Pár utečenců. Zahlídl jsem kolonu vagrijský pěchoty - asi tak dva tisíce mužů. Utábořili se vedle Ostry, u řeky."

"Žádné stopy po jezdectvu?"

"Ne, pane."

"Jonate!" křikl Gellan.

"Ano, pane."

"Pěchota bude čekat na zásoby. Vezmi si dva muže a podívej se k východu - až uvidíš povozy, vrať se, jak nejrychleji to půjde."

"Ano, pane."

"Kapro, najez se, vezmi si čerstvého koně a pojedeš s Jonatem. Počkáme na vás tady."

Sarvaj se usmál. Změna, která se s Gellanem udála, byla teď, když se objevily vyhlídky na akci, překvapivá - oči měl jasné a živé, hlas odměřený a autoritativní. Zmizel navyklý nahrbený postoj a ledabylé, odměřené způsoby.

Egel je vyslal, aby našli nějaké zásoby, aby měl čím nakrmit své oddíly v obležení, a zatím jezdili tři dny bez nejmenšího úspěchu. Vesnice byly bezohledně ničeny a zásoby potravin sebrány nebo spáleny. Dobytek byl odehnán a ovce otráveny na pastvinách.

"Sarvaji!"

"Pane?"

"Vyber koně a rozděl muže do pěti skupin. Za tamhletím houštím je kotlina a místo pro tři ohniště - ale oheň zapálíte, až bude jasně zářit polárka. Je to jasné?"

"Ano, pane."

"Čtyři muži na hlídku, měnit se budou každé čtyři hodiny. Vyberete místa."

"Ano, pane."

Gellan si uhladil hustý tmavý knír a zazubil se jako malý kluk.

"Ať vezou solený hovězí," řekl. "Modli se za solený hovězí, Sarvaji!"

"A malý doprovod. Nemuselo by být od věci pomodli se za desetninu."

Gellanovi zmizel úsměv ze rtů. "Dost nepravděpodobný. Bude tam aspoň čtvrtnina, možná víc. A pak tam budou vozkové. Stejně, přes tu řeku přejdeme, až k ní dorazíme.

Až budou muži odpočívat, zařiď prohlídku šavlí. Až vyjedeme, nechci žádné tupé zbraně."

"Ano pane. Proč si trochu neodpočinete?"

"Jsem v pořádku."

"Rozhodně vám to neuškodí," naléhal Sarvaj.

"Obskakuješ mě jako starou bábu. Nemysli si, že to oceňuju - ale teď jsem v pořádku, vážně." Gellan se usmíval, aby zakryl lež, ale Sarvaje neoklamal.

Muži byli za odpočinek vděční a bez Jonata se nálada zvedla. Sarvaj s Gellanem seděli stranou oddílu a rozprávěli o minulosti. Sarvaj dával velký pozor, aby se nedostal k něčemu, co by Gellanovi mohlo připomenout jeho ženu a děti, a mluvil hlavně o tom, co se událo v pluku.

"Mohl bych se vás na něco zeptat?" řekl náhle.

"Proč ne?" odvětil Gellan.

"Proč jste povýšil Jonata?"

"Protože je velice nadaný - jenom si to ještě neuvědomil."

"Nemá vás rád."

"Na tom nezáleží. Sleduj ho - bude dobrý."

"Ubírá mužům na sebevědomí, kazí jim morálku."

"Já vím. Buď trpělivý."

"Snaží se nás dotlačit k tomu, abychom utekli na sever - utekli ze Skultiku."

"Přestaň si s tím dělat starosti, Sarvaji. Důvěřuj mi trochu."

Já ti důvěřuju, myslel si Sarvaj. Důvěřuju ti, protože jsi ten nejlepší šermíř v celé legii, jsi starostlivý a opatrný důstojník a věrný přítel. Ale Jonat? Jonat je had a Gellan je příliš důvěřivý, než aby to viděl. Bude-li mít dost času, vyvolá Jonat vzpouru, která se sklíčenými řadami Egelova vojska rozšíří jako štěpní požár.

Té noci, když Gellan ležel dál od ohně pod svým pláštěm, usnul hlubokým spánkem a staré sny se vrátily. S trhnutím se probudil a z očí mu kanuly slzy. Přestože vzlykot potlačil, ta bolest musela ven. Gellan vstal a odešel z tábora. Sarvaj se obrátil a otevřel oči. "Zatraceně!" zašeptal.

Sarvaj vstal chvilku před rozbřeskem a zkontroloval hlídky. Toto byla, co se týče soustředění, nejhorší část noci, a často muž, který dokázal stát na stráži od soumraku do půlnoci, zjistil, že je nemožné zůstat další noc vzhůru od půlnoci do svítání. Sarvaj neměl tušení, co tento jev způsobovalo, ale věděl, jak ho vyléčit. Muž, který usnul na hlídce, dostal dvacet ran, při druhém provinění rozsudek smrti. Sarvaj nijak netoužil vidět své muže viset, takže byl vyhlášený tím, že v noci chodil na kontroly.

Této noci, když se nehlučně plížil lesíkem, našel všechny muže bdělé a ostražité. Potěšilo ho to, a tak se vrátil ke svým pokrývkám, kde našel Gellana, který na něho čekal. Důstojník vypadal unaveně, ale oči měl jasné.

"Nespal jste," podotkl Sarvaj.

"Ne, přemýšlel jsem o tom konvoji. Co nebudeme moct vzít s sebou, budeme muset zničit. Vagriánci se musí naučit trpět. Vůbec nerozumím tomu, jak vedou tuhle válku. Kdyby nechali vesnice na pokoji, vždycky by měli dost zásob, ale tím, že znásilňují, zabíjejí a pálí, dělají ze země divočinu. A to se obrátí proti nim. Přijde zima a oni nebudou mít dost jídla a pak na ně, s pomocí boží, zaútočíme."

"Kolik si myslíte, že tam bude povozů?"

"Pro dvoutisícový oddíl? Nejmíň pětadvacet."

"Takže," řekl Sarvaj, "když je sebereme beze ztrát, budeme mít dvacet jezdců na doprovod a tři dny na otevřeným prostranství nazpátek do Skultiku. To bude chtít hodně štěstí."

"Na trochu štěstí máme nárok, příteli," odtušil Gellan.

"Nárok ještě nic neznamená. Jednou jsem prohrával v kostkách deset dní po sobě!"

"A jedenáctý?"

"Prohrál jsem zas. Víte, já při kostkách v životě nevyhrál."

"Vím že nikdy neplatíš dluhy," poznamenal Gellan.

"Pořád ještě mi dlužíš tři stříbrňáky. Sežeň muže - Jonat už by se měl pomalu vrátit."

Ale než Jonat s ostatními přiklusal na mýtinu, bylo skoro poledne. Gellan k němu došel, právě když Jonat přehodil nohu přes sedlovou hrušku a sklouzl na zem". Co je nového?" chtěl vědět Gellan.

"Měl jste pravdu, pane - tři hodiny jízdy na východ jede konvoj. Sedmadvacet vozů. Ale je tam padesát strážců na koních a dva zvědové."

"Viděli vás?"

"Nemyslím," odpověděl škrobeně Jonat.

"Pověz mi o tom, jak to tam vypadá."

"Je tam jenom jedno místo, kde bychom je mohli přepadnout, ale je to blízko Ostry a pěchoty. Nicméně stezka se tam zatáčí mezi dvěma zalesněnými kopci, na obou stranách tam je dost krytu a povozy pojedou pomalu, protože cesta je rozbahněná a příkrá."

"Za jak dlouho se tam dostaneme?"

"Za dvě hodiny. Ale bude to dost těsný, pane. Mohlo by se dokonce stát, že dorazíme, právě když povozy vjedou na protější straně mezi stromy."

"To je zatraceně moc těsný," podotkl Sarvaj, "zvlášť, když budou mít kolem zvědy."

Gellan věděl, že riziko je příliš velké, ale Egel ty zásoby zoufale potřeboval. Co bylo horší, nebyl čas přepadení

naplánovat a pořádně promyslet.

"Nasedat!" zavelel.

Oddíl cválal k východu a Gellan proklínal své chyby. Než vyrazili, měl k mužům krátce promluvit, aby se jim rozproudila krev. Ale on to se skupinami nikdy moc neuměl a věděl, že ho muži považují za chladného, odtažitého velitele. Teď ho znepokojovalo vědomí, že některé z nich - možná všechny - vede na smrt při ukvapeném útoku, který by bylo lépe přenechat lehkomyslným, barvitým mužům, jako byli Karnak nebo Dundas. Jak je muži uctívali - mladé, odvážné a naprosto neohrožené, vedli své setiny znova a znova proti Vagriáncům, zaútočili a utekli a dávali nepříteli na vědomí, že v Drenaji jsou ještě pořád lidé schopní a ochotní bojovat.

Na veterány, jako byl Gellan, měli jen pramálo času. Možná to tak je správné, přemítal Gellan a do tváře mu vál vítr.

Lesa dosáhli dříve než za dvě hodiny a Gellan svolal rychlou poradu se svými poddůstojníky. Dva z nejlepších lučištníků byli vysláni, aby vyřídili zvědy, a pak Gellan rozdělil oddíl po obou stranách stezky. On sám se ujal velení na pravém svahu, Jonatovi přenechal levý, a nevšímal si Sarvajova nesouhlasného pohledu.

Rozkazy byly vydány, muži se usadili na čekanou a Gellan se kousal do rtu. Myšlenky se mu točily v kruzích, které ho dohánělý k zuřivosti, když se ve svém plánu snažil najít nějakou chybu - chybu, o níž si byl jist, že ji tam může každý vidět.

Na levém svahu se Jonat krčil za hustým keřem a mnul si krk, aby uvolnil napětí. Na obou stranách čekali muži, luky připravené a šípy nasazené na tětivy.

Jonat si přál, aby Gellan velení svěřil Sarvajovi, odpovědnost ho zneklidňovala.

"Proč už nejedou?" sykl někdo po jeho levici.

"Ticho," uslyšel se Jonat říkat. "Oni přijedou. A až přijedou, my je pobijeme. Všechny! Naučíme je, co znamená napadnout drenajskou zemi."

Zazubil se na vojáka a ten se na oplátku zazubil na něho a Jonat cítil, jak z něj napětí opadává. Gellanův plán byl dobrý, ale Jonat by od toho studeného čumáka taky nic jiného nečekal. Když jste ho slyšeli mluvit, mysleli byste si, že se jedná jen o další cvičení, ale Gellan byl, zatraceně, taky válečník! Ne nějaký obyčejný rolnický synek vyhlášený pro své taneční umění, když byl pod parou.

Zvedla se v něm vlna vzteku, ale když se k němu doneslo první zaskřípění povozů, vztek udusil. "Připravte se!" zašeptal. "Nikdo nevystřelí, dokud nedám rozkaz. Předejte to dál - muže, který neuposlechne, stáhnu z kůže!"

Povozy vedlo šest jezdců, na hlavách měli černé přilbice s rohy, v rukou meče. Za nimi se plahočily těžké povozy a dvoukoláky a po obou stranách stezky projíždělo dvaadvacet dalších jezdců.

Pomalu pokračovali v cestě, a když první jezdci minuli Jonata, ten nasadil šíp na tětivu a čekal, čekal...

"Teď!" zařval, když i poslední povoz začal stoupat do svahu.

Z lesa na obou stranách vylétly černé střely. Koně se vzpínali a ržáli a tichý les se změnil v peklo. Jeden z jezdců se zřítil z koně a z hrudi mu trčely dva šípy. Další přepadl dopředu, když mu střela proťala hrdlo.

Vozkové se vrhli do úkrytů pod povozy a vraždění pokračovalo. Tři jezdci odcválali k západu, sklonění nízko nad krky svých koňů. Jednoho dostali, když se šíp zarazil jeho koni do krku. Jak se snažil vstát, do zad se mu zaryly tři další střely. Druzí dva se dostali až na vrchol kopce a narovnali se v sedlech...

Jen aby zjistili, že cválají proti Sarvajovi a deseti lučištníkům. Zasypaly je šípy a oba koně padli mrtví a při pádu shodili své jezdce na zem. Sarvaj se k nim se svými muži rozběhl a jezdce dobili dřív, než stačili vstát.

V lese vedl Jonat své muže do riskantního útoku na povozy. Několik vozků vylezlo ven se zvednutýma rukama, ale Drenajci neměli náladu brát zajatce a všechny je bez milosti pobili.

Do tří minut po začátku útoku byli všichni Vagriánci mrtví.

Gellan pomalu došel k povozům. Šest volků táhnoucích první vůz bylo mrtvých a Gellan nařídil, aby je odřízli. Přepadení dopadlo lépe, než čekal: sedmdesát Vagriánců bylo mrtvých a ani jediný z jeho mužů nebyl raněn.

Teď ale přišla ta těžší část - musel dostat povozy do Skultiku.

"Dobrá práce, Jonate!" řekl. "To načasování bylo skvělé."

"Děkuji, pane."

"Stáhněte mrtvým pláště a přilbice a těla schovejte v lese."

"Ano, pane."

"Na chvíli z nás budou Vagriánci."

"Do Skultiku je to dlouhá cesta," poznamenal Jonat.

"Dostaneme se tam," odpověděl Gellan.

5. Kapitola

TULÁK SE NA ÚPATÍ TRÁVOU POROSTLÉHO kopce zastavil a zvedl Cula a Miriel ze sedla. Stromy prořídly, a jak jednou přejedou hřeben, ocitne se skupinka na otevřené pláni. Tulák byl unaven, nohy mu ztěžkly a oči ho pálily. Byl to silný muž, ale takovéto tělesné únavě nebyl uvyklý a nedokázal ji pochopit. Vedle něj zastavil Dardalion a Danjal mu do náručí podala Kryllu.

"Proč zastavujeme?" zeptala se. Dardalion pokrčil rameny.

Tulák došel na vrcholek kopce, lehl si na břicho a prohlížel si pláň pod sebou. Ve velké dálce putovala k severu kolona povozů chráněná vagrijskou jízdou. Tulák se kousl do rtu a zamračil se.

Jedou k severu?

K Egelovi?

To mohlo znamenat jediné, totiž že Egel byl přinucen Skultik opustit, nebo že musel uprchnout do Purdolu. Ať to bylo, jak chtělo, nemělo smysl vodit děti do lesa. Ale kam jinam mohli jít? Tulák se pohledem vrátil na pláň: tisíce čtverečních mil ploché, nekonečné, travnaté planiny, tu a tam poseté stromy a přisedlými keři. Ale Tulák věděl, jak je ta zem ošidná. To, co vypadalo jako plochá rovina, v sobě ukrývalo desítky strží a výmolů, náhodně rozložených propadlin a terénních vln. Nadohled tu mohlo klidně tábořit třeba celé vagrijské vojsko, a přesto by před ním bylo ukryto. Ohlédl se zpět a spatřil obě holčičky, jak sbírají zvonky. Po úbočí se rozléhal jejich smích. Tulák tiše zaklel. Opatrně vycouval z hřebene, vstal a obrátil se ke skupině.

Když kráčel dolů, vynořila se zpoza stromů čtveřice mužů.

Tulákovi si zúžily oči, ale šel dál. Dardalion muže neviděl a vykládal si s tím hochem, Culem.

Jak se k nim Tulák blížil, muži se rozestoupili. Všichni čtyři měli plnovousy a zachmuřený výraz. Každý měl dlouhý meč a dva z nich nesly luky. Tulák měl kuši připnutou k opasku, ale nebyla mu k ničemu, protože její kovová ramena byla složená.

Když kolem něj Tulák procházel, Dardalion se otočil a spatřil nově příchozí. Sestry přestaly trhat květiny a rozběhly se k Danjal. Culas se k nim připojil a Dardalion se postavil těsně za Tuláka.

"Hezký koně," prohodil muž uprostřed skupinky. Byl vyšší než ostatní a měl zelený plášť z ručně tkané vlněné látky.

Tulák neříkal nic a Dardalion vycítil rostoucí napětí. Otřel si do košile zpocenou dlaň a zahákl palec za opasek vedle nože. Zeleně oděný příchozí si jeho pohybu všiml a usmál se, pak se jeho modrý pohled vrátil zpátky k Tulákovi.

"Nevítáš nás zrovna nadšeně, příteli," prohodil.

Tulák se usmál. "Přišli jste sem zemřít?" zeptal se tiše.

"Proč mluvit o umírání? Jsme tu přece všichni Drenajci." Muž nyní zneklidněl. "Já se jmenuju Balok a tohle jsou mí bratři Lak, Dujat a Melok - ten je nejmladší. Nejsme tady, abychom vám ublížili."

"Na tom stejně nezáleží," řekl Tulák. "Pověz svým bratrům, ať se posadí a udělají si pohodlí."

"Nelíbí se mi tvý způsoby," zachmuřil se Balok. O krok ustoupil a jeho bratři se postavili do půlkruhu kolem Tuláka a mnicha.

"Co se ti líbí nebo nelíbí, mě nezajímá," utrousil Tulák. "A jestli tvůj bratr ještě popojde doprava, zabiju ho." Muž se okamžitě zastavil a Balok si olízl rty. "Na chlapa bez meče dost vyhrožuješ."

"To by ti mělo hodně prozradit," odtušil Tulák. "Ale vypadáš jako pitomec, takže ti to povím pomalu a zřetelně. Já žádnej meč k tomu, abych vyřídil mizery jako jste vy, nepotřebuju. Ne, nic neříkej - poslouchej! Dneska mám dobrou náladu. Rozumíš? Kdybyste přišli včera, nejspíš bych vás zabil bez všech těchhle řečiček. Ale dneska jsem velkorysej. Slunce svítí a všechno hezky klape. Takže seber ty svý bratříčky a vraťte se, odkud jste přišli."

Balok zíral Tulákovi do očí, znejistěl a uvědomoval si rostoucí znepokojení. Dva muži proti čtyřem a ti dva nemají meče. Dva koně a žena jako cena pro vítěze. Přesto si nebyl jistý.

Ten muž byl tak sebevědomý, tak klidný. V jeho postoji nebo chování se neobjevovala ani špetka napětí... a oči měl studené jako náhrobní kameny.

Balok se náhle zazubil a rozhodil rukama. "Všechny ty řeči o smrti a zabíjení... Není na světě už tak dost trablů? V pořádku, my odejdeme." Začal pomalu couvat s pohledem upřeným na Tuláka, jeho bratři se k němu připojili a všichni zmizeli mezi stromy.

"Utíkejte," řekl Tulák.

"Cože?" zeptal se Dardalion. Ale tmavovlasý válečník už mezitím běžel ke koním, cestou si z opasku strhl kuši a s klapnutím rozevřel její ramena.

"Zalehnout!" zařval a Danjal se vrhla na zem a strhla obě holčičky s sebou.

Z lesa vyletěly šípy s černým ratištěm. Jeden prosvištěl Dardalionovi kolem hlavy a mnich se vrhl do trávy. Druhý těsně minul Tuláka. Ten zacvakl dvě střely na svá místa, natáhl tětivy a kličkuje a shýbaje se vyrazil ke stromům. Šípy létaly nebezpečně blízko. Jeden letěl nad Dardaliona, který zaslechl zdušený výkřik a překulil se. Chlapec, Culas, zůstal stát, ale teď klečel a ručkama svíral střelu trčící mu z břicha.

V Dardalionovi se zvedl vztek a on se s nožem v ruce vydal za Tulákem. Z lesa se ozvalo zaječení... pak další. Dardalion dorazil ke stromům a spatřil dva muže na zemi, zatímco Tulák, v obou rukou nůž, čelil ostatním dvěma. Balok se rozběhl a mečem ťal Tulákovi po krku, ale ten se pod mečem sehnul a vrazil pravý nůž muži do slabin. Balok se sehnul a pak upadl, přičemž Tuláka strhl s sebou. Když se poslední lupič s pozvednutým mečem rozběhl, Dardalion mávl rukou. Černá čepel muže udeřila do hrdla a ten se zvrátil dozadu a svíjel se na tmavé zemi. Tulák vykroutil svůj nůž z Balokova těla a pak muže popadl za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu.

"Někteří se nikdy nepoučí," prohlásil a otevřel mu krční tepnu.

Vstal, přešel ke svíjejícímu se muži, jehož složil Dardalion, vytáhl mu z těla nůž, otřel ho muži o kabátec a vrátil se k mnichovi. Z druhých dvou těl sebral své střely, vyčistil kuši a přitiskl obě ramena zpátky k rukojeti.

"Dobrý hod!" prohodil.

"Zabili chlapce," oznámil mu Dardalion.

"To je moje vina," řekl Tulák hořce. "Měl jsem je zabít hned."

"Nemuseli nám chtít ublížit," namítl Dardalion.

"Seber dva meče a pochvy a jeden luk," požádal ho Tulák. "Podívám se na toho kluka."

Nechal Dardaliona v lese a pomalu došel ke koním. Sestry seděly vedle sebe a ohromeně mlčely. Danjal plakala a Culas ležel s hlavou v jejím klíně, oči otevřené a rukama stále ještě svíral šíp.

Tulák vedle něj poklekl. "Bolí to hodně?"

Chlapec přikývl. Kousl se do rtů a začaly mu téct slzy.

"Umřu! Vím to."

"Ovšem, že neumřeš," protestovala prudce Danjal.
"Jen si tu ještě chvíli odpočineme a pak ti vytáhneme ten šíp."
Culas šíp pustil a zvedl ruku. Byla pokrytá krví. "Necítím nohy," zakvílel. Tulák se natáhl a uchopil hocha za ruku.
"Poslouchej mě, Cule. Není čeho se bát. Za chvíli usneš, to je všechno. Jenom hluboký spánek... nic tě nebude bolet."
"Ale teďka to bolí," řekl Culas."Je to jako oheň."
Když se Tulák podíval na jeho mladou tvář staženou bolestí, znovu uviděl svého syna, jak leží mezi květinami.
"Zavři oči, Cule, a poslouchej mě. Kdysi hrozně dávno jsem měl statek. Hezký stateček, a byl tam bílý koník, co uměl běhat jako vítr..." A jak mluvil, Tulák vytáhl nůž a dotkl se chlapcova stehna. Hoch nezareagoval. Tulák mluvil dál tichým hlasem, obrátil nůž na Culovi slabiny a otevřel mu tepnu na stehně. Z rány se vyřinula krev a Tulák hovořil dál, dokud Culovi nezbledly tváře a na víčkách se mu neobjevil namodralý odstín.
"Spi sladce," šeptl Tulák a chlapci pomalu klesla hlava na stranu. Danjal zamrkala a vzhlédla. Uviděla v Tulákově ruce nůž. Mávla rukou a udeřila ho z boku do hlavy.
"Ty svině, ty hnusná svině! Tys ho zabil!"
"Ano," řekl. Vstal a sáhl si na rty. Z koutku úst, kam ho zasáhla její pěst, mu tekla krev.
"Proč? Proč jsi to udělal?"
"Hrozně rád zabíjím malý kluky," prohlásil cynicky a odešel ke svému koni. Připojil se k němu Dardalion, který se teď opásal Balokovým mečem. "Co se stalo?" zeptal se a podal Tulákovi druhý meč i s opaskem.
"Zabil jsem toho chlapce... bolest by ho ještě dlouho trápila. Bohové, mnichu, přál bych si, abych tě nikdy nepotkal! Posaď děti na koně a jeďte na sever - já se trochu porozhlídnu kolem."
Hodinu projížděl plání, pozorný a ostražitý, dokud nenašel mělký dolík. Sjel dolů, vedle zlomeného stromu našel místo k táboření a sesedl. Nakrmil koně posledním zbytkem zrní a sedl si na pahýl stromu, kde nehybně seděl další hodinu, dokud se nezačalo šeřit, pak vyšel nahoru a zůstal stát, čekaje na Dardaliona.
Skupinka dorazila ve chvíli, kdy slunce sklouzlo za hory na západě. Tulák je odvedl do tábora a sundal sestry ze sedla.
"Hledá tě nějaký pán, Tuláku," řekla Krylla a omotala mu paže kolem krku.
"Jak to víš?"
"Řekl mi to, řekl, že přijde na večeři."
"Kdys ho viděla?"
"Před chvílí. Skoro jsem spala a Danjal mě držela a já musela dřímat. Ten pán říkal, že za tebou dneska v noci zajde."
"Byl to hezký pán?" zeptal se Tulák. "Měl ohnivé oči," řekla Krylla.
Tulák zapálil v kamenném kruhu malý ohýnek a pak vyšel na pláň, aby se podíval, jestli není vidět jeho zář. Spokojen, že je tábořiště dobře ukryté, se pomalu vracel vysokou travou ke kotlině.
Přes měsíc přeletěl mrak a pláň zahalila temnota. Tulák ztuhl. Po pravici zahlédl nezřetelný pohyb a s nožem v ruce se vrhl na zem.
"Klidně vstaň, synu," ozval se za ním hlas. Tulák se překulil nalevo a s napřaženým nožem se zvedl na jedno koleno.
"Svou zbraň nebudeš potřebovat. Jsem sám a velmi stár."
Tulák se protáhl zpátky na stezku a tiskl se vpravo.
"Jsi opatrný," pravil hlas. "Nuže dobrá, odejdu a setkám se s tebou u tvého ohně." Mrak odplul a pláň zalilo stříbrné světlo. Tulák se napřímil.
Byl tu sám. Rychle se kolem porozhlédl. Nic. Vrátil se k ohni.
U ohně seděl s rukama nataženýma k teplu jakýsi stařec. Vedle něj seděly Krylla a Miriel, Dardalion s Danjal byli naproti.
Tulák se opatrně přiblížil a muž ani nevzhlédl. Měl holou hlavu a bezvousou tvář a kůže na tvářích mu visela v tenkých záhybech. Podle šířky jeho ramen Tulák hádal, že byl kdysi velice silný. Teď byl vyhublý na kost a víčka mu ležela na očích jako šupiny.
Slepec!
"Proč máš tak divnou tvář?" zeptala se Miriel.
"Kdysi taková nebyla," řekl stařec. "V mládí mě považovali za krasavce, když jsem měl ještě zlaté vlasy a oči zelené jako smaragdy."
"Teď vypadáš hrozně," podotkla Krylla.
"Tím jsem si jistý! Naštěstí se už nevidím, a tak jsem ušetřen velkého zklamání. Á, Tulák se vrací," řekl staroch a naklonil hlavu na stranu.
"Kdo jsi?" chtěl vědět Tulák.
"Poutník jako ty."
"Cestuješ sám?"
"Ano... ale ne tak sám jako ty."
"Jsi ten mystik, co mluvil s Kryllou?"
"Měl jsem tu čest - a je to rozkošné dítě. Na takové mládě je velice nadaná. Vykládala mi, že jsi jejich zachránce, veliký hrdina."
"Dívá se očima dítěte. Všechno není takové, jak to vypadá," utrousil Tulák.
"Děti vidí mnoho věcí, které my už nevidíme. Kdybychom viděli, mohli bychom vést tak strašlivé války?"
"Ty jsi mnich? Já už mám mnichů zatraceně po krk," zavrčel Tulák.
"Ne. Já jsem jenom učeň života. Rád bych se byl stal mnichem, ale bál jsem se, že by mě moje touhy vždy přemohly.

Nikdy jsem nedokázal odolat hezké tvářičce nebo dobrému vínu. Teď, když jsem starý, toužím po jiných potěchách, ale i ty jsou mi odepřeny."

"Jak jsi nás našel?"

"Krylla mi ukázala cestu."

"A hádám, že bys rád jel s námi?"

Muž se usmál. "Kéž bych mohl! Ne, dnes v noci se zdržím s vámi a pak se musím vydat na jinou pouť."

"Nemáme moc jídla," podotkl Tulák.

"Ale rádi se s vámi podělíme o to, co máme," řekl Dardalion a posadil se vedle starce.

"Nemám hlad, ale děkuji ti. Ty jsi mnich?"

"Ano."

Stařec natáhl ruku a dotkl se jílce Dardalionovy dýky. "Pro mnicha dost nezvyklý předmět."

"Tohle jsou nezvyklé časy," opáčil Dardalion se zrudlou tváří.

"Musí být." Stařec otočil hlavu k Tulákovi. "Nemohu tě sice vidět, ale cítím tvou sílu. A také tvůj hněv. Zlobíš se na mě?"

"Zatím ne," odpověděl Tulák, "ale jsem zvědav, kdy se dostaneš k tomu, proč jsi sem vlastně přišel."

"Myslíš, že mám nějaké postranní úmysly?"

"Vůbec ne," odtušil suše Tulák. "Slepec se pomocí mystického nadání vyděšenýho dítěte pozve na večeři a uprostřed skutečný divočiny najde náš oheň. Co by mohlo být přirozenější? Kdo jsi a co chceš?"

"To musíš být vždycky tak odporný?" zeptala se Danjal. "Mně je jedno, kdo to je, je tu vítán. Nebo bys ho možná chtěl zabít? Koneckonců jsi už hezkých pár hodin nikoho nezabil."

"Bohové, ženská, z toho tvýho žvatlání se mi dělá špatně od žaludku," prskl válečník. "Co ode mě chceš? No tak kluk umřel. To se ve válce stává... lidi umírají. A než zase vychrlíš nějaký jedovatý poznámky, uvědom si tohle: Když jsem volal, abyste zalehli, viděl jsem, že tobě se podařilo se zachránit. Možná kdybys myslela i na chlapce, neskončil by se šípem v břiše."

"To není fér!" křičela Danjal.

"Takovej už je život." Tulák sebral své pokrývky a poodešel od skupinky. Srdce mu prudce bušilo a hrozilo, že ho hněv zcela přemůže. Vyšel na vršek kopce a zahleděl se na pláň. Tam někde jsou lovci, kteří jdou po jeho stopě. Nemohou mu dovolit zůstat naživu. Protože pokud neuspějí, budou ohroženy jejich vlastní životy. A tady byl Tulák, lapen mezi mnichem a ženou - chycen jako opice v síti, zatímco kolem obcházejí lvi.

Hloupost. Naprostá hloupost.

Nikdy neměl přijmout zakázku od toho vagrijského hada Kaema. Už jeho jméno bylo ztělesněním zrady: Kaem Kruťas, Kaem Vrah národů - uprostřed vagrijského vojska si tkal svoje sítě.

Všechny Tulákovy pudy na něho křičely, aby Kaemovu zakázku odmítl, ale on si jich nevšímal. Teď vagrijský generál vyšle do všech stran nájemné vrahy. Budou vědět, že se nevydal na jih ani na západ, a přístavy na východě mu budou uzavřeny. Kynula mu jedině cesta na sever a zabijáci budou sledovat všechny stezky vedoucí do Skultiku.

Tulák tiše nadával. Kaem mu za zakázku nabídl 24 000 zlaťáků a, jako projev důvěry, polovinu této sumy uložil na Tulákovo jméno u Chera, hlavního bankéře v Gulgothiru. Tulák úkol splnil s obvyklou zručností, i když se za to v duchu strašně styděl. Znovu uviděl letět ten šíp a pevně zavřel oči...

Noc byla chladná a hvězdy se leskly jako hroty oštěpů. Tulák se protáhl a přinutil se vrátit do přítomnosti, ale tvář oběti se mu vracela pořád dokola... mírná tvář pronásledovaná neúspěchem... něžné oči a laskavý úsměv. Právě se sehnul, aby utrhl květinu, když mu Tulákova střela pronikla do zad...

"Ne!" vykřikl Tulák, prudce se posadil a mávl rukou, jako by od sebe chtěl odehnat vzpomínky. Mysli na něco jiného... na cokoliv jiného!

Po vraždě proklouzl na východ, k Vagrii a Kaemovu slíbenému zlatu. Na silnici se setkal s kupcem cestujícím ze severu, od něhož se při řeči dozvěděl, že bankéř Cheros zemřel. Doma ho zabili tři vrahové a zmizeli s celým bohatstvím ve zlatě a drahokamech.

Tehdy Tulák pochopil, že ho zradili, ale nějaký pud, jakési vnitřní nutkání ho pohánělo dál. Dorazil až ke Kaemovu paláci a přelezl vysokou zeď zahrady. Uvnitř zabil dva hlídací psy a vešel do hlavní budovy. Najít Kaemovu komnatu nebylo snadné, ale probudil služebnou a špičkou nože ji přinutil, aby ho zavedla do generálovy ložnice. Kaem spal ve svých komnatách ve třetím poschodí paláce. Tulák dívku uhodil do krku, zachytil ji, než upadla, a položil ji na bílou kožešinu na podlaze. Pak vstoupil do ložnice a dotkl se nožem Kaemova hrdla. Generál prudce otevřel oči.

"Takys mohl přijít mírnějším způsobem," řekl klidně. Tulák trochu přitlačil na nůž a z ranky se vyronila krev. Kaem hleděl do tmavých očí nad sebou.

"Vidím, že ses už doslechl o Cherovi. Doufám, že si nemyslíš, že je to moje práce." Nůž znovu přitlačil a tentokrát sebou Kaem trhl.

"Vím, že to byla tvoje práce," sykl Tulák.

"Nemohli bychom si o tom promluvit?"

"Můžeme si promluvit o 24 000 zlaťáků."

"Jistě."

Náhle se Kaem zkroutil a mávl paží, aby Tuláka shodil z lůžka. Rychlost útoku vraha překvapila, a když se překulil na nohy, zjistil, že stojí proti šlachovitému generálovi, který se zatím vyškrábal z postele a z pochvy zavěšené na vyřezávaném sloupku postele vytáhl meč. Stárneš, Tuláku," poznamenal Kaem.

Rozlétly se dveře a dovnitř vběhl jakýsi mladík, nesoucí luk se šípem nasazeným na tětivu.

Tulák mávl paží a mládenec se zhroutil, z hrdla mu trčel nůž s černou čepelí. Tulák se rozběhl ke dveřím a cestou

přeskočil tělo.

"Za tohle zemřeš!" vřískal Kaem. "Slyšíš mě? Za tohle zemřeš!" Tuláka cestou dolů po širokém schodišti provázel vzlykot, protože ten mrtvý byl Kaemův jediný syn...

A teď lovci pátrají po tom, kdo ho zabil.

Tulák, zavinutý v pokrývkách a opřený o vyčnívající kámen, zaslechl přicházet starce, jehož hrubý oděv ve vysoké trávě šustil.

"Mohu se připojit?"

"Proč ne?"

"Je to překrásná noc, není-liž pravda?"

"Jak definuje slepec překrásný?"

"Vzduch je svěží a chladný a ticho je jako škraboška - jako plášť, jenž zakrývá tolik živého. Támhle napravo sedí zajíc a je zvědavý, proč jsou dva lidé tak blízko jeho pelechu. Kus nalevo je liška - podle pachu je to samice - a loví zajíce. A nahoře jsou netopýři a užívají si noci stejně jako já."

"Na mě je kapku moc jasno," podotkl Tulák.

"Vždycky je těžké, když po tobě někdo jde."

"Mám takový dojem, že to víš sám."

"Vím co? Jaké to je být loven, či to, že tě hledá tmavé bratrstvo?"

"Obojí. Nezáleží na tom."

"Měl jsi pravdu, Tuláku. Hledal jsem tě a mám postranní úmysly. Takže si přestaneme hrát?"

"Jak si přeješ."

"Mám pro tebe zprávu."

"Od koho?"

"To není součástí mé zprávy. A taky by vysvětlování trvalo déle, než se mohu zdržet. Řeknu ti pouze, žes dostal šanci odčinit, cos spáchal."

"To je od tebe hezký. Nicméně není co odčiňovat."

"Když to říkáš. Nechci se s tebou hádat. Brzy dorazíš do Egelova tábora, kde najdeš zmatené vojsko: sílu odsouzenou ke konečné porážce. Ty jim můžeš pomoci."

"Copak ses pomátl, staříku? Egela nemůže zachránit nic."

"Neřekl jsem zachránit. Říkal jsem pomoci."

"Jaký má smysl pomáhat mrtvému?"

"Jaký mělo smysl zachraňovat toho mnicha?"

"To byl jen takovej vrtoch, zatraceně! A uplyne dlouhá doba, než si zas něco takovýho dovolím."

"Proč se tak hněváš?"

Tulák se uchechtl, ale nebylo v tom žádné veselí.

"Víš, co se ti stalo?" zeptal se staroch. "Dotkl se tě Pramen a jsou to jeho řetězy, kterým se vzpíráš. Kdysi jsi byl dobrým člověkem a znal jsi lásku. Ale láska zemřela a protože žádný člověk nežije ve vzduchoprázdnu, ty ses naplnil ne nenávistí, ale jen prázdnotou. Těch posledních dvacet let jsi nežil, byl jsi chodící mrtvola. To, že jsi zachránil mnicha, byl za dvě desetiletí tvůj první dobrý čin."

"Takže jsi mi sem přišel dělat kázání?"

"Ne, kázání dělám jaksi proti své vůli. Nemůžu ti vysvětlit Pramen. Pramen je o hlouposti, nádherné hlouposti. Je o čistotě a radosti. Ale proti moudrosti světa selhává, protože Pramen nezná nenasytnost, chtíč, klam, nenávist ani žádné jiné zlo. Přesto vždy zvítězí. Protože Pramen dává něco za nic: dobro za zlo, lásku za nenávist."

"Sofistika. Včera umřel malej kluk, k nikomu nechoval zášť, ale jeden zlej parchant ho zabil. Po celý týhle dobrý zemi umírají slušní lidé po tisícovkách. Nevykládej mi o vítězství. Vítězství je vždycky postavený na krvi nevinnejch."

"Vidíš? Vykládám hlouposti. Ale tím, že jsem se s tebou setkal, jsem poznal, co znamená vítězství. Pochopil jsem zase jeden maličký zlomek."

"To mě těší," utahoval si z něj Tulák, a už když to říkal, nenáviděl se za to.

"Já ti to vysvětlím," nabídl stařec tiše. "Měl jsem syna, ne okouzlujícího chlapce, ne nejchytřejšího z lidí. Ale záleželo mu na spoustě věcí. Měl psa, který se zranil při souboji s vlkem, a nejlepší by bylo, kdybychom ho byli zabili, protože byl vážně poraněný. Ale můj syn to nedovolil. Sám mu sešil rány a proseděl u něj pět dní a nocí a silou vůle se mu snažil pomoci přežít. Ale pes zemřel. A chlapci to zlomilo srdce, protože život pro něho byl velice drahocenný. Když se z něj stal muž, předal jsem mu všechno, co jsem měl. Stal se z něj správce a já se vydal na cesty. Můj syn na toho psa nikdy nezapomněl a ta vzpomínka ovlivňovala vše, co kdy udělal..."

"Má ten příběh nějaký poučení?"

"To záleží na tobě, protože v této chvíli vstupuješ do příběhu i ty. Můj syn viděl, že všechno, co jsem mu zanechal v opatrování, je ohroženo, a zoufale se to snažil zachránit. Ale byl příliš měkký a na mé uzemí přišli nájezdníci a pobili moje lidi. Tehdy můj syn zjistil, jak pochybené byly jeho způsoby, a stal se z něj skutečný muž, protože teď už věděl, že život často vyžaduje těžká rozhodnutí. Tak sebral své generály a vypracoval plán, jak své lidi osvobodit. A tehdy ho zabil najatý vrah. Jeho život skončil... a když umíral, jediné, co viděl, byl neúspěch, a tehdy z něj vyšlo tak strašlivé zoufalství, že se mě dotklo i o celé tisíce leguí dál.

Naplnil mě strašlivý vztek a chtěl jsem tě zabít. Mohl bych to udělat dokonce i teď. Ale tehdy se mě dotkl Pramen.

A já jsem teď tady pouze proto, abych si s tebou popovídal."

"Tvůj syn byl král Niallad?"

"Ano. Já jsem Orien se dvěma čepelemi. Nebo, přesněji, býval jsem Orienem."

"Toho s tvým synem lituju. Ale udělal jsem to."
"Mluvíš o smrti nevinných. Možná - kdyby můj syn žil - mnoho nevinných by také zůstalo naživu."
"Já vím. A lituju toho... ale nemůžu to změnit."
"To není důležité," řekl Orien. "Ale ty jsi důležitý. Pramen si tě vybral, ale rozhodnutí je na tobě."
"Vybral si mě, proč? Jediný, co umím, je těžko to, co by Pramen obdivoval."
"To není to jediné, co umíš. Víš o tom, co jsem dělal v mládí?"
"Vím, žes byl velký válečník, nikdy neporažený v bitvě."
"Viděls tu sochu v Drenanu?"
"Ano. Bronzová zbroj."
"Pravda. Zbroj. Mnozí by rádi věděli, kde se nachází, a bratrstvo ji hledá, protože ohrožuje vagrijskou říši."
"Takže je kouzelná?"
"Ne, aspoň ne v tom smyslu, jaký máš na mysli ty. Byla vyrobena v pradávných časech velkým Axellianem. Skvělá práce a dva meče z kovu, jenž nemá sobě rovna - stříbřité oceli, která se nikdy neztupí. S tou zbrojí by měl Egel naději - nic víc než to."
"Ale tys říkal, že není kouzelná."
"To kouzlo leží v myslích lidí. Oblékne-li si Egel tu zbroj, bude to, jako by se vrátil Orien. A Oriena nikdy neporazili. Muži se k Egelovi pohrnou a on poroste - z nich nejlepší, železný muž s nezdolnou vůlí."
"A ty po mně chceš, abych tu zbroj sehnal?"
"Ano."
"Mám za to, že je to kapku nebezpečný, co?"
"Myslím, že to je dobré hodnocení."
"A Pramen bude stát při mne?"
"Možná. Možná ne."
"Myslel jsem, žes říkal, že jsem byl pro tenhle úkol vybranej. Jaký má smysl dostat pomoc od boha, kterej nemá žádnou moc?"
"Dobrá otázka, Tuláku. Doufám, že odpověď zjistíš."
"Kde je ta zbroj?"
"Schoval jsem ji v jeskyni vysoko na úbočí vysoké hory."
"Nějak mě to ani nepřekvapuje. Kde?"
"Znáš nadirské stepi?"
"Tohle se mi nebude líbit."
"Mám za to, že znáš. No, dvě stě mil zapadně od Gulgothiru se táhne pohoří..."
"Měsíční hory."
"Přesně. Uprostřed hor je Raboas..."
"Posvátný obr."
"Ano," zazubil se Orien. "A tam to je."
"To je šílený. Žádnej Drenajec se tak daleko na Nadirský území nikdy nedostal."
"Já ano."
"Proč? Jaký by to mohlo mít smysl?"
"Tehdy mi to bylo taky divné. Považuj to za vrtoch, Tuláku. Vrtochy přece znáš. Přineseš tu zbroj?"
"Pověz mi, Oriene, kolik je v tobě mystika?"
"Co tím myslíš?"
"Vidíš budoucnost?"
"Částečně," připustil Orien.
"Jakou mám naději na úspěch?"
"To záleží na tom, kdo půjde s tebou."
"Řekněme, že mi Pramen vybere správnej doprovod."
Stařec si protřel prázdné oční důlky a zaklonil se. "Nemáš žádnou naději," připustil.
"To jsem si taky myslel."
"Ale to není důvod odmítnout."
"Žádáš mě, abych jel tisíc mil nepřátelskou krajinou rojící se divochama. Říkáš, že bratrstvo zbroj taky hledá? Vědí, že je v zemích Nadirů?"
"Vědí."
"Takže mě budou taky pronásledovat?"
"Už tě pronásledují."
"Souhlasím. Ale nevědí, kam jdu. Jestli se vydám splnit tenhle tvůj úkol, brzo to zjistí."
"Pravda."
"Takže... budou tam nadirští válečníci, bojovní čarodějové a vagrijský oddíly. A jestli se dostanu přes tyhle, musím vyšplhat na Posvátnýho obra, nejposvátnější místo ve stepích, a riskovat v útrobách tmavý hory. Pak prostě zase vyjedu ven s půltunovou zbrojí na hřbetě."
"Osmdesát liber."
"To je fuk!"
"Jsou tam taky dlaci, žijí v jeskyních nad Rabou. Nemají rádi oheň."
"To mě uklidňuje," prohlásil Tulák.

"Takže půjdeš?"
"Začínám chápat ty tvý poznámky o hlouposti," utrousil válečník. "Ale ano, půjdu."
"Proč?" chtěl vědět Orien.
"Musím k tomu mít nějakej důvod?"
"Ne. Jsem jenom zvědavý."
"Tak řekněme, že je to kvůli památce psa, kterej neměl umřít."

6. Kapitola

DARDALION ZAVŘEL OČI. DANJAL SPALA vedle děvčátek a mladý mnich uvolnil svého ducha do Prázdnoty. Měsíc byl starobylá lucerna a Sentranská planina se koupala v jeho stříbrném svitu, zatímco lesy Skultiku se z delnošských hor rozlévaly jako tmavá skvrna.

Dardalion se vznášel nad oblaky, mysl volnou, prostou pochyb a starostí. Za normálních okolností, když létal, býval oblečen do mihotavého světle modrého roucha. Ale dnes byl nahý a ať se snažil, jak chtěl, žádný oděv se neobjevil. Nezáleželo mu na tom. V mžiku astrálního oka se přioděl do stříbrné zbroje a z ramen mu splývал bílý plášť. Po boku mu visely dva stříbrné meče, a když je vytasil, zaplavilo ho radostné vzrušení. Daleko na západě zářily jako spadlé hvězdy ohně vagrijského vojska. Dardalion vrátil meče do pochvy a rozletěl se k nim. Na úpatí Skodských hor tábořilo více než deset tisíc mužů. V řadách po čtyřech tu bylo vztyčeno osm set stanů a narychlo zbudovaná ohrada pro dva tisíce koní. Na svazích hor se pásl dobytek a na břehu prudké říčky byly postaveny salaše pro ovce.

Dardalion se přes řeky a pláně, hory a lesy, vydal k jihu. Druhé vagrijské vojsko tábořilo před Drenanem - ne méně než třicet tisíc vojáků a dvacet tisíc koní. Městské brány z dubu a bronzu byly vyvráceny a za hradbami nebylo po obyvatelích města ani stopy. Východně od města byl do země vykopán široký příkop a Dardalion se tam vydal a pak s odporem uhnul. Příkop byl naplněn těly. Dvě stě yardů na délku a šest na šířku, v tom ohromném hrobě leželo více než tisíc mrtvých těl. Ani jedno nemělo vojenskou zbroj. Dardalion se zapřel a vrátil se k příkopu.

Byl hluboký přes deset stop.

Mnich se vrátil na noční oblohu a zamířil na východ, kde na hranicích s Lentrií čekalo vagrijské vojsko. Lentrijské oddíly, pouze dva tisíce mužů, tábořilo míli od nich a zachmuřeně čekaly na vpád. Dardalion se vydal na sever a sledoval mořský břeh, dokud nedorazil k východním údolím a konečně k mořské citadele - k Purdolu. Podle světla loučí se o Purdol stále ještě bojovalo. Drenajské loďstvo bylo potopeno v ústí přístavu a v docích tábořilo vagrijské vojsko. Purdolská pevnost, osazená šesti tisícovkami drenajských válečníků, zadržovala vagrijské oddíly o síle čtyřiceti tisíc mužů pod velením Kaema, knížete války.

Tady, poprvé, čelili Vagriánci nezdaru.

Bez obléhacích strojů nemohli třicet stop vysoké hradby zničit, a tak záviseli pouze na žebřících a provazech. Umírali po stovkách.

Dardalion letěl k západu, dokud nedorazil ke Skultiku, lesu opředenému temnými pověstmi. Byla to nesmírná rozloha, tisíce čtverečních mil, pokrytá stromy, palouky, kopci a dolinami. V lese byly zbudovány tři osady - skoro města: Tonis, Preafa a Skarta. K tomu poslednímu se Dardalion vydal.

Tady tábořil Egel se čtyřmi tisíci legionářů. Když se Dardalion přiblížil k palouku, vycítil přítomnost další mysli a do rukou mu vlétly meče. Před ním se vznášel útlý muž v modrém rouchu mnichů Pramene.

"Nechoď dál," řekl ten muž tiše.
"Jak si přeješ, bratře," odpověděl Dardalion.
"Kdo jsi, že mě nazýváš bratrem?"
"Jsem mnich, stejně jako ty."
"Jaký mnich?"
"Pramene."
"Mnich s mečem? To nemyslím. Musíš-li mne zabít, nuže tak učiň."
"Nejsem tu, abych tě zabil. Jsem tím, co říkám."
"Takže jsi býval mnichem?"
"Já jsem mnich!"
"Cítím v tobě smrt. Zabíjel jsi."
"Ano. Špatného člověka."
"Kdo jsi, abys soudil?"
"Já ho nesoudil - jeho vlastní činy to udělaly za něho. Proč jsi tady?"
"Hlídáme."
"My?"
"Moji bratří a já. Řekneme lordu Egelovi, až se bude blížit nepřítel."
"Kolik bratří je tu?"
"Skoro dvě stovky. Na začátku nás byly tři stovky a sedm. Sto a dvanáct se již spojilo s Pramenem."
"Zavražděni?"
"Ano," řekl muž smutně. "Zavražděni. Tmavé bratrstvo je zničilo. Snažíme se být za letu opatrní, protože oni jsou rychlí a nemilosrdní."
"Jeden se pokusil zabít mě," vykládal Dardalion, "a já jsem se naučil bojovat."
"Každý člověk si musí vybrat svou vlastní cestu."

"Ty nesouhlasíš?"
"Není na mně, abych souhlasil, či nikoliv. Já tě nesoudím. Jak bych mohl?"
"Myslel sis, že jsem z bratrstva?"
"Ano. Protože nosíš meč."
"A přesto ses mi postavil. Jsi velice odvážný."
"Není pro mě těžké být poslán, abych se spojil se svým bohem."
"Jak se jmenuješ?"
"Klofáš a ty?"
"Dardalion."
"Nechť ti Pramen požehná, Dardalione. Ale myslím, že bys už měl jít. Když je měsíc nejvýš, přebírá oblohu bratrstvo."
"Tak to počkám s tebou."
"Já po společnosti netoužím."
"Nemáš na vybranou."
"Budiž tedy."

Čekali mlčky, než měsíc vystoupí výš. Klofáš odmítal promluvit a Dardalion se jal studovat les pod sebou. Egel své vojsko rozložil před jižní hradbou Skarty a mnich viděl zvědy hlídkující na hranici lesa. Pro Vagriánce nebude snadné porazit hraběte Severu, protože v lese bylo jen málo míst vhodných k bitvě. Na druhou stranu, pokud zaútočí na města, Egelovi zůstane nedotčené vojsko, ale nebude mít koho chránit. Egel sám měl obdobné problémy. Zůstane-li, kde je, bude mít krátkodobě zaručeno bezpečí, ale to mu válku nevyhraje. Opustit Skultik se rovnalo sebevraždě, protože neměl zdroje, aby porazil jediné vagrijské vojsko. Zůstat znamenalo prohrát, odejít znamenalo zemřít.

A zatímco se problémy hromadily, drenajská zem se měnila na kontinentální márnici.

Dardalionovi ta myšlenka připadala nesmírně skličující a právě se chtěl vrátit do svého těla, když zaslech Klofášovu duši vykřiknout.

Ohlédl se a spatřil, že mnich zmizel a pod ním se vznáší pětice bojovníků v černé zbroji s tmavými meči v rukou.

Dardalion se rozzuřil, tasil meče a zaútočil. Pět válečníků ho nevidělo, dokud nebyl těsně u nich, a dva zmizeli do zapomnění, když jejich astrálními těly projely stříbrné čepele. Pak se na Dardaliona vrhli zbývající tři bojovníci a on levým mečem odrazil jeden úder a pravým vykryl sek ze strany. Zuřivost mu propůjčovala bleskovou rychlost a oči mu při boji plály. Otočil pravým zápěstím, proklouzl mečem obranou jednoho z válečníků a čepel muži proťala hrdlo. Bojovník zmizel. Zbylí dva vycouvali z bitky a vyrazili k západu, ale Dardalion se vrhl za nimi. Prvního dostihl těsně nad skodským pohořím a divokou ranou ho zabil. Poslední přeživší se vrátil do útočiště svého těla na poslední chvíli...

Prudce otevřel oči a zaječel. Do jeho stanu vběhli vojáci a on se vymrštil na nohy. Na zemi vedle něj leželi jeho čtyři společníci, ztuhlí a mrtví.

"Co se to tu, k čertu, děje?" dožadoval se důstojník vysvětlení, odstrčil muže stranou a vstoupil do stanu. Zahleděl se na mrtvá těla a pak na toho, jenž přežil.

"Ti mniši se naučili bojovat," mumlal válečník, prudce dýchal a srdce mu bušilo.

"Snažíš se mi říct, že tyhle muže zabili mniši Pramene? To je neuvěřitelné."

"Jeden mnich," opravil ho muž.

Důstojník pokynem vyzval vojáky, aby opustili stan, a ti rádi odešli. Jak už byli vagrijští vojáci vůči smrti a ničení otrlí, s tmavým bratrstvem nechtěli mít vůbec nic společného.

Důstojník se posadil na židli s čalouněným opěradlem. "Pulide, příteli, vypadáš, jako bys spatřil ducha."

"Nežertuj, prosím," požádal Pulis. "Ten chlap mě skoro zabil taky."

"No, v posledních měsících jsi mu zabil dost přátel."

"To je pravda. Ale stejně je to znepokojující."

"Já vím. Kam ten svět spěje, když už povstávají i mniši Pramene, aby se bránili?"

Bojovník se na mladého důstojníka zamračil, ale neříkal nic.

Pulis nebyl žádný zbabělec - dokázal to už mnohokrát - ale stříbrný mnich ho vyděsil. Jako mnoho válečníků bratrstva nebyl skutečným mystikem, aby se mohl osvobodit od svého těla, závisel na síle listu. Ale i tak, se zvětšenou silou, zažil vidění... záblesky... výstražné podstaty. S tím mnichem to bylo takové.

Pulis cítil hrozné nebezpečí, jež z mnicha vyzařovalo, ne obyčejné osobní nebezpečí, ale bezbřehou hrozbu, která bude jeho věc ohrožovat od této chvíle až do soumraku času. Přesto bylo všechno tak mlhavé, spíš citová reakce na onu vidinu. I když cosi zahlédl... co to bylo? Zapátral ve svých vzpomínkách.

To je ono! Na obloze zahalené v plamenech viselo runové číslo.

Číslo. Co znamenalo? Dny? Měsíce? Staletí?

"Třicet," pronesl nahlas.

"Cože?" opáčil důstojník. "Třicet?"

Pulida zamrazilo, jako by po jeho hrobě přešel nějaký démon.

Rozbřesk Tuláka zastihl o samotě. Otevřel oči a zívl. Zvláštní, napadlo ho, protože se nemohl upamatovat, jak šel spát. Ale na svůj slib Orienovi se pamatoval a zmateně potřásl hlavou. Rozhlédl se kolem sebe, ale stařec byl pryč. Tulák se poškrábal na bradě pod vousy. Orienova zbroj. Takový obrovský nesmysl. "Tenhle úkol tě zabije," zašeptal. Vytáhl z opasku nůž, chvíli ho obtahoval a pak se pečlivě oholil. Pod čepelí měl odřenou kůži, ale ranní vánek na tvářích byl příjemný.

Z kotliny se vynořil Dardalion a posadil se vedle něj. Tulák kývl, ale nepromluvil. Mnich vypadal unaveně, oči měl hluboko zapadlé. Je teď hubenější, pomyslel si Tulák, a trochu se změnil.

"Stařec je mrtev," oznámil Dardalion. "Měl jste s ním promluvit."

"To jsem udělal," řekl Tulák.
"Ne, myslím vážně promluvit. Těch pár slov u ohně nic nebylo.Víte, kdo to byl?"
"Orien," odtušil Tulák. Překvapený výraz na Dardalionově tváři byl směšný. "Vy jste ho poznal?"
"Ne. Včera v noci sem přišel."
"Měl velikou moc," poznamenal Dardalion tiše. "Protože zemřel, aniž by opustil tábor. Povykládal nám spoustu příběhů ze svého života, pak si lehl a usnul. Byl jsem vedle něj, a zemřel ve spánku."
"Mýlil ses," řekl Tulák.
"Myslím, že ne. O čem jste mluvili?"
"Požádal mě, abych pro něho něco sehnal. Řekl jsem, že to udělám."
"Co to bylo?"
"Do toho ti nic není, mnichu."
"Už je příliš pozdě, abyste mne odháněl, válečníku. Když jste mi zachránil život, otevřel jste mi svou duši. Když byla vaše krev v mém hrdle, poznal jsem váš život a zaplavila mě každá chvilička vašeho žití. Teď se podívám do zrcadla a vidím tam vás."
"Díváš se do špatnejch zrcadel."
"Povězte mi o Dakeyrasovi," vyzval ho Dardalion.
"Dakeyras je mrtvý," odsekl Tulák. "Ale máš pravdu, Dardalione. Zachránil jsem ti život. Dvakrát! Dlužíš mi právo na mou samotu."
"Abych vám dovolil vrátit se k muži, jímž jste byl? To nemyslím. Podívejte se na sebe. Polovinu života jste promarnil. Utrpěl jste velikou ztrátu - a to vás zlomilo. Chtěl jste zemřít, ale místo toho jste zabil jen část sebe sama. Ubohý Dakeyras, ztracen na dvě desetiletí, zatímco světem chodil Tulák a zabíjel pro zlato, které nikdy neutratil. Všechny ty duše poslané do Prázdnoty. A proč? Abyste zmírnil bolest, jíž jste se nemohl dotknout."
"Jak se mi odvažuješ dělat kázání!" vyjel Tulák. "Mluvíš o zrcadlech? Tak mi pověz, čím ses stal poté, cos zabil dva muže."
"Šest mužů. A přijdou další," oznámil Dardalion. "Ano, proto vás taky chápu. Možná se v tom všem mýlím ale až stanu před svým bohem, řeknu mu, že jsem dělal to, co jsem považoval za správné, že jsem chránil slabé proti zlu silných. To jste mě naučil vy. Ne Tulák, muž, který zabíjel pro peníze, ale Dakeyras, muž, který zachránil mnicha."
"Už o tom nechci mluvit," prohlásil Tulák a odvrátil zrak.
"Věděl Orien, že jste to byl vy, kdo mu zabil syna?"
Vrah se k němu prudce obrátil. "Ano, věděl. Bylo to to nejhnusnější, co jsem kdy udělal. Ale zaplatím za to, mnichu. Orien na to dohlídl. Víš, myslíval jsem si, že nenávist je ta největší síla na zemi. Ale včera v noci jsem zjistil cosi krutýho. On mi odpustil... a to je horší, než kdyby mě pálil rozžhaveným železem. Chápeš?"
"Myslím, že ano."
"Takže teď pro něho umřu a to vyrovná můj dluh."
"Vaše smrt nic nevyřeší. Co chtěl, abyste udělal?"
"Přinesl jeho zbroj."
"Z Raboa, Posvátného obra."
"On ti to řekl?"
"Ano. Také mi řekl, že muž jménem Kaem bude pátrat po stejném pokladu."
"Kaem pátrá po mně. Ale udělá mnohem líp, jestli mě nenajde."
*

Kaem měl neklidné sny. Vagrijský generál si zabral hezký dům shlížející na purdolský přístav, v zahradách hlídkovali strážní a před jeho dveřmi stáli dva jeho nejvěrnější vojáci. Okna byla zamřížovaná a horko uvnitř malé komnaty bylo tíživé.
S trhnutím se probudil, posadil se a zašmátral po svém meči. Dveře se otevřely a dovnitř vběhl Dalnor s obnaženým mečem v rukou.
"Co se děje, můj pane?"
"Nic to není. Sen. Křičel jsem?"
"Ano, můj pane. Mám zůstat s vámi?"
"Ne." Kaem z židle vedle lůžka zvedl lněný ručník a setřel si pot z tváře a lebky. "Buď proklet, Tuláku," zašeptal.
"Pane?"
"To nic. Nech mě." Kaem shodil nohy z postele a přešel k oknu. Byl to hubený muž, úplně plešatý, a jeho vrásčitá tvář mu dodávala vzhled vyplavené želvy, jíž někdo ukradl krunýř. Mnozí ho při prvním setkání považovali za směšnou postavičku, ale většina ho později viděla takového, jakým byl: nejlepším stratégem své doby, mužem pasovaným na knížete války. Jeho vojáci si ho vážili, i když k němu nechovali tak hluboký obdiv, jako k některým jiným, charismatičtějším generálům. Ale to mu vyhovovalo, protože city ho zneklidňovaly a jejich projevy u lidí mu připadaly dětinské a hloupé. Co chtěl, byla poslušnost důstojníků a odvaha mužů. Očekával obojí. Vyžadoval obojí.
Teď procházela zkouškou jeho vlastní odvaha. Tulák mu zabil syna a on přísahal, že dohlédne na to, aby zemřel. Ale Tulák byl zkušený lovec a Kaem si byl jist, že jedné temné noci ho opět probudí dotek nože na hrdle.
Nebo hůř... nemusel by se probudit vůbec. Bratrstvo zabijáka sice pronásledovalo, ale první zprávy nebyly právě povzbudivé. Stopař byl mrtev a v bratrstvu se teď šířily řeči o mystickém mnichovi válečníkovi, který s vrahem cestuje.
Kaem, přes všechno své strategické umění, byl opatrný člověk. Dokud je Tulák naživu, znamená nebezpečí pro Kaemovy plány. Takové skvělé plány - že až bude tato zem dobyta, povládne většímu území, než je samotná Vagrie.

Lentrie, Drenaj a země Sathulů na severu - šestnáct přístavů, dvanáct velkoměst a stezka, kudy se z východu dopravuje koření.

Pak může začít občanská válka a Kaem postaví své síly proti slábnoucímu, podlému císaři. Kaem zašel k bronzovému zrcadlu na protější stěně a zadíval se na svůj odraz. Koruna bude na jeho kostnaté hlavě vypadat nepatřičně ale stejně ji nebude muset nosit často.

Vrátil se, teď už klidnější, do postele. A usnul.

Ocitl se na tmavé hoře pod divnými hvězdami, mysl měl omámenou a zmatenou. Před ním stál starý muž v rozedraných hnědých šatech. Měl zavřené oči a promluvil:

"Vítej, generále. Hledáš zbroj?"

"Zbroj?" zeptal se Kaem. "Jakou zbroj?"

"Bronzovou zbroj. Orienovu zbroj."

"On ji ukryl," podotkl Kaem. "Nikdo neví, kam."

"Já to vím."

Kaem se posadil naproti starci. Jako každý student moderních dějin o této zbroji již slyšel. Někteří tvrdili, že má kouzelné vlastnosti, které jejímu nositeli zajišťují vítězství, ale to byli buď prosťáčci, nebo básníci skládající ságy. Kaem dlouho studoval válečné postupy, a tak věděl, že Orien byl pouze skvělý stratég. Nicméně zbroj byla symbolem, a to velice mocným.

"Kde je?" zeptal se.

Stařec oči neotevřel. "Jak moc po ní toužíš?"

"Rád bych ji měl," řekl Kaem, "ale není to důležité."

"Jak definuješ důležité?"

"Vyhraju, ať s ní, nebo bez ní."

"Jsi si jistý, generále? Purdol ti odolává a Egel má ve Skultiku vojsko."

"Purdol je můj. Možná to potrvá ještě měsíc, ale padne. A Egel je v pasti - nemůže mi ublížit."

"Může, bude-li mít zbroj."

"Jak to? Takže je kouzelná?"

"Ne, je to jenom obyčejný kov. Ale je to symbol a Drenajci se seběhnou k muži, který ji bude mít na sobě. Dokonce i tví vlastní vojáci její předpokládané vlastnosti znají a jejich morálka utrpí. Víš, že je to pravda."

"No dobrá," řekl Kaem. "Uznávám, že by mi mohla ublížit. Kde je?"

"V zemích Nadirů."

"To je dost velká oblast, starče."

"Je ukrytá v srdci Měsíčních hor."

"Proč mi to říkáš? Kdo jsi?"

"Snílek se snem - tvým snem, Kaeme. Moje slova jsou pravdivá a tvoje naděje spočívá v tom, jak si je vyložíš."

"Jak tu zbroj najdu?"

"Sleduj muže, který ji hledá."

"Kdo je ten muž?"

"Ten, koho se ve světě z masa a kostí nejvíc obáváš."

"Tulák?"

"Právě ten."

"Proč by hledal zbroj? Tahle válka ho přece vůbec nezajímá."

"Zabil pro tebe krále, Kaeme. A přesto se ho snažíš dostat. Drenajci by ho zabili, kdyby to věděli, a Vagriánci ho zabijí, jestli ho dostanou. Třeba chce vyjednávat."

"Odkud ví, kde ta zbroj je?"

"Já jsem mu to pověděl."

"Proč? Co je tohle za hru?"

"Hra se smrtí, Kaeme."

Stařec otevřel oči a Kaem zaječel, když kolem něj prolétly ohnivé jazyky.

A probudil se.

Celé tři noci Kaema ve snech pronásledovala vidina bronzového brnění a dvou bájných mečů. Jednou viděl zbroj plout nad Skultickým lesem, zářící jako druhé slunce. Potom se snášela, velice pomalu, dolů ke stromům, a Kaem viděl Egelovo vojsko koupající se v její záři. Vojsko rostlo, protože ze samotných stromů se stávali muži - obrovská, neporazitelná síla.

Druhé noci spatřil mezi stromy přicházet Tuláka nesoucího jeden z těch strašných mečů a uvědomil si, že zabiják jde po něm. Rozběhl se, ale nohy měl slabé a těžké a s hrůzou se díval, jak ho Tulák pomalu rozsekává na kusy.

Třetí noci uviděl sám sebe, oděného do Orienova brnění, kráčet po mramorových stupních k vagrijskému trůnu. Jásající davy ho plnily radostí, a když pohlédl do očí svých nových podřízených, viděl tam vřelou lásku.

Ráno čtvrtého dne se přistihl, jak se mu, když naslouchal zprávám svých mladých generálů, zatoulaly myšlenky.

Kaem se přinutil soustředit se na zdánlivě nekonečnou řadu malých problémů, které postihují vojsko ve válce. Zásoby ze západu docházely pomalu, protože povozů bylo mnohem méně, než se předpokládalo, a nové povozy se teprve stavěly. Šest set koní bylo pobito nedaleko Drenanu, když se zjistilo, že jich několik vykašlává krev. Nicméně nemoc by měla být pod kontrolou. Mezi muži došlo k několika porušením disciplíny, jež byla tvrdě potrestána, ale bylo třeba připomenout, že teď žijí ze zkrácených dávek.

"Co s Lentriánci?" zeptal se Kaem.

Vystoupil Xertes, mladý důstojník, vzdáleně spřízněný s císařem. "Odrazili náš první útok, můj pane. Ale teď je zatlačujeme zpátky."

"Slíbil jsi mi, že s deseti tisíci vojáky dokážeš Lentrii dobýt do týdne."

"Mužům chybí odvaha," namítl Xertes.

"To nikdy nepatřilo mezi vagrijské slabosti. Co jim chybí, je vedení."

"To není moje chyba," bránil se ohnivě Xertes. "Nařídil jsem Misálovi, aby dobyl výšinu jejich pravého křídla, abych já mohl prorazit klínem jejich středem. Ale on neuspěl - to nebyla moje chyba."

"Misalas patří k lehké jízdě - kožené kyrysy a šavle. Pravé křídlo nepřítele bylo zakopáno a kopec porostlý stromy. Jak, ve jménu Ducha, jsi mohl čekat, že lehká jízda tohle postavení dobude? Lučištníci je rozsekali na kusy."

"Takhle se nenechám ponižovat," hulákal Xertes. "Napíšu strýčkovi."

"Vznešený původ tě nevyjímá z odpovědnosti," trval na svém Kaem. "Hodně jsi toho nasliboval a nic z toho jsi nesplnil. Zatlačili, říkáš? Jak jsem to pochopil já, tak ti Lentriánci dali na frak, a pak se přeskupili, aby ti mohli dát na frak podruhé. Přikázal jsem ti, aby ses do Lentrie odebral rychle a nedal jim čas se zakopat. A co jsi udělal ty? Utábořil ses na jejich hranicích a nechal své zvědy zkoumat terén, aby bylo jasné i slepci, kde hodláš zaútočit. Stál jsi mě dva tisíce mužů."

"To není fér!"

"Buď zticha, ty červe! Propouštím tě ze svých služeb. Vrať se domů, hochu!"

Z Xertovy tváře zmizela barva a sáhl po své zdobené dýce.

Kaem se usmál...

Xertes ztuhl, rychle se uklonil a na ztuhlých nohou vykráčel z místnosti. Kaem se rozhlédl po skupince kolem sebe: deset důstojníků ve strnulém pozoru a ani jeden se mu nepodíval do očí.

"Rozchod," nařídil, a jakmile odešli, zavolal si k sobě Dalnora. Mladý důstojník vstoupil a Kaem mu nabídl křeslo.

"Xertes odchází domů," řekl Kaem.

"Slyšel jsem, můj pane."

"Je to nebezpečná cesta... hodně by se toho mohlo přihodit."

"To jistě, pane."

"Ten zabiják Tulák, například?"

"Ano, můj pane."

"Císař by byl zděšen, kdyby takový člověk zabil někoho z královské vagrijské krve."

"To by vskutku byl, můj pane. Použil by všechno, co má, aby ho vystopoval a zabil."

"Tak musíme zajistit, aby se mladému Xertovi něco takového nepřihodilo. Dohlédni na to, aby měl doprovod."

"Ano, můj pane."

"A, Dalnore..."

"Prosím, můj pane."

"Tulák používá malou kuši se střelami z černého železa."

7. Kapitola

STARÁ PEVNOST MĚLA UŽ JEN TŘI STOJÍCÍ hradby, každá byla pětadvacet stop vysoká, a čtvrtá byla částečně rozebraná vesničany, kteří kámen použili na základy svých stavení. Teď byla vesnice opuštěná a pevnost tu nad tím, co z ní zbylo, stála jako zmrzačený strážný. Donjon - tak, jak byl - byl vlhký a studený, část střechy se zřítila už před lety a dalo se poznat, že ústřední síň byla používána jako stáj pro dobytek, jehož pach zůstal dlouho poté, co byla zvířata přemístěna.

Gellan nechal povozy zatáhnout před nechráněnou čtvrtou hradbu, což jim zajistilo určitou ochranu proti případnému vagrijskému útoku. Pršelo a déšť bičoval kámen starobylého opevnění, takže se leskl jako mramor.

Noční oblohu osvítil blesk a na východě zahřmělo. Gellan si přitáhl plášť těsněji k tělu a zadíval se k severu. Po vrzajících, zpuchřelých schodech vedoucích nahoru na ochoz se vyšplhal Sarvaj a přistoupil ke svému důstojníkovi.

"Doufám, že máte pravdu," řekl, ale Gellan neodpovídal. Jeho beznaděj téměř dostoupila vrcholu.

První den byl přesvědčen, že je Vagriánci najdou. Druhý den jeho obavy vzrůstaly. Třetího dne si dovolil doufat, že do Skultiku dorazí za doprovodu vítězných fanfár.

Pak začalo pršet a povozy zabředly do moře bláta. V té chvíli měl zničit zásoby a co nejrychleji vyrazit k lesu - teď už to věděl. Ale váhal příliš dlouho, a mezitím ho Vagriánci objeli zepředu.

To byl čas zasáhnout a ujet jak poukazoval Jonat, ale tehdy byl posedlý myšlenkou dovézt zásoby Egelovi.

Doufal, že Vagriánců bude méně než dvě stovky, které měl proti sobě, a obrátil povozy k západu ke zničené pevnosti Masin. Padesát mužů tu pevnost mohlo udržet nejméně tři dny i proti dvěma stovkám nepřátel. Zatím vyslal tři jezdce do Skultiku s naléhavou žádostí o pomoc.

Ale Gellanovi už docházelo štěstí. Jeho zvědové mu oznámili, že nepřátel je na pět set, a bylo možné, že je přemohou už při prvním útoku.

Zvědové už odjeli k Egelovi a nikdo v pevnosti sílu nepřítele neznal. Gellan se cítil jako zrádce, že to neřekl Sarvajovi, ale morálka byla přinejlepším křehká.

"Udržíme se," prohlásil nakonec Gellan, "i kdyby měli víc lidí, než si myslíme, že mají."

"Západní hradba je zvětralá. Řek bych, že by ji porazilo i rozzlobený dítě," namítl Sarvaj. "Povozy nejsou zrovna nejlepší překážka."

"To bude dobrý."
"Takže myslíte dvě stovky?"
"Možná tři," připustil Gellan.
"Doufám, že ne."
"Vzpomeň si na příručku, Sarvaji - cituju: 'Dobré opevnění může zadržet nepřítele početné desetkrát silnějšího, než jsou obránci.'"
"Nerad se hádám s nadřízeným důstojníkem, ale neříká příručka pětkrát?"
"Zkontrolujeme to, až se vrátíme do Skultiku."
"Jonat si zase stěžuje. Ale muži jsou rádi, že jsou v úkrytu. Na hradě už zapálili oheň. Proč nejdeme na chvíli dovnitř?"
"Staráš se o mý starý kosti?"
"Myslím, že byste si měl odpočinout. Zítra by tu mohlo být kapku těsno."
"Ano, máš pravdu. Ať jsou hlídky ostražité, Sarvaji."
"Udělám, co budu moct."
Gellan odešel ke schodišti a pak se vrátil. "Je tam pět set Vagriánců," řekl.
"Myslel jsem si to," utrousil Sarvaj. "Jděte se prospat. A dávejte pozor na ty schody - pokaždý, když po nich jdu, tak odříkávám modlitbu!"
Gellan s přehnanou opatrností sešel po schodech a přešel přes dlážděné nádvoří k donjonu. Panty na vratech byly zcela zrezivělé, ale vojáci vrata vmáčkli na místo. Gellan se protáhl mezerou a došel k velikému krbu. Oheň ho potěšil a chvíli si v jeho žáru ohříval ruce. Když vešel, muži zmlkli, a pak k němu jeden z nich - Vaněk - přistoupil.
"Zapálili jsme pro vás oheň, pane. Ve východní komnatě. Je tam také kavalec, kdybyste se chtěl na chvíli prospat."
"Děkuju, Vaňku. Jonate, připojil by ses ke mně na chvíli?"
Vysoký kostnatý Jonat se zvedl a vyšel za svým důstojníkem. Sarvaj si stěžoval, napadlo ho a připravil si své námitky. Jakmile vešli do menší místnosti, Gellan si stáhl plášť a pancíř a zastavil se před praskajícím ohněm.
"Víš, proč jsem tě povýšil?" zeptal se Gellan.
"Protože jste si myslel, že to zvládnu?" odvážil se Jonat.
"Víc než to. Věděl jsem, že to zvládneš. Já ti, Jonate, věřím."
"Děkuju, pane," řekl nejistě Jonat.
"Takže ti řeknu tohle - a chci, aby sis to pro dnešní noc nechal pro sebe - že tam venku se proti nám chystá nejmíň pět set Vagriánců."
"Nemůžeme se udržet."
"Doufám, že ano, protože Egel ty zásoby potřebuje. Tři dny je všechno, co potřebujeme. Chci po tobě, abys udržel západní hradbu. Vezmi si dvacet mužů - nejlepší lučištníky, nejlepší šermíře - ale udrž ji!"
"Měli jsme zaútočit a utýct, pořád to ještě můžem udělat."
"Egel má čtyři tisíce mužů a ti mají málo výstroje, jídla i léků. Lid ze Skarty bude hladovět, jen aby jim zásoby dodal. Ale to nemůže trvat donekonečna. Večer jsem si prohlédl náklad. Víš, je tam přes dva tisíce střel, náhradní luky, meče a oštěpy, taky nasolené maso, sušené ovoce a více než sto tisíc stříbrňáků."
"Sto tisíc... to je jejich žold!"
"Právě. Ale Egel s ním může začít obchodovat dokonce i s Nadiry."
"Žádný div, že poslali pět set mužů, aby to sehnali zpátky. Překvapuje mě, že jich neposlali tisíc."
"Zařídíme, aby si přáli, aby to udělali," prohlásil Gellan. "Dokážeš s dvaceti muži udržet západní hradbu?"
"Můžu to zkusit."
"To je vše, co po tobě chci."
Poté, co Jonat odešel, Gellan si lehl na kavalec. Byl cítit prachem a hnilobou, ale Gellanovi připadal lepší než hedvábem potažená postel s nebesy.
Usnul dvě hodiny před úsvitem. Jeho poslední myšlenka patřila dětem, vzpomínal na den, kdy je vzal do hor na procházku.
Kdyby byl věděl, že je to jejich poslední společný den, byl by to zařídil jinak. Byl by je objímal a pověděl by jim, jak velice je miluje...
Bouře přešla již v noci a za rozbřesku byla obloha jako vymetená a zářila jarní modří. Gellan se vzbudil hodinu poté, kdy na jihu byli spatřeni jezdci. Rychle se přioděl a oholil, pak odešel na hradby.
V dálce byli vidět dva koně, pohybovali se pomalu, protože byli těžce naložení. Jak se přiblížili, Gellan rozeznal, že jeden z koní nese muže a ženu, zatímco druhý muže a dvě děti.
Když se přiblížili, kývl na ně, aby šli kolem ke zborceným vratům v západní hradbě, a nařídil, aby odtáhli povozy, takže koně mohli vejít dovnitř.
"Jdi a proveď výslech," přikázal Sarvajovi.
Mladý voják sešel na nádvoří, kde skupinka sesedala, a okamžitě ho přitáhl muž v černém koženém plášti. Byl to vysoký muž s tmavými, prošedivělými vlasy a očima tak tmavohnědýma, až se zdálo, že nemají panenky. Tvář měl vážnou a zachmuřenou - a pohyboval se s vyrovnanou ostražitostí. V ruce držel malou černou kuši a na širokém černém opasku mu viselo několik nožů.
"Dobré ráno," řekl Sarvaj. "Cestujete zdaleka?"
"Dost zdaleka," odpověděl ten muž a obrátil pozornost na povozy, které právě přitahovali zpátky na místo u hradby.
"Možná by pro vás bylo bezpečnější, kdybyste jeli dál."
"Ne," řekl ten muž tiše. "Všude kolem jsou vagrijští zvědové."
"Ti jdou po nás," opáčil Sarvaj. Muž kývl a vydal se k hradbám, zatímco Sarvaj se otočil k dalšímu muži, stojícímu s

mladou ženou a dvěma dětmi.
"Vítejte na Masinu," přivítal je a napřáhl ruku, kterou mu Dardalion vřele potřásl. Sarvaj se poklonil Danjal a pak si přidřepl před dětmi. "Jmenuju se Sarvaj," oznámil jim a sňal si přilbici s chocholem. Sestry se vyděšeně držely Danjaliny suknice a odvracely hlavičky.
"Vždycky jsem to s dětmi uměl," podotkl Sarvaj s pokřiveným úsměvem.
"Hodně toho vytrpěly," vysvětlovala Danjal, "ale za chvíli se vzpamatují. Máte něco k jídlu?"
"Jsem já ale nepozorný. Pojďte tudy."
Vzal je do donjonu, kde kuchař k snídani připravoval horkou ovesnou kaši a studené vepřové a všichni se usadili k narychlo zrobenému stolu. Kuchař jim podal talíře s kaší, ale děvčátka je po jednom soustu odstrčila.
"To je hrůza," prohlásila Miriel.
Jeden z mužů, sedících nedaleko, přistoupil ke stolu.
"Co se děje, princezničko?"
"Je to hořký," oznámila mu.
"Máš ve vlasech schovanej kousek cukru. Proč si to neosladíš?"
"Nemám žádný cukr," řekla Miriel. Muž se naklonil, prohrábl jí vlásky a pak otevřel ruku, aby v dlani ukázal maličký kožený váček. Rozvázal ho a nasypal na kaši trochu cukru.
"A je cukr taky v mých vlasech?" dožadovala se dychtivě Kryla.
"Ne, princezničko, ale jsem si jistej, že se s tebou tvoje sestřička ráda rozdělí." Zbytek své zásobičky nasypal na Kryllin talíř a sestry se pustily do jídla.
"Děkuju," řekla Danjal.
"Bylo mi potěšením, paní. Jmenuju se Vaněk."
"Jste laskavý."
"Mám rád děti," pousmál se a vrátil se ke svému stolu, Danjal si všimla, že při chůzi trochu kulhá.
"Před dvěma lety na něho spadl kůň," ozval se Sarvaj.
"Rozdrtil mu nohu. Je to dobrej chlap."
"Nemáte tu nějaké zbraně navíc?" zeptal se Dardalion.
"Dostali jsme nějaký vagrijský zásoby. Jsou tam meče, luky a pancíře."
"Musíš bojovat, Dardalione?" ptala se Danjal.
Sarvaj si povšiml starostlivosti v jejím hlase, a tak se na mládence zadíval. Vypadá dost silný, i když má mírnou tvář - spíš jako učenec než válečník, pomyslel si Sarvaj. Dardalion uchopil Danjal za ruku a mlčel.
"Nemusíte bojovat, pane," pospíšil si Sarvaj. "Není to povinný."
"Děkuji, ale svoji cestu jsem si vybral sám. Pomohl byste mi vybrat zbraň? V těchto věcech se příliš nevyznám."
"Ovšem. Povězte mi něco o vašem příteli."
"Co byste chtěl slyšet?" zeptal se Dardalion. Sarvaj se zazubil. "Vypadá spíš jako samotář," řekl nejistě. "Člověk by nečekal, že ho uvidí ve společnosti ženy a dětí."
"Zachránil nám život," vysvětloval Dardalion, "a to o něm říká víc než jeho vzhled."
"To jistě," připustil Sarvaj. "Jak se jmenuje?"
"Dakeyras," řekl rychle Dardalion. Sarvaj zahlédl výraz na Danjalině tváři a dál se neptal. V sázce byly důležitější věci než změněné jméno. Bylo pravděpodobné, že Dakeyras je psanec, což by před šesti měsíci něco znamenalo. Nyní to nebylo důležité.
"Mluvil o vagrijských zvědech. Viděli jste je?"
"Je tam skoro pět set vojáků," vykládal Dardalion. "Tábořili v jedné rokli na severovýchodě."
"Kde?"
"Vyjeli hodinu před rozbřeskem, hledali stopy po vozech."
"Víte toho o jejich pohybech hodně."
"Jsem mystik, kdysi jsem býval mnichem Pramene."
"A chcete zbraně?"
"Zakusil jsem změnu pohledu, Sarvaji."
"Vidíte, kde jsou Vagriánci teď?"
Dardalion zavřel oči a položil si hlavu na složené ruce. Za chvíli je zase otevřel.
"Našli stopy tam, kde zahýbají k západu. Teď míří sem."
"Který to je pluk?"
"Nemám ponětí."
"Popište mi jejich výzbroj."
"Modré pláště, černé pancíře a přilbice, které jim zakrývají tváře."
"Hledí mají hladká, nebo s reliéfem?"
"Na čele mají obraz vrčícího vlka."
"Děkuju, Dardalione. Omluvte mě." Sarvaj se zvedl od stolu a vrátil se na hradby, kde Gellan dohlížel na rozdělování šípů mezi mužstvo: toulec s padesáti šípy pro každého lučištníka.
Sarvaj si sňal přilbici a prohrábl si řídnoucí vlasy.
"Věříš tomu muži?" zeptal se Gellan, když mu Sarvaj předal novinky.
"Řek bych, že je čestný. Můžu se mýlit."
"To se do hodiny dozvíme."
"Ano. Ale jestli má pravdu, máme na krku Psy."

"Jsou to jenom lidé, Sarvaji, není na nich nic nadpřirozeného."
"Nadpřirozeno mi starosti nedělá," opáčil voják. "Ale to, že vždycky vyhrávají."
Tulák odsedlal svého koně a sedlové brašny odnesl do hradu. Pak si vzal zbraně a vydal se na zvětralou západní hradbu. Šest vrhacích nožů a dva toulce střel do své kuše nechal opřené o předprseň hradby. Pak zahlédl Dardaliona, jak stojí se Sarvajem u vozu pod východní zdí. Tady byly povozy postaveny do řady tak, aby tvořily ohradu pro voly.
Tulák přešel nádvoří. Dardalion odložil meč s pochvou, který vzal mrtvému lupiči, a vybral si šavli z modré oceli. Široký meč byl pro útlého mnicha příliš těžký. Sarvaj zpod plachty vytáhl pancíř. Byl zabalený v naolejované kůži, a když ho vyndal na světlo, zářil jako stříbro.
"Je pro vagrijskýho důstojníka od Modrých jezdců," prohodil Sarvaj. "Vyrobený pro velitele. Vyzkoušejte si ho." Zalovil hlouběji v hlubinách vozu a vytáhl velký balík. Roztrhl obal a objevil bílý plášť zdobený kůží.
"Budeš jako holubice mezi vránama," podotkl Tulák, ale Dardalion se jen zazubil a přehodil si plášť přes ramena. Tulák potřásl hlavou a vyšplhal se na vůz, kde si vybral dva krátké meče z modré oceli v příslušných černých pochvách, které si přivázal k opasku. Ostří byla ztupená a on se vydal na hradby, aby je nabrousil.
Když se k němu Dardalion připojil, Tulák jenom zamrkal v posměšném nevěřícím úžasu. Dardalion měl pod bradou zapnutou přilbici s chocholem z bílých koňských žíní a kůží zdobený plášť mu splýval přes pancíř s vytlačeným letícím orlem. Krátká kožená sukně pobitá stříbrnými cvočky mu chránila stehna a k lýtkům měl připjaty stříbrné chrániče holení. Po boku mu visela jezdecká šavle a nalevo mu v drahokamy posázené pochvě spočíval dlouhý, zakřivený nůž.
"Vypadáš směšně," prohlásil Tulák.
"Nejspíš ano. Ale poslouží to, ne?"
"Poslouží to k tomu, aby se k tobě Vagriánci slítli jako mouchy na kravinec."
"Cítím se dost hloupě."
"Tak to sundej a najdi si něco míň křiklavýho."
"Ne. Neumím to vysvětlit, ale tohle je to pravé."
"Tak se drž ode mě dál, mnichu. Chci zůstat naživu!"
"Copak vy si nevezmete nějaké brnění?"
"Mám svou kroužkovou košili. Nehodlám stát na jednom místě tak dlouho, aby mě mohli seknout."
"Ocenil bych nějakou radu od šermíře," požádal Dardalion.
"Bohové milosrdní!" vyštěkl Tulák. "To trvá roky, a ty máš tak hodinu, možná dvě. Neexistuje nic, co bych tě moh naučit - hlavně dávej pozor na krk a slabiny. Chraň si svý a sekej do jejich!"
"Mimochodem, řekl jsem Sarvajovi - to je ten voják, který nás přivítal - že se jmenujete Dakeyras."
"Na tom nezáleží. Ale děkuju."
"Je mi líto, že to, že jste mě zachránil, vás přivedlo až sem," řekl Dardalion.
"Do tohohle jsem se dostal sám. To si za vinu dávat nemusíš. Jen se snaž zůstat naživu, mnichu."
"Jsem v rukou Pramene."
"To je jedno. Drž si slunce za zády - tak je oslepíš svou velkolepostí! A vem si lahvici s vodou - zjistíš, že ve válce ti vždycky vyschne v krku."
"Ano, to udělám hned. Já..."
"Už žádný řeči, Dardalione. Vem si nějakou vodu a postav se tamhle dolů k těm povozům. Tam se to bude odehrávat."
"Cítím, že bych měl něco říci. Dlužím vám svůj život... Ale slova se mi zadrhla v hrdle."
"Nic říkat nemusíš. Jseš dobrej chlap, mnichu - a já jsem rád, že jsem tě zachránil. A teď, pro smilování, jdi pryč!"
Dardalion se vrátil na nádvoří a Tulák natáhl kuši a vyzkoušel napětí obou tětiv. Uspokojen ji opatrně odložil na kamennou předprseň. Pak si vzal krátký kus řemenu ze surové kůže a svázal si vlasy vzadu na krku.
Přiblížil se k němu mladý vousatý voják. "Dobré ráno, pane. Jmenuju se Jonat. Tohle je můj úsek."
"Dakeyras," řekl Tulák a napřáhl ruku.
"Váš přítel vypadá, jako by se oblíkl na královskou hostinu."
"Bylo to to nejlepší, co dokázal najít. Ale bude stát na svým místě."
"Tím jsem si jistý. Hodláte se postavit sem?"
"To jsem měl v úmyslu," odtušil Tulák suše.
"Já jen, že tohle je nejlepší místo, odkud se dá krýt ta mezera, a radši bych sem postavil jednoho ze svých lučištníků."
"To chápu," řekl Tulák, sebral svou kuši a natáhl horní tětivu. Zarazil na místo střelu a zahleděl se na povoz, který stál v pobořené bráně. Vozová oj byla zvednutá a spolu s jhem pro voly tvořila kříž. Tulák natáhl spodní tětivu a druhá střela vklouzla na místo.
"Jak široká bys řek, že je ta kláda?" zeptal se Tulák.
"Dost úzká, aby to byl těžký cíl," souhlasil Jonat.
Tulák zvedl ruku, vzduchem prolétla černá střela a prorazila pravé břevno. Druhá střela udeřila do levého.
"Zajímavý," poznamenal Jonat. "Můžu to zkusit?"
Tulák mu zbraň podal a Jonat ji chvíli obracel v rukou. Byla nádherně sestrojená. Jonat nasadil jen jednu střelu, zamířil na střed oje a vystřelil. Střela se odrazila od dřeva a narazila do dláždění na nádvoří, z něhož vykřesala spršku jisker.
"Hezká zbraň," podotkl Jonat. "Rád bych si s ní někdy trochu zacvičil."
"Jestli se mi něco stane, můžeš ji mít," řekl Tulák.
Jonat kývl. "Takže tu zůstanete?"
"Myslím, že jo."

Od východní zdi se náhle ozval varovný výkřik a Jonat se rozběhl ke schodišti vedoucímu z hradeb, aby se připojil k mužům, kteří se běželi podívat na nepřítele. Tulák se pohodlně opřel o zeď. Vojsko už párkrát viděl. Lokl si vody a chvíli ji válel po jazyku, než ji polkl.

Na východní zdi se ke Gellanovi se Sarvajem připojil Jonat.

Na pláni se na dohled objevilo nějakých šest set vagrijských jezdců. Z jejich řad vyjeli dva zvědové, kteří přicválali k západní hradbě. Pak se vrátili. Chvíli se nic nedělo, vagrijští důstojníci sesedli z koní a posadili se uprostřed svých vojáků na zem. Pak jeden vstal a znovu nasedl.

"Čas na jednání," zamumlal Sarvaj.

Důstojník dojel k východní zdi a zvedl ruku. Sňal si z hlavy přilbici a zavolal. "Jmenuju se Ragik. Mluvím za hraběte Ceorida. Kdo mluví za Drenajce?"

"Já," zařval Gellan.

"Tvoje jméno?"

"To tě nemusí zajímat. Co mi máš říct?"

"Jak sami vidíte, jsme ve značné přesile. Hrabě Ceoris vám nabízí možnost se vzdát."

"Za jakých podmínek?"

"Jakmile složíte zbraně, budete moci svobodně odejít."

"Taková velkomyslnost!"

"Takže souhlasíte?"

"Už jsem o hraběti Ceoridovi slyšel. Říká se, že své slovo dává stejně lehce, jako lentrijská tanečnice. Ten chlap nemá kouska cti v těle."

"Tedy odmítáte?"

"S šakaly nejednám," prohlásil Gellan.

"Dožijete se toho, že svého rozhodnutí budete litovat," zahulákal vyjednavač, zatáhl za otěže a pobídl svého koně zpátky k řadám nepřátel.

"Myslím, že měl nejspíš pravdu," podotkl Jonat.

"Připravte mužstvo," nařídil Gellan. "Vagriánci nemaj provazy ani obléhací stroje, a to znamená, že musejí zaútočit na ten průlom. Sarvaji!"

"Pane."

"Nech na každé hradbě jenom pět mužů. Zbytek půjde s Jonatem. Proveď!" Sarvaj zasalutoval a odešel z hradby. Jonat se vydal za ním.

"Měli jsme zaútočit a utýct," řekl Jonat.

"Dej si pohov," štěkl Sarvaj.

Vagriánci zabočili napravo a cvalem objeli roh, až stáli proti západní hradbě, pak popojeli kupředu, dokud se nedostali těsně za dostřel. Sesedli, zabodli do země svá kopí a přivázali k nim koně. Pak zvedli štíty, tasili meče a pomálu vyrazili.

Dardalion se díval, jak přicházejí, a olízl si rty. Ruce měl zpocené a otíral si je do pláště. Jonat se na něho zazubil. "Pěkní parchanti, co?"

Dardalion přikývl. Muži kolem něj byli napjatí a mnich si uvědomil, že není jediný, kdo má strach. Dokonce i Jonatovi plály oči jasněji a ve tváři měl odhodlaný výraz. Dardalion se ohlédl k místu, kde seděl Tulák zády opřený o zeď a rozkládal si před sebe střely do kuše. On jediný blížící se vojáky nesledoval. Muž po jeho pravici vypustil šíp, který vylétl směrem k Vagriáncům. Nepřátelský voják pozvedl štít a šíp se od něj odrazil.

"Nestřílet, dokud nedám rozkaz!" zaburácel Jonat.

Vagriánci se náhle s řevem vrhli do útoku. Dardalion ztěžka polkl a tasil meče.

Když nepřítel dorazil téměř na patnáct stop od průrvy v hradbě, Jonat zahřměl: "Teď!" Do postupující řady zabušily šípy, ale většina se odrazila od mosazí obitých kulatých štítů. Další sjely po černých přilbicích, ale někteří z nepřátel padli, když se jim ozubené střely zarazily do nechráněných krků.

Na nepřítele se snesla druhá salva ve chvíli, kdy dorazil k průlomu. A tehdy odpadlo více než tucet válečníků. Pak se dostali k povozům. Statný voják přelezl s pozvednutým mečem dřevěnou přehradu, ale přilbici nad pravým uchem mu prorazila Tulákova střela a on beze slova padl. Druhá střela se zabodla do krku vojáka za ním.

Jonat své obránce rozmístil dobře. Tucet jich klečel na severní hradbě a vysílal šíp za šípem do nepřítele, který se snažil odklidit povozy, zatímco dvacet dalších lučištníků stálo na nádvoří a nepřítele snadno likvidovalo. Těla se vršila na sebe, ale Vagriánci dotírali dál.

Tulák za sebou zaslechl zaškrábání a prudce se otočil, načež spatřil ruku držící se předprsně, jak se vagrijský voják snažil vytáhnout na zeď. Následoval další... a další. Tulák natáhl luk a vystřelil - a první voják se zřítil dolů a skutálel se z hradeb. Druhý dostal střelu do ramene, ale utíkal dál a nenávistně přitom vykřikoval. Zabiják odhodil luk a z pochvy tasil meč, kterým vykryl soupeřův rozmáchlý sek. Pak muže kopl do slabin. Když se voják zapotácel, Tulák ho ťal do krku a muž, krvácející z rány, přepadl na nádvoří.

Další válečník namířil úder na jeho hlavu a Tulák poklekl. Bodl vzhůru a cítil, jak se čepel muži zaryla do slabin. Tulák ho skopl z hradby a ocitl se tváří v tvář dalšímu vojákovi, ale ten se náhle zřítil na zem a z šíje mu trčel šíp. Ze dveří věže vystoupil drenajský voják s lukem v ruce. Zazubil se na Tuláka a odkulhal.

Dole se čtyřem Vagriáncům konečně podařilo prorazit křížovou palbou a skočili na nádvoří. Prvního zabil Jonat, když mu prosekl krk. Dardalion se s bušícím srdcem rozběhl dopředu a napřáhl meč na nepřátelského válečníka. Ten čepel srazil stranou a praštil mnicha štítem. Dardalion upadl na záda a sklouzl po dláždění. Vagriánec na něho udeřil, mnich se překulil a meč neškodně narazil do dlažby. Dardalion se vydrápal na nohy, tasil druhý meč a postavil se válečníkovi čelem. Muž se k němu přiblížil a bodl mečem Dardalionovi po slabinách. Mnich čepel pravým mečem srazil, pokročil

dopředu a levou čepelí bodl muže do hrdla. Zpod černé přilbice se vyřinula krev a muž klesl na kolena.

"Za tebou!" zařval Tulák, ale Dardalion zvedl svůj meč příliš pozdě a druhý vagrijský voják ho udeřil do hlavy. Čepel se od stříbrné přilbice odrazila a narazila mnichovi do ramene. Dardalion omámeně klopýtal dozadu a Vagriánec postoupil, aby ho dobil.

Jonat zlikvidoval dalšího muže a otočil se právě včas, aby viděl, že Dardalion má potíže. Rozběhl se a nohama napřed skočil na útočníka, přičemž ho srazil na zem. Jonat se vyhrabal na nohy a vrhl se muži na záda, pak vytáhl štíhlou dýku, strhl mu z hlavy přilbici a podřízl mu krk.

Bitevní vřavou prorazilo silné zatroubení a Vagriánci se stáhli z dostřelu luků.

"Odkliďte těla!" zahulákal Jonat.

Tulák si znovu vzal kuši a spočítal zbylé střely. Dvanáct. Sešplhal na nádvoří a začal prohlížet těla. Sesbíral patnáct použitelných střel.

Dardalion seděl zády opřený o západní hradbu, ohromený a neschopný vstát. Tulák k němu došel a poklekl vedle něj.

"Napij se," vybídl ho.

Dardalion lahvici chabě odstrčil, "Je mi zle."

"Nemůžeš tady sedět, mnichu. Za pár minut budou zpátky. Seber se a jdi do hradu."

Dardalion složil nohy pod sebe a s námahou se snažil vstát. Tulák ho zvedl na nohy.

"Dokážeš stát?"

"Ne."

"Tak se o mě opři."

"Nepředvedl jsem se zrovna nejlépe, Tuláku."

"Zabils v souboji svýho prvního chlapa. To je začátek."

Spolu se dostali do donjonu a Tulák mnicha položil na prkenný stůl. Přiběhla k nim Danjal, tvář bílou leknutím.

"Není mrtvý, jenom omráčený," pospíšil si Tulák s vysvětlením. Danjal si ho nevšímala, přešla k Dardalionovi, stáhla mu přilbici a prohlédla mu nehlubokou ránu na hlavě pod místem, kde byl na přilbici vryp.

Nad plání znovu zavřeštěla trubka.

Tulák tiše zaklel a vyrazil ke dveřím.

8. Kapitola

ABY SE OSVOBODIL OD BOLESTI A OMÁMENÍ, uvolnil Dardalion svého ducha a vzlétl, prošel zdmi donjonu a pokračoval ven, do jasného slunečného dopoledne.

Dole dál zuřila bitva. Tulák, zpátky na hradbách, pozorně mířil a mezi přicházející Vagriánce vysílal střelu za střelou. Jonat, plný skoro šílené energie, k sobe přivolal dvacet válečníků a zaútočil na Vagriánce, kteří odklízeli povozy. Vpravo a vlevo na hradbách si pečlivě vybírali cíle drenajští lučištníci. Na východní hradbě získal nepřítel pevnou oporu, když se vyšplhal po rozpukaném vnějším ochranném valu. Tady těžce bojovali tři muži, aby zadrželi příval nepřátel, a Dardalion se k nim snesl.

Uprostřed trojice stál důstojník středního věku, jenž byl vynikajícím šermířem. On rozhodně divoce nesekal do všech stran a fanaticky neútočil, bojoval s ladným půvabem a měl styl, jeho meč se míhal jako při hře a zdálo se, že se nepřátel ani nedotýká. Jenže ti padali, dusíce se svou vlastní krví. Tvář má klidnou, i když zachmuřenou, pomyslel si Dardalion, a soustředění z něho přímo vyzařuje.

Svýma přízračnýma očima mnich viděl mihotající auru, která vyznačovala náladu každého muže. Kolem všech bojovníků, s výjimkou dvou tepaly nejrůznější odstíny jasné rudé barvy.

Jen důstojník zářil modří harmonie a Tulák purpurem kontrolované zuřivosti.

Na východní část hradeb se dostávali další a další Vagriánci a Jonat se svými muži byl zatlačen dál od průlomu v západní zdi. Tulákovi došly střely, a tak tasil meč a z ochozu seskočil na vůz pod sebou, přičemž narazil do několika vagrijských vojáků a srazil je na zem. S mávnutím meče se zvedl a dva z nich zabil dřív, než znovu nabyli rovnováhy. Třetí zemřel, i když dostal do hry vlastní meč. Tulák jeho úder vykryl a svislým sekem mu otevřel hrdlo.

V donjonu vyvedla Danjal sestry po točitém schodišti nahoru na věž a usadila je zády k cimbuří. Tady byly zvuky bitvy tlumené a Danjal holčičky objala.

"Jsi velice vyděšená, Danjal," řekla Krylla.

"Ano, to jsem. Budete se o mě muset postarat," odpověděla Danjal.

"Zabijí nás?" zeptala se Miriel.

"Ne... nevím, maličká."

"Tulák nás zachrání. Vždycky nás zachraňuje," prohlásila Krylla.

Danjal zavřela oči a hlavu měla náhle plnou Tulákovy tváře: tmavé oči, hluboko zasazené pod jemným obočím, hranatá tvář a energická brada, široká ústa s lehce posměšným úsměvem.

Nad bitevní vřavu se vzneslo zakvílení jakéhosi umírajícího.

Danjal pustila děvčátka, vstala a naklonila se přes cimbuří.

Tulák stál s malým hloučkem mužů, snažících se probojovat zpátky k hradu, ale skoro je obklíčili. Danjal už víc neviděla a svezla se na zem vedle holčiček.

V donjonu se Dardalion probral a zatápal po svých mečích. Cítil se teď poněkud jistější, vědomí hrozící smrti bolest přemohlo. Přešel ke dveřím a rozrazil je dokořán. Venku jasně svítilo slunce a jemu začaly slzet oči. Zamrkal a spatřil, jak se k němu řítí čtyři muži.

Přepadl ho strach, ale místo, aby ho přiměl ustoupit, Dardalion ho uvolnil a se strašnou silou ho vrhl na čtveřici vojáků. Duševní útok je málem srazil. Jeden se chytil za prsa a ve chvilce zemřel, další upustil meč a s jekem se rozběhl k průrvě. Zbývající dva - silnější než ostatní muži - jenom ucouvli.

Dardalion se vydal k hlavní skupině, oči rozšířené a překvapivě modré, zorničky téměř neviditelné. Svůj strach ještě posílil a pak ho vrhl na masu útočníků v modrých pláštích. Muži ječeli, když je vlna strachu zasáhla, a vagrijskými řadami se panika roznesla jako mor. Otočili se nevšímajíce si mečů Drenajců, a postavili se před stříbrného válečníka, který se k nim blížil. Jakýsi muž v přední řadě klesl na kolena a nekontrolovatelně se třásl, pak se v bezvědomí zhroutil na zem.

Později, ani při tom nejpřísnějším výslechu, nedokázal jediný z vagrijských vojáků popsat hrůzu, kterou cítil, ani strašlivé nebezpečí, které ji způsobilo... i když si většina z nich vzpomínala na stříbrného válečníka, jenž svítil jako bílý oheň, a z jehož očí vyzařovala smrt a zoufalství. Vagriánci se rozběhli zpátky a při běhu odhazovali zbraně. Drenajci s úžasem sledovali Dardaliona, který je následoval k průlomu, meče v rukou.

"Bohové světla," zašeptal Jonat. "Je to snad čaroděj?"

"Vypadá to tak," utrousil Tulák. Muži vybíhali z řad, utíkali k mnichovi a poplácávali ho po zádech. Ten se zapotácel a málem upadl, ale dva válečníci si ho vyzvedli na ramena a odnesli ho zpátky do hradu. Tulák se usmál a zavrtěl hlavou.

"Daku?" ozval se hlas. "Jsi to ty?" A Tulák se prudce otočil a zjistil, že před ním stojí Gellan. Důstojník vypadal starší, vlasy mu prořídly a oči měl unavené.

"Ano, jsem to já. Jak se máš, Gellane?"

"Ani trochu ses nezměnil."

"Ty taky ne."

"Cos celou tu dobu dělal?"

"Hodně jsem cestoval. Vidím, že tys zůstal u legie - myslel jsem, že ses chtěl oženit a odejít."

"Oženil jsem se a zůstal," prohlásil Gellan a Tulák z jeho tváře vyčetl bolest, i když se ji Gellan snažil zakrýt.

"Rád tě zase vidím. Promluvíme si později, teď ještě musím něco udělat."

Pak ho Gellan opustil, ale muž, který první s Tulákem hovořil, zůstal.

"Jste staří přátelé?" zeptal se Sarvaj.

"Cože? Ano."

"Jak dlouho jste ho neviděl?"

"Dvacet let."

"Děti mu umřely za moru ve Skodě a žena se brzy potom zabila."

"Děkuju, žes mi to řekl."

"Je to dobrý důstojník."

"To byl vždycky, lepší, než si kdy myslel, že je."

"Letos chtěl odejít do výslužby - nedaleko Drenanu si koupil statek."

Tulák pozoroval Gellana, který řídil ošetřování raněných a odklízení těl zabitých. Další muže poslal na hradby hlídat před Vagriánci.

Opustil Sarvaje v půli věty a vykročil k cimbuří na západní zdi, aby si vzal svou kuši. Vedle ní našel sedět drenajského vojáka - muže, který ho přednedávnem zachránil dobře mířenou střelou. Neměl náladu na řeči, a tak kolem něj prošel a zvedl svou zbraň.

"Napijete se?" zeptal se ten muž a nabídl Tulákovi lahvici.

"Ne."

"Není to voda," zazubil se voják.

Tulák usrkl a oči mu málem vypadly z důlků.

"Říkají tomu lentrijský oheň," poznamenal Vaněk.

"Myslím, že vím proč!"

"Jsou po tom sladký sny," podotkl Vaněk, natáhl se a položil si hlavu na složené paže. "Vzbudíte mě, kdyby se vrátili, že jo?"

Vagriánci se stáhli z dostřelu luků a shromáždili se, aby si vyposlechli svého generála. Tulák neslyšel, co říká, ale jeho gesta hovořila zcela jasně. Seděl na vysokém běloušovi, bílý plášť mu povlával v odpoledním větříku a přehnaně mával pěstí. Jeho muži vypadali zkormouceně. Tulák se poškrábal na bradě a zhluboka si přihnul lentrijského ohně.

Jaké to kouzlo asi mnich seslal, zajímalo ho, že dokázalo demoralizovat tak skvělé bojovníky? Zadíval se na oblohu a pozvedl lahvici k oblakům.

"Možná máš přece jen nějakou sílu," připustil.

Zhluboka se napil a pak se zprudka posadil. Točila se mu hlava. Přepečlivé znovu lahvici zazátkoval a položil ji vedle sebe.

Hlupáku, říkal si. Vagriánci se vrátí. Uchechtl se. Ať to s nimi vyřídí Dardalion! Zhluboka se nadechl a opřel si hlavu o chladný kámen. Obloha byla jasná a čistá, ale nad pevností kroužily tmavé stíny.

"Cítíte smrt, co?" řekl Tulák a vítr k němu přinášel ochraptělý křik vran. Tulák se lehce otřásl. Už tyto ptáky viděl hodovat, rvát oční bulvy z důlků a škorpit se nad šťavnatými sousty z ještě teplých mrtvol. Obrátil zrak na nádvoří.

Tam muži odklízeli těla. Vagriánce vyhazovali průlomem ven, zatímco drenajské mrtvé skládali vedle sebe pod severní hradbu a přes tváře jim přetahovali pláště. Dvaadvacet těl sem takto položili. Tulák přepočítal zbývající muže. Na dohled jich bylo pouze devatenáct - rozhodně to nebylo dost, aby mohli pevnost udržet proti dalšímu útoku. Padl na něho stín, a když vzhlédl, spatřil Jonata nesoucího svazek jeho střel.

"Myslel jsem, že byste moh potřebovat tohle," prohodil poddůstojník. Tulák balík přijal s pokřiveným úsměvem.
"Napiješ se?" zeptal se.
"Ne. Děkuju."
"Není to voda," podotkl Tulák.
"Já vím, poznávám Vaňkovu lahvici! Rád by vás viděl don Gellan."
"Ví, kde mě hledat."
Jonat si k němu přidřepl a zachmuřeně se pousmál. "Mám vás rád, Dakeyrasi. Bylo by dost nepatřičný, kdybych musel poslat tři muže, aby vás do hradu odtáhli - nepatřičný a směšný."
"Pravda. Pomoz mi vstát."
Tulák měl nejistý krok, ale s trochou námahy došel vedle Jonata přes hlavní síň do menší komůrky vzadu. Gellan seděl na kavalci s brkem v ruce a dokončoval hlášení.
Jonat zasalutoval a vycouval ze dveří, které za sebou zavřel. Tulák si vyhlédl vhodné místo, posadil se na podlahu a opřel se o stěnu.
"Mýlil jsem se," řekl Gellan. "Ty ses změnil."
"Všichni se měníme. Je to součástí procesu umírání."
"Myslím, že víš, co tím myslím."
"Ty mi to pověz - je to tvoje pevnost."
"Jsi chladný, Daku. Kdysi jsme bývali přátelé. Bratři. A přesto jsi mě přivítal jako dávného známého."
"No a?"
"Tak mi pověz, co se ti stalo."
"Jestli chceš zpověď, můžu najít chrám. A kromě toho máš důležitější problémy na promýšlení. Jako třeba to vojsko, co čeká, jen aby tě zničilo."
"No dobře," řekl Gellan smutně, "na naše bývalý přátelství můžem zapomenout. Ale pověz mi něco o svým kamarádovi. Jakou to má obrovskou moc - a kde k ní přišel?"
"Ať jsem zatracenej, jestli to vím," prohlásil Tulák. "Je to mnich Pramene. Zastavil jsem pár chlápků, co ho chtěli umučit k smrti, a od tý doby na mně visí jako kláda. Ale předtím jsem na něm nikdy žádný známky síly nepozoroval. Až dneska."
"Mohl by nám být užitečný."
"To určitě moh. Proč si nepromluvíš s ním?"
"Promluvím. Pojedete do Skultiku?"
"Asi ano. Jestli přežijem."
"Ano, jestli přežijeme. No, pokud ano, nenos tu kuši."
"Je to dobrá zbraň," podotkl Tulák.
"Ano, a taky velice neobvyklá. Všichni důstojníci dostali rozkaz poohlídnout se po muži, co takovou zbraň nosí. Povídá se, že zabil krále."
Tulák neříkal nic, ale jeho tmavé oči se setkaly s Gellanovým pohledem a zabiják odvrátil zrak první. Gellan kývl. "Teď běž, Dakeyrasi. Rád bych si promluvil s tvým přítelem."
"Všechno vždycky není takový, jak to vypadá," poznamenal Tulák.
"Nechci to slyšet. Běž už."
Když Tulák odešel, dveře se znovu otevřely a vstoupil Dardalion. Gellan vstal, aby ho přivítal, a podal mu ruku. Mnich mu s ní potřásl. Stisk má pevný, ale ne silný, pomyslel si Gellan.
"Posaďte se," vybídl mnicha Gellan a nabídl Dardalionovi lůžko. "Povězte mi o svém příteli."
"O Dakeyrasovi?"
"Ano, o něm."
"Zachránil mě... nás všechny. Ukázal se být dobrým přítelem."
"Znal jste ho vždycky jako Dakeyrase?"
"Co vás na tom zajímá, pane?"
"Takže ho znáte i pod jiným jménem?"
"To vám neprozradím."
"Už jsem si promluvil s dětmi," řekl Gellan.
"Takže moji spolupráci nepotřebujete."
"Ne. Kdysi jsem Dakeyrase znal - nebo jsem si to aspoň myslel. Býval to čestný muž."
"V posledních několika dnech dokázal, že je takový stále," řekl Dardalion. "A to stačí."
Gellan se usmál a přikývl. "Možná. Povězte mi něco o sobě a té strašlivé síle, kterou jste dneska předvedl."
"K povídání je toho tady málo. Jsem... byl jsem... mnichem Pramene. Měl jsem určité schopnosti cestovat a rozmlouvat."
"Ale proč naši nepřátelé utekli?"
"Ze strachu," prohlásil prostě Dardalion.
"Proč že?"
"Prostě ze strachu. Vrhl jsem do jejich myslí svůj strach."
"Zařiďte, ať se bojím já," požádal Gellan.
"Proč?"
"Abych to pochopil."
"Ale já se teď nebojím. Nemám, co bych použil."

"A vrátí se? Můžete mi říct aspoň tohle?"

"Myslím, že se nevrátí. Je s nimi muž - jmenuje se Ceoris - který je nutí znovu zaútočit, ale oni se bojí. Časem je přesvědčí, ale do hodiny tu budou vaše posily."

"Kdo přichází?"

"Velký muž jménem Karnak. Má s sebou čtyři sta jezdců."

"To je vážně dobrá zpráva. Jste velice užitečný, víte, Dardalione. Co máte dál v plánu?"

"V plánu? Nemám žádné plány. Ještě jsem nepřemýšlel..."

"Ve Skultiku máme mnichy - více než dvě stovky. Ale oni nebudou bojovat tak, jako vy - kdyby to udělali, získali by tím Drenajci velice mnoho. Při použití vaší síly, zmnožené stokrát, bychom zahnali celé vagrijské vojsko na útek."

"Ano," souhlasil Dardalion unaveně, "ale to není cesta Pramene. Stal jsem se tím, čím jsem, ze slabosti. Kdybych byl silný jako tolik mých bratří mnichů, byl bych odolal - tak jako oni - takovému zneužití síly. Nemůžu po nich chtít, aby se stali tím, co se jim hnusí. Skutečná moc Pramene vždycky spočívala v nepřítomnosti síly. Dokážete to pochopit?"

"Nejsem si tím jistý."

"Je to jako držet oštěp na hrudi nepřítele a pak ho odložit. I když vás zabije - pokud to udělá - bude vědět, že to nedokázal svou silou, ale vaší volbou."

"Ale - abych pokračoval ve vaší analogii - stejně jste mrtvý, ne?"

"Smrt není vůbec důležitá. Víte, mniši Pramene věří, že aby existoval život, je k tomu třeba souladu vytvořeného jistou rovnováhou. Za každého člověka, který krade nebo zabíjí, tu musí být jiný, který žije, aby dával a chránil. Příliv a odliv lásky, tak to nazývali v mém chrámu. Můj opat to často vyučoval. V kupeckém krámě vám obchodník vrátí víc peněz. Vy si je necháte a radujete se ze svého štěstí. Ale on si po vašem odchodu uvědomí svou chybu a rozhněvá se, jak na sebe, tak na vás. Takže příštího člověka, který vstoupí do jeho krámu, podvede, aby získal své peníze zpátky. Ten si to zase uvědomí později a rozzlobí se a svůj hněv si třeba vylije na někom jiném. Takže se příliv obrátí a každá vlna zasáhne další a další lidi.

Pramen nás učí, abychom činili pouze dobro - abychom byli čestní a žili tak, že zlo budeme oplácet dobrem, abychom obrátili příliv zla."

"To je velice vznešené," řekl Gellan, "ale obdivuhodně nepraktické. Když vlk napadne vaše stádo, tak ho nezaženete tím, že ho nakrmíte jehňaty! Ale stejně, teď není čas na teologický rozhovor. A vy jste už ukázal, co cítíte."

"Mohl bych se vás na něco zeptat, done Gellane?"

"Jistě."

"Dnes jsem vás viděl bojovat a byl jste úplně jiný, než všichni ostatní válečníci. Byl jste klidný a vyrovnaný. Uprostřed jatek a strachu jste vy jediný zůstal klidný. Jak jste to udělal?"

"Nemám co ztratit," odpověděl Gellan.

"Měl jste svůj život."

"Á, ano, můj život. Chtěl jste vědět ještě něco?"

"Ne, ale pokud mi dovolíte, rád bych vám řekl tohle: Každé dítě je stvořením radosti a každý člověk je schopen lásky. Máte dojem, že jste všechno ztratil, ale před vaší radostí byla doba, kdy jste vaše děti ani choť ještě neznal. Nemohlo by se stát, že někde existuje žena, která váš život naplní láskou a porodí vám děti, aby vám přinesly lásku?"

"Jděte pryč, mnichu," vyzval ho mírně Gellan.

*

Tulák se vrátil na hradby a sledoval nepřítele. Jejich velitel dokončil svou řeč a muži seděli a podmračeně zírali na pevnost. Tulák si protřel oči. Věděl, jak se cítí. Dnes ráno pevně důvěřovali svým schopnostem, byli nadutí a pyšní. Teď je demoralizovalo vědomí porážky.

Jeho vlastní myšlenky odrážely jejich zoufalství. Před týdnem byl Tulákem Zabíječem, v bezpečí svého umění a nevědom si žádného provinění.

Teď se cítil opuštěnější než za celý svůj dosavadní život. Zvláštní, jak ho pocit opuštěnosti tíží uprostřed spousty lidí, napadlo ho. Dokud žil sám uprostřed hor a lesů, nikdy takový pocit nezažil. Rozhovor s Gellanem ho hluboce ranil, a tak se stáhl, jako obvykle, do uštěpačnosti. Ze všech lidí, kteří se mu tlačili do vzpomínek, pouze na Gellana pohlížel s náklonností.

Ale co mu taky mohl říci? No, Gellane, příteli můj, vidím, žes zůstal u vojska. Já? Ó, ze mne se stal zabiják. Za peníze zabiju každého - dokonce jsem zabil i tvého krále. Bylo to tak snadné, střelil jsem ho do zad, když se procházel ve své zahradě.

Nebo by se třeba mohl zmínit o vyvraždění své rodiny. Pochopil by Gellan jeho zoufalství a co s ním udělalo? Proč by měl? Neztratil snad své vlastní blízké?

Za to mohl ten zatracený mnich. Měl ho nechat uvázaného u toho stromu. Mnich měl moc: když se dotkl šatů lupičů, vycítil z látky jejich špatnost. Tulák ho tím, že pošpinil jeho čistotu, změnil v zabijáka. Ale má taková síla skutečně dvojí ostří? Vrátil mu mnich ten nečistý dar tak, že se Tuláka dotkl svou dobrotou? Tulák se usmál.

Ze severu přicválal vagrijský jezdec, přitáhl svému zvířeti otěže a zastavil těsně před generálem. Během několika minut Vagriánci nasedli a zamířili k východu.

Tulák zavrtěl hlavou a povolil tětivy na své kuši. Drenajští vojáci běželi na hradby, aby se podívali, jak nepřítel odjíždí, a kolem se zvedl vyčerpaný jásot. Tulák se znovu posadil. Vaněk zažíval a protáhl se.

"Co se děje?" zeptal se, sedl si a znovu zívl.

"Vagriánci odešli."

"To je dobře. Bohové, mám já ale hlad."

"To vždycky usneš uprostřed bitvy?"

"Nevím, tohle je první bitva, který se účastním - pokud nepočítáte to, když jsme zajali ty povozy, což bylo mnohem víc jako masakr. Dám vám vědět, až projdu pár dalšíma. Už jste to dopil?"

Tulák mu hodil z polovice plnou lahvici, pak vstal a vydal se k donjonu. Kuchař otevřel sud s jablky a Tulák si dvě vzal a snědl je, než vyšel po točitém schodišti nahoru na věž, kde se vynořil ve slunečním světle a zahlédl Danjal, jak se opírá o předprseň hradby a hledí k severu.

"Je po všem," poznamenal Tulák. "Už jste v bezpečí."

Danjal se obrátila a usmála se. "Prozatím."

"To je vše, co můžeš chtít."

"Zůstaň, popovídáme si," vyzvala ho. Tulák se na ni podíval a viděl, jak se jí v rudozlatých vlasech odráží sluneční paprsky.

"Nemám, co bych ti řek."

"V bitvě jsem se o tebe bála. Nechtěla jsem, abys umřel," vykládala spěšně, když vstoupil do stínu vstupních dveří. Tehdy se zastavil, chvíli tam stál zády otočen k Danjal a pak se k ní obrátil.

"Lituju toho chlapce," řekl tiše. "Ale ta rána byla vážná a celý hodiny, možná dny, by trpěl bolestí."

"Já vím."

"Nemám rád, když zabíjejí malý kluky. Nevím, proč jsem to řek. Neumím to moc se slovy... s lidma." Přešel k cimbuří a zahleděl se dolů na vojáky, kteří zapřahali volky k povozům a připravovli je na dlouhou jízdu do Skultiku. Gellan stál uprostřed dění se Sarvajem a Jonatem po boku. "Kdysi jsem býval důstojník. Býval jsem ledasčím. Manželem. Otcem. Vypadal tak klidně, když tam tak ležel mezi kytkama. Jako by usnul na sluníčku. Teprve den předtím jsem ho naučil skákat na poníkovi přes malý překážky. Šel jsem na lov... chtěl jít se mnou." Tulák zíral dolů na šedivý dlažební kámen. "Bylo mu sedm. Stejně ho zabili. Bylo jich devatenáct - odpadlíků a zběhů."

Na ramenou ucítil její ruce a otočil se, aby ji objal. Danjal příliš nechápala, o čem to mluví, ale z jeho slov cítila úzkost. Sedl si zády k cimbuří, Danjal přitáhl k sobě, tvář si položil na její a ona na lících ucítila jeho slzy.

"Vypadal tak klidně," řekl Tulák.

"Jako Culas," špitla Danjal.

"Ano. Našel jsem je všechny - trvalo to celý roky. Na jejich hlavy byla vypsaná odměna a já každej peníz použil na to, abych zaplatil pátrání po těch ostatních. Když jsem chytil posledního, chtěl jsem, aby věděl, proč umírá.

A když jsem mu řekl, kdo jsem, nemohl si na ty vraždy vzpomenout. Umřel a nevěděl proč."

"Jak ses cítil?"

"Prázdnej. Ztracenej."

"A jak se cítíš teď?"

"Nevím. Není to něco, o čem bych se chtěl bavit."

Danjal zvedla ruce, uchopila do dlaní jeho bradu a obrátila ji k sobě. Naklonila se a políbila ho, nejdřív na líc, pak na rty. Pak se odtáhla a zvedla ho.

"Tys nám daroval život, Dakeyrasi, mně a dětem. Za to tě vždycky budeme milovat."

Než mohl odpovědět, z hradeb pod nimi se zvedl další jásot.

Dorazil Karnak se čtyřmi stovkami jezdců.

9. Kapitola

GELLAN PŘIKÁZAL, ABY POVOZY ODTÁHLI z průlomu, a Karnak vjel do pevnosti se svými deseti důstojníky. Byl to mohutný muž, který začínal tloustnout a vypadal starší než na svých dvaatřicet. Sesedl vedle Gellana a zazubil se.

"Bohové, chlape, ty jsi učiněný zázrak!" prohlásil. Otočil se, odepjal si zelený plášť a přivázal ho k sedlu. "Pojďte sem, chlapci," zařval. "Chci se podívat na hrdiny od Masinu. Tím myslím i tebe, Vaňku," křikl. "A tebe, Paňáku!"

Pětadvacet přeživších předstoupilo a přihlouple se zubilo. Mnoho jich bylo raněných, ale i ti se před okouzlujícím generálem pyšně nesli.

"Bohové, jsem na vás na všechny hrdý! Zahnali jste elitní oddíl těch nejlepších vojáků, jaké Vagrie má. A co víc, získali jste dost zásob, aby nám vydržely celý měsíc. A co je ještě lepší, předvedli jste jim, co dokáže drenajská odvaha. Vaše zdejší činy budou pro lid Drenaje zářit jako pochodeň - a já vám můžu slíbit, že to je jenom začátek. V této chvíli jsme možná na dně, ale nejsme vyřízení - ne dokud mezi sebou máme muže, jako jste vy. Tuhle válku zaneseme k nepříteli a přinutíme trpět jeho. Na to máte moje slovo. Teď se vydáme do Skultiku a já vám ukážu, jak oslavovat doopravdy." Přistoupil ke Gellanovi a svalnatou paží ho objal kolem ramen.

"A teď, kde máš toho svého kouzelníka?"

"Je na hradě, pane. Jak jste se o něm dověděl?"

"Proto jsem taky tady, člověče. Včera v noci se spojil s jedním z našich mnichů a pověděl nám o vašich potížích. Zatraceně, tohle by pro nás mohlo znamenat obrat."

"To doufám, pane."

"Tohle jsi, Gellane, provedl zatraceně dobře."

"Ztratil jsem skoro polovinu svých mužů, pane. Ty povozy jsem měl opustit už před dvěma dny."

"Nesmysl, člověče! Kdybychom nedorazili včas a vy jste byli všichni mrtví, tak bych s tebou souhlasil. Ale vítězství za tu trochu rizika stálo. Abych byl upřímný - nečekal jsem to od tebe. Ne že bych pochyboval o tvojí odvaze, ale jsi opatrný člověk."

"Používáte opatrný jako urážku, pane."
"Možná ano. Ale tohle je zoufalá doba a nějaké to riziko vyžaduje. Opatrnost Vagriánce nezažene. Ale nemyl se, Gellane, to, co jsem řekl mužům, nebyly jenom hezké řeči. My vyhrajeme. Věříš tomu?"
"Je velice těžké nevěřit tomu, co říkáte, generále. Muži si myslí, že kdybyste chtěl, aby nebe bylo zelený místo modrý, vyšplhal byste se na horu, a jak by vás míjelo, tak byste ho přemaloval."
"Co si myslíš ty?"
"Stydím se připustit, že s nima souhlasím."
"Muži potřebují vůdce, Gellane. Muže s ohněm v srdci. Kde není morálka, není ani naděje na vítězství. Pamatuj si to."
"Já si to uvědomuju, pane. Ale řečnění mi moc nejde."
"S tím si nedělej starosti, o řečnění se postarám já. Ty jsi dnes zvládl hezký kus práce a já jsem na tebe hrdý. Víš, že Purdol se pořád ještě drží?"
"To rád slyším, pane."
"Zítra tam odjíždím."
"Ale je obklíčený."
"Já vím, ale je velice důležité, aby se pevnost udržela. Váže jádro vagrijského vojska."
"Se vší úctou, pane, mnohem důležitější je, abyste vy zůstal na svobodě. Říká se, že na vaši hlavu vypsali odměnu 10 000 zlatých - skoro tolik, kolik nabízejí za samotného Egela."
"Copak jsi tak rychle zapomněl, co jsem ti právě vykládal o riziku?"
"Ale kdyby se dozvěděli, že jste v Purdolu, zdvojnásobili by svý úsilí, aby ho dobyli, a přivedli by další oddíly."
"Přesně!"
"Lituju, pane, ale myslím, že tohle je šílenství."
"A právě v tomhle se my dva, Gellane, rozcházíme. Ty se na věci nedíváš ve větším měřítku. Podívej se na mě! Jsem moc velký, abych mohl s větší sebedůvěrou jezdit na koni, a taky nejsem generál pro jezdectvo - dej mi pevnost, kterou mám udržet, a budu ve svém živlu. Ale Egel je stratég a skvělý, prohnaný válečník do pole. Ve Skultiku mě nepotřebují. Ale kdybych se dostal do Purdolu, Vagriánci by tam shromáždili většinu vojska a Egel by tak získal naději na to, že se dostane z lesa ven."
"Vidím v tom logiku a nechci, aby to znělo, jako že vám pochlebuju, ale my vás potřebujeme. Kdyby vás zajali nebo zabili, drenajská věc by byla skoro ztracená."
"To je hezké, že to říkáš. Ale plán už je hotov. Jak by se ti líbilo jít se mnou?"
"To si za nic na světě nenechám ujít," zazubil se Gellan.
"Tohle je můj člověk," řekl Karnak. "A teď, kde je ten kouzelník?"
Gellan generála odvedl do pevnosti, kde Dardalion seděl s dětmi.
"Tohle že je kouzelník?" zeptal se Karnak s pohledem upřeným na mládence ve stříbrném brnění.
"Obávám se, že ano," odpověděl Gellan. Dardalion se při jejich příchodu otočil a vstal, načež se generálovi poklonil. "Vy jste Dardalion?"
"Ano."
"Já jsem Karnak."
"Já vím, generále. Jste srdečně vítán."
"Jste ten nejneobvyklejší kouzelník, jakého jsem kdy potkal."
"Já nejsem žádný kouzelník, vůbec nečaruji."
"Na Vagriánce jste jedno kouzlo seslal - zachránil jste pevnost a každého muže v ní. Pojedete se mnou?"
"Bude to pro mě veliká čest."
Karnak se usmál na děti, ale ty se schovaly za Dardaliona. "Víte, myslím, že se příliv začíná obracet," řekl Karnak. "Kdybych se jen mohl vyhnout vojákům kolem Purdolu a tomu prokletému tmavému bratrstvu, myslím, že bychom vagrijským nadějím mohli zasadit pár smrtících ran."
"Vás pronásleduje tmavé bratrstvo?" zeptal se Dardalion.
"Už celé měsíce. A k tomu se ještě povídá, že Tulák Zabíječ byl najat, aby mě zabil."
"To je dost nepravděpodobné," prohlásil Dardalion.
"Vážně? Jste snad taky prorok?"
"Ne... ano... to není Tulákův způsob."
"Vy ho znáte?" vyzvídal Karnak.
"Ano, zná ho," ozval se Tulák a s kuší v ruce se vynořil ze schodiště.
Karnak se zvolna otočil a Gellan se postavil před něho.
"Já jsem Tulák, a kdybych chtěl, abyste umřel, tak byste už byl mrtvej. Takže jediný, s čím si musíte dělat starosti, je to bratrstvo."
"Myslíš, že ti budu věřit?"
"Vzhledem k okolnostem by to bylo docela moudrý."
"Na doslech mám čtyři sta mužů."
"Ale teď tady nejsou, generále."
"To je pravda," souhlasil Karnak. "Takže tu nejsi, abys mě zabil?"
"Ne. Mám jinou práci."
"Má nějaký vliv na drenajské záležitosti?"
"A jestli ano?" zeptal se Tulák.
"Tak si pro tebe dojdu a zlámu ti vaz," prohlásil Karnak.

"Naštěstí by to vaší věci mělo pomoct," řekl Tulák. "Požádali mě, abych Egelovi dodal novou zbroj!"

Jeli unaveně, kolem hlavní skupiny objíždělo dvanáct zvědů a generála uprostřed oddílu chránilo šest jezdců. Dardalion jel po jeho levici, Gellan po pravici. Za ním jeli povozy, každý táhlo šest volků.

Danjal s dětmi se vezla na prvním z povozů vedle bojovníka Vaňka. Zjistila, že je to zábavný společník. Ve chvíli, kdy se dva vedoucí volci rozhodli táhnout každý na opačnou stranu, Vaněk s vážnou tváří poznamenal: "Tyhle zvířata jsou skvěle vycvičený - poslouchaj každej rozkaz. To já je nutím chodit takhle."

Za povozy jela zadní stráž skládající se ze stovky vojáků pod velením Dunda, Karnakova pobočníka: mladého muže s plavými vlasy a přátelskou, otevřenou tváří. Vedle něj jel Tulák a nebylo pochyb, že je vlastně zajatcem. Čtyři jezdci vedli svá zvířata těsně u něj, ruce na jílcích mečů.

Tulák skryl své podráždění a myšlenky se mu volně roztoulaly, pohledem se vpíjel do zelené nádhery Sentranské planiny, která se na severu spojovala s šedomodrými horami. Koneckonců, co záleželo na tom, jestli ho zabijí? Copak jim nezabil krále? A co je na životě tak zvláštního, že by si měl přát, aby trval déle? Na ničem nezáleží, uvědomil si Tulák, když se dostali blíž k vysokým horám. Kolik umírajících už tyhle vrcholky spatřily? Kdo se za tisíc let bude starat o nějakou bezvýznamnou válku?

"Jste dost nenáročný společník," poznamenal Dundas, nazvedl přilbici a prsty si prohrábl vlasy.

Tulák neodpověděl. Natočil svému koni hlavu doleva a nechal ho nacválat, ale po pár krocích se mu do cesty postavil jeden z jezdců.

"Generál si myslí, že dokud jsme na nepřátelském uzemí, měli bychom udržovat formaci," podotkl Dundas klidně. "Máte nějaké námitky?"

"A kdybych měl?"

"Nebude to trvat dlouho, to vás ujišťuju."

Jak den pokračoval, Dundase pokusy o navázání rozhovoru s tmavovlasým válečníkem unavily. Nevěděl, proč ho Karnak nechal hlídat, a vlastně ho to ani nezajímalo. Ale Karnak už takhle jednal - vysvětloval jen věci, které bylo nutné vysvětlit, a čekal, že jeho rozkazy budou provedeny do puntíku. Občas bylo dost rozčilující pod ním sloužit.

"Jaký je?" zeptal se najednou Tulák.

"Lituju, ale trochu jsem se zamyslel," omlouval se Dundas. "Co jste říkal?"

"Generál - jaký je?"

"Proč to chcete vědět?"

"Ze zvědavosti. Pochopil jsem, že sloužil s hodností prvního dona v nějaký pevnosti na kopci. Teď je z něj generál."

"Vy jste neslyšel o Hargate a o obležení?"

"Ne."

"Měl bych asi nechat generála, aby vám to povykládal sám. Teď je ten příběh tak úžasně vyšperkovaný, že bych se nedivil, kdyby k němu přidali i draky. Ale stejně... chtěl byste si ho poslechnout?"

"Byl jste tam?"

"Ano."

"Nádhera. Mám rád povídání z první ruky."

"No, jak říkáte, Karnak byl prvním donem v Hargate. Ta pevnost není moc velká - asi dvakrát větší než Masin, a pod pevností je... bylo tam... městečko. Karnak měl pod sebou šest set mužů. - Vagriánci se nahrnuli do Skody a oblehli Hargate, chtěli, aby se vzdala. My jsme odmítli a první den jsme jejich útoky odrazili, pak jsme se dívali, jak si na noc budují tábor. Přes den jsme ztratili šedesát mužů, ale drželi jsme se dobře a Vagriánci věřili, že nás mají všechny v hrsti."

"Kolik jich tam bylo?" chtěl vědět Tulák.

"Odhadovali jsme to na osm tisíc. No, a Karnak vyslal zvědy, aby na Vagriánce dávali pozor - nikdy jejich mírovým slibům nevěřil - takže jsme byli dopředu varovaní před jejich útokem. Znáte Hargate...?" Tulák kývl. "Takže víte, že je tam asi míli na východ malý lesík. Karnak tam předchozí noci odvedl tři sta mužů. Teď, když Vagriánci spali ve svém táboře, se na ně v nejčernější noční hodině vrhl, zapálil jim stany a splašil koně. Naši válečníci dělali dost velký randál, aby se to dalo pokládat za celé drenajské vojsko, a my jsme otevřeli brány a zaútočili jsme zepředu. Vagriánci se stáhli, aby se znovu postavili do řad, ale za úsvitu už jsme byli na cestě do Skultiku. Museli jsme jich tam zabít na osm set."

"Chytrý," utrousil Tulák, "ale není to vítězství."

"Co tím myslíte? Měli přesilu víc než deset na jednoho."

"Právě. Když jste prvně dostali zprávu o jejich vpádu, měli jste se stáhnout. Jaký vůbec mělo smysl bojovat?"

"Copak nemáte vůbec žádný smysl pro čest? Dali jsme jim na frak - ukázali jsme jim, že Drenajci umí bojovat, stejně jako utíkat."

"Ale oni tu pevnost stejně dobyli."

"Vy to nechápete, Dakeyrasi... nebo jak se vlastně jmenujete. Jestli pro vás útěk tolik znamená, proč jste šel do Masinu a pomáhal Gellanovi a jeho lidem?"

"Bylo to jediný bezpečný místo. Nebo spíš to nejbezpečnější, co jsem dokázal najít."

"No, ve Skultiku budete v bezpečí ažaž. Vagriánci se neodváží zaútočit."

"Doufám, že to Vagriánci vědí."

"Co to má znamenat?" vyštěkl mladý důstojník.

"Vůbec nic. Povězte mi o Egelovi."

"Proč? Abyste si mohl utahovat z jeho hrdinských činů?"

"Jste ještě mladý a plný ohně a uštěpačnost vidíte všude, i tam, kde vůbec není. Není přece rouhání ptát se na vojenské rozhodnutí. Mohlo by to být tak, jak říkáte, totiž že Karnakovo rozhodnutí dát Vagriáncům na frak bylo dobrý. Zvedlo to morálku, například. Ale připadá mi to jako riskantní dobrodružství, který se mohlo obrátit proti němu. Co

kdyby měl nepřítel v lese zvědy? Musel by utýct a nechat vás a tři stovky chlapů v pasti."

"Ale oni je tam neměli."

"Přesně - a z něj je teď hrdina. Znal jsem spousty hrdinů. Většinou jiní lidé umírali, aby oni měli z čeho vytvořit svý legendy."

"Byl bych pyšný na to, že můžu pro Karnaka umřít - je to veliký muž. A chraňte se ho urazit, pokud si nepřejete zkřížit meč s každým mužem nadoslech."

"Myslím, že vaše zpráva je jasná, Dunde. Je uctíván."

"A plným právem. - Neposílá své muže do nebezpečí, aniž by se sám vystavil riziku. Vždycky je v té nejlítější řeži."

"Vskutku moudrý," poznamenal Tulák.

"Teď se dokonce hodlá vydat na pomoc Purdolu. Copak to je čin slávychtivého člověka?"

"Purdolu? Ten je v obklíčení."

Dundas se kousl do rtu a na chvilku se odvrátil, tvář celou červenou. "Ocenil bych, kdybyste to nikde neopakoval. Neměl jsem to říkat."

"Nemám pověst povídálka," odtušil Tulák. "Už jsem to zapomněl."

"Děkuju, jsem vám vděčný. Já jen, že jsem se rozzlobil. On je velký muž."

"Tím jsem si jistý. A teď, když jeden druhýmu důvěřujeme, jsem si jistý, že vám nebude vadit, když si zajedu popovídat se svými společníky, co?"

Dundovi se ve tváři odrážel zmatek, ale nakonec se zatvářil smířeně. "Jistě že ne. Mně taky chybí vítr ve tvářích. Pojedu s vámi."

Oba muži pobídli koně do cvalu a Tulák zajel ke středu kolony. Když se přiblížil, následován mladším důstojníkem, Karnak se prudce obrátil v sedle.

"Vítej v našem oddíle, Tuláku," zazubil se generál. "Právě jsi přišel o příběh o Hargate."

"Ne, nepřišel. Dundas se o tom zmínil. A byli ve vašem líčení i draci?"

"Ještě ne, ale pracuju na tom," opáčil Karnak. "Pojď, pojedeš vedle mě. Pochopil jsem správně, že jste s Gellanem staří přátelé?"

"Kdysi jsme se znali," řekl Gellan, "ale zřejmě ne moc dobře."

"Na tom nezáleží," prohlásil Karnak. "Pověz mi, Tuláku, proč pronásleduje bratrstvo tebe?"

"Zabil jsem Kaemova syna."

"Proč?"

"Jeho otec mi dlužil peníze."

"Bože, je mi z tebe zle!" vyštěkl Gellan. "Omluvte mě, generále, ale potřebuju se chvíli projet a protáhnout si záda." Karnak kývl a Gellan odvedl koně od skupinky.

"Jsi zvláštní člověk," prohodil Karnak.

Tulák se chladně usmál. "Vy taky, generále. Po čem toužíte?"

"Po vítězství. Existuje snad něco jiného?"

"Nesmrtelnost?"

Karnak se usmál. "Nechápej mě špatně, Tuláku - nenechám ze sebe dělat hlupáka. Jsem marnivý. Jsem ješitný. Moje síla je v tom, že vím, jaký jsem. Jsem nejlepší generál, jakého jsi kdy mohl potkat, a největší válečník naší doby. Ano, chci nesmrtelnost. A nebudou na mě vzpomínat jako na někoho, kdo umí ušlechtile prohrávat. To se spolehni."

I když jeli skoro celou noc, po náhlé bouři povozy zabředly do bláta a Karnak nechal zastavit. Po stranách povozů byly spěšně připevňovány nepromokavé plachty, aby vytvořily jakési provizorní stany, a muži se pod nimi choulili před prudkým deštěm k sobě.

Karnak držel Tuláka u sebe, ale zabiják si nemohl nevšimnout dvou ozbrojených mužů, kteří stáli opodál a neustále ho pozorovali. Ani mu neunikl jedovatý pohled, který Karnak vrhl za Dundem, když se mladý důstojník vracel ke svým mužům. Přesto přese všechno zůstával generál, aspoň navenek, v dobré náladě. Seděl pod hrubým stanem a měl promočené šaty, které se mu lepily na tělo. Karnak by měl - přemítal Tulák - vypadat směšně. Ten chlap měl nadváhu a byl cizokrajně oděn do modrozelenožlutých šatů. A přesto pořád působil impozantním dojmem.

"Na co myslíš?" zeptal se Karnak a přitáhl si plášť těsněji k ramenům.

"Zajímalo by mě, co vás, u všech všudy, popadlo, že se takhle oblíkáte," zazubil se Tulák. "Modrá košile, zelenej plášť, žlutý nohavice! Zdá se, že jste se oblíkal na divadelní představení a byl jste přitom namol."

"Módní háv se pro mě moc nehodí," připustil Karnak. "Oblékám se pohodlně. Teď mi ty pověz něco o Egelově zbroji."

"Jeden stařík mě požádal, abych ji pro něho sehnal, a já mu slíbil, že to udělám. Není na tom nic záhadnýho."

"Jak dokonale svůj úkol podceňuješ. Ten starý muž byl Orien a zbroj, opředená pověstmi, je ukrytá v zemích Nadirů."

"To vám prozradil Dardalion. Tak se mě teda nemusíte dál vyptávat. Víte všechno, co vím já."

"Nevím, proč ses rozhodl pro ni jít. Co z toho budeš mít?"

"To je moje věc."

"To skutečně je. Ale ta zbroj pro Drenaj znamená mnoho a to je moje věc."

"Za krátkou dobu jste ušel dlouhou cestu, generále.

Prvního dona ze zchátralý pevnosti to přece může těžko zajímat."

"Pochop, Tuláku. Já jsem génius se srdcem ze zlata... dokud lidi dělají to, co po nich chci. No, a tebe mám rád a snažím se zapomenout, že muž v černém s malou kuší zabil krále Niallada. Takovému muži by se dostalo rychlého soudu."

"Proč to potřebujete vědět?"

Karnak se zaklonil a světlé oči upřel do Tulákových tmavých zraků. "Mohl bych zbroj použít, pomohla by mi."

"Nepadla by vám, generále."
"Může se přetvařovat."
"Ale je zaslíbená Egelovi."
"On o ní ani neví."
"Jste muž plný překvapení, Karnaku. Sedíte si tady na okraji porážky a už plánujete svoji zářnou budoucnost. Jaká bude? Král Karnak? To má ten správný zvuk. Nebo snad hrabě Karnak?"
"Tak daleko dopředu se nedívám, Tuláku. Důvěřuju svému odhadu. Egel je skvělý válečník a dobrý generál. Opatrný, to ano, ale taky je z oceli. Kdyby získal určitou výhodu, mohl by tuhle válku zvrátit."
"A ta zbroj by přesně takovou výhodu znamenala," podotkl Tulák.
"To samozřejmě. Ale jinde by mohla být použita lépe."
"Kde?"
"V Purdolu," řekl Karnak, předklonil se a napjatě se na Tuláka zadíval.
"Pevnost je přece už v obležení."
"Existuje cesta dovnitř."
"Co máte na mysli?"
"Pošlu s tebou dvacet svých nejlepších mužů, abyste tu zbroj získali. Přinesete ji do Purdolu - mně."
"A vy se postavíte na hradby v Orienově bronzový zbroji a zapíšete se tak do dějin drenajského lidu."
"Ano. Co tomu říkáš?"
"Říkám, zapomeňte na to. Orien mě požádal o laskavost a já jsem mu slíbil, že se o to pokusím. Já možná nejsem velkej muž, Karnaku, ale když něco řeknu, můžete se na mý slovo spolehnout. Jestli je v lidskejch silách tu zbroj získat, udělám to... a dodám ji Egelovi do Skultiku nebo kde v tý době bude. Zodpovídá to vaši otázku?"
"Uvědomuješ si, že tě mám v hrsti?"
"Je mi to fuk, generále. V tom spočívá prostá krása mýho úkolu. Je mi jedno, jestli uspěju - a ještě míň mi záleží na tom, co mi hrozí. Nemám, proč žít, moje krev nekoluje v žilách jediný živý bytosti. Chápete tohle?"
"Takže tě nemůžu svést bohatstvím ani hrozbami?"
"Tak je to. Úplně mi to kazí pověst, co?"
"Je něco, s čím bych ti při tom mohl pomoct?"
"To je poněkud rychlá změna přístupu, generále."
"Jsem realista. Vím, kdy mám ustoupit. Jestli tu zbroj nemůžu mít já, tak Egel je pro Drenaj ta nejlepší druhá možnost. Takže si řekni. Potřebuješ něco?"
"Nepotřebuju nic. Mám dost peněz ve Skartě."
"Určitě tam ale nechceš jít sám."
"Nejradši bych si s sebou vzal vojsko - ale bez něj má větší naději na úspěch jeden člověk."
"Co Dardalion?"
"Jeho osud je jinde. Mohl by vám být užitečnej a taky bude."
"Kdy chceš odejít?"
"Brzo."
"Pořád ještě mi nevěříš?
"Já nevěřím nikomu, generále. Důvěra vede k potřebě a potřeba vede k péči."
"A tobě na ničem nezáleží? Ani na té ženě a dětech?"
"Mně nezáleží na ničem."
"Čtu v lidech jako jiní lidé čtou stopy. Pro mě jsi jako otevřená kniha, Tuláku, a já si myslím, že lžeš - jako jsi lhal, když jsem se zeptal na Kaemova syna. Ale nechme to být, co se mě týče, je to tvoje věc. Teď tě nechám trochu vyspat."
Mohutný generál se vyhrabal na nohy a vyšel do noci. Přestalo pršet. Karnak si protáhl hřbet a se svými osobními strážci po boku prošel podél kolony.
"Co si o něm myslíš, Risi?" zeptal se vyššího z vojáků.
"Nevím, generále. Povídá se, že v Masinu bojoval dobře. Je vyrovnaný. Kliďas."
"A věřil bys mu?"
"Myslím, že ano. Rozhodně mu budu radši věřit, než bych s ním bojoval."
"Hezky řečeno."
"Měl bych otázku, pane, jestli můžu?"
"Bohové, člověče, o to přece žádat nemusíš. Jen do toho."
"Všechny ty řeči o zbroji. Co byste s ní dělal?"
"Poslal bych ji Egelovi."
"Tomu nerozumím. On ji tam přece chce donést taky."
"Život je hádanka, příteli," prohlásil Karnak.

10. Kapitola

MĚSTO SKARTA SE ROZKLÁDALO NA LOUCE mezi dvěma kopci jihozápadně od Skultiku. Nemělo žádné hradby, i když byly vidět narychlo vybudované obranné valy - volně naskládané překážky z místního kamene vztyčené za hlubokými jámami. Všude pracovali vojáci, buď zvyšovali valy, nebo v domech na okraji města ucpávali okna do ulice.
Ale když Karnak, teď v čele kolony, přivedl povozy do města, veškeré práce ustaly.

"Vítejte zpátky, generále!" křikl jakýsi muž sedící na zdi, kterou stavěl.
"Večer bude maso. Jak to zní?" zahulákal Karnak.
Na konci kolony jeli Tulák s Dardalionem.
"Další Karnakovo velký vítězství," utrousil suše Tulák. "Koukni, jak ho ty davy vítají! Myslel bys, že Masin bránil sám. Kde je v týhle vítězný chvíli Gellan?"
"Proč ho nemáte rád?" optal se Dardalion.
"Ne, že bych ho neměl rád. Ale je to pozér."
"A nemyslíte, že to je třeba? Má demoralizované vojsko - muže, kteří nutně potřebují hrdiny."
"Možná." Tulák přejel očima po obranných valech. Byly dobře naplánované, jámy dost hluboké, aby zabránily jízdě v útoku na město, a hradby strategicky rozmístěné, aby umožnily lučištníkům způsobit útočícímu vojsku těžké ztráty. Ale při každém dlouhodobějším střetnutí byly k ničemu, protože nebyly ani vysoké, ani pevné. A ani nebyly propojené. Skartu nebylo možné proměnit v pevnost a Tulák hádal, že obranné valy tu jsou spíš kvůli morálce města, než kvůli nějakému vážnějšímu pokusu bojovat s Vagriánci.
Jakmile povozy projely za vnější valy, byly zataženy do středu Skarty. Budovy tu byly většinou z bílého kamene, vylámaného z delnošských hor na severu. Město mělo převážně jednoposchoďová obydlí a bylo vybudováno kolem starého opevněného dvorce uprostřed, jenž nyní sloužil jako městská radnice a Egelovo hlavní velitelství.
Když kolona vjížděla do města, přitáhl Tulák svému koni otěže.
"Najdu si tě později," zavolal na Dardaliona a vydal se do východní čtvrti. Od setkání s Karnakem ho už nehlídali, ale on jel stejně ostražitě a několikrát se podíval, zda ho nikdo nesleduje. Domy zde byly chudší, stěny byly omítnuty nabílo, aby napodobily velké žulové a mramorové domy v severní čtvrti, ale kámen byl horší jakosti.
Tulák zajel až ke krčmě poblíž Tkalcovské ulice a svého koně nechal stát ve stáji za domem. Krčma byla plná, vzduch hustý a zatuchle páchl potem a levným pivem. Prodral se k dlouhému dřevěnému nálevnímu pultu a očima šmejdil v davu. Když ho krčmář zahlédl přicházet, pozvedl cínovou konvici.
"Pivo?" zeptal se.
Tulák kývl. "Hledám Durmasta," řekl.
"Durmasta hledá hodně lidí. Musí to být známý člověk."
"Je to čuně. Ale potřebuju ho najít."
"Dluží ti prašule, co?" Krčmář se zazubil a v úsměvu předvedl skvrnité, polámané zuby.
"Stydím se, že to musím přiznat, ale je to můj kámoš."
"Tak to bys měl vědět, kde je."
"To má tak velký potíže?"
Krčmář se znovu zazubil a naplnil Tulákovi korbel pěnivým pivem. "Jestli ho hledáš, najdeš ho. Užij si pití."
"Kolik?"
"Tady peníze moc neznamenají, příteli. Takže to rozdáváme."
Tulák se zhluboka napil. "Při týhle chuti bys měl lidem ještě platit za to, že to pijou!" Krčmář odešel a Tulák položil ruce na pult a čekal. Po několika minutách mu na ruku poklepal hubený mladík s protáhlou tváří.
"Pojď za mnou," vyzval ho.
Procpali se davem k úzkým dveřím v zadní části krčmy, které vedly na malý dvorek a dál do řady vedlejších uliček. Útlý mladík se bludištěm rozběhl napřed, tu zahnul vpravo, tu vlevo, až se nakonec zastavil před širokými, mosazí pobitými dveřmi. Třikrát zaklepal, počkal a znovu dvakrát zaklepal. Dveře otevřela žena v dlouhých zelených šatech. Unaveně je zavedla do zadní části domu a mladý muž znovu zaťukal. Pak se na Tuláka zazubil a odešel.
Tulák položil ruku na zástrčku u dveří a zarazil se. Zády ke zdi popošel stranou, odstrčil zástrčku a dveře otevřel dokořán. Do stěny proti dveřím se zarazila střela z kuše a vykřesala sprškou jisker.
"Takhle tedy vítáš starýho kamaráda?" zeptal se Tulák.
"Muž musí být mezi přáteli opatrný," ozvala se odpověď.
"Dlužíš mi peníze, ty padouchu!"
"Pojď a vem si je."
Tulák odstoupil ode dveří k opačné straně chodby. Udělal dva rychlé kroky, po hlavě se vrhl do pokoje, a jakmile dopadl na podlahu, s nožem ruce se překulil na nohy.
"Hra skončila a ty jsi mrtvej!" pronesl hlas, tentokrát ode dveří. Tulák se pomalu otočil. Za dveřmi stál obrovitý, medvědu podobný muž, držel černou kuši a mířil Tulákovi na břicho.
"Stárneš a jseš čím dál pomalejší, Tuláku," poznamenal Durmast. Vyňal ze zbraně střelu, povolil tětivu a odložil kuši ke stěně. Tulák zavrtěl hlavou a vrátil nůž do pochvy. Pak obr přešel přes pokoj a zvedl ho ze země v medvědím objetí, při němž mu málem polámal žebra. Než Tuláka pustil, políbil ho na čelo.
"Páchneš po cibuli," podotkl Tulák.
Durmast se zazubil a složil svou mohutnou postavu do koženého křesla. Ten muž byl ještě větší, než si zabiják pamatoval, a hnědý plnovous měl rozcuchaný a neupravený. Jako vždy měl na sobě směs zeleného a hnědého, doma tkaného vlněného plátna, které mu propůjčovalo vzhled lidského stromu: čehosi stvořeného kouzlem. Durmast měl skoro sedm stop a vážil víc než tři velcí chlapi. Tulák ho znal jedenáct let a důvěřoval mu asi stejně jako kterémukoliv jinému žijícímu člověku.
"No, půjdem k věci," řekl Durmast. "Po kom jdeš?"
"Po nikom."
"Tak kdo jde po tobě?"
"Skoro každý. Ale hlavně bratrstvo."

"Vybíráš si svý nepřátele dobře, příteli. Na, přečti si tohle." Durmast zalovil v neuklizené hromadě pergamenových svitků a vynořil se s pevně svinutým balíčkem, zapečetěným kolečkem černého vosku. Pečeť byla zlomená. Tulák si svitek vzal a rychle si jej přečetl.

"Pět tisíc zlaťáků? Tak to mám docela slušnou cenu."

"Jenom mrtvý," upřesnil Durmast.

"Tak proto to přivítání s kuší."

"Profesionální hrdost. Kdyby šlo do tuhýho, vždycky se můžu spolehnout na tebe - a na cenu za tu tvou vlčí palici."

"Potřebuju tvoji pomoc," řekl Tulák a přitáhl si k obrovi křeslo.

"Pomoc tobě bude drahá."

"Víš, že můžu zaplatit. Už mi stejně dlužíš šest tisíc stříbrňáků."

"Takže to je cena."

"Ještě nevíš, co budu potřebovat."

"Pravda - ale stejně je to cena."

"A jestli odmítnu?"

Úsměv z obrovy tváře zmizel. "Tak si vyzvednu odměnu, kterou na tebe nabízí bratrstvo."

"Handluješ pěkně tvrdě."

"Ne tvrději, než ty tehdy na tom kopci ve Ventrii, když jsem měl zlomenou nohu. Šest tisíc za dlahu a koně?"

"Tenkrát byli nablízku nepřátelé," namítl Tulák. "Copak si svůj život ceníš tak málo?"

"Jiný muž by mě zachránil z přátelství."

"Ale muži jako my žádný přátele nemají, Durmaste."

"Takže s cenou souhlasíš?"

"Ano."

"Prima. Co potřebuješ?"

"Potřebuju průvodce k Rabou, Posvátnému obrovi."

"Proč? Víš, kde to je."

"Chci se dostat zpátky živý - a něco s sebou povezu."

"Hodláš ukrást Nadirům poklad z jejich nejposvátnějšího místa? Tak to nepotřebuješ průvodce, to potřebuješ vojsko! Požádej Vagriánce - ti by tak mohli být dost silní. Ale pochybuju."

"Potřebuju někoho, kdo zná Nadiry a je v jejich táborech vítán. Co hledám, není nadirský poklad, patří to Drenajcům. Ale nebudu ti lhát, Durmaste, je to hodně nebezpečný. V patách budu mít bratrstvo, a ti chtějí to stejný."

"Cenný, co?"

"Je to cennější než výkupný za krále."

"A kolik procent mi nabízíš?"

"Půlku toho, co dostanu."

"To je fér. A co dostaneš?"

"Vůbec nic."

"Chceš mi namluvit, že je to něco, cos slíbil svý nemocný matce na smrtelným loži?"

"Ne. Slíbil jsem to jednomu starýmu slepci na smrtelným loži."

"Z toho nevěřím ani jedinýmu slovu. Tys nikdy za celej svůj život neudělal něco za nic. Bohové, chlape, dvakrát jsem tě zachránil na vlastní náklady, a přesto, když jsem měl potíže, tys mě obral o mý stříbro. A teď mi chceš namluvit, že se z tebe stal lidumil? Neštvi mě, Tuláku. Určitě bys mě nechtěl naštvat."

Tulák pokrčil rameny. "Překvapuju sám sebe. Už ti víc říct nemůžu."

"Ale můžeš. Pověz mi o tom starci."

Tulák se v křesle opřel. Co mu mohl říci? Jak by měl nastínit svůj příběh, aby Durmast pochopil, co se mu stalo? Vůbec nijak. Obr byl zabiják, nemilosrdný a amorální - stejný, jako byl ještě před pár krátkými dny sám Tulák. Jak by mohl pochopit hanbu, kterou stařec v Tulákovi vzbudil? Tulák se zhluboka nadechl a vrhl se do příběhu, nic nepřikrašloval. Durmast mlčky poslouchal, na široké tváři se mu neobjevil žádný výraz, v zelených očích se mu neobjevil žádný pocit. Na závěr Tulák rozpřáhl paže a odmlčel se.

"Drenajci by zaplatili všechno, co mají, aby tu zbroj dostali?" optal se Durmast.

"Ano."

"A Vagriánci by zaplatili ještě víc?"

"To určitě ano."

"A ty to chceš udělat zadarmo?"

"S tvou pomocí."

"Kdy chceš vyrazit?"

"Zítra."

"Znáš ten dubový háj na severu?"

"Ano."

"Setkáme se tam a já s tebou pojedu k Delnoskýmu průsmyku."

"A co peníze?" zeptal se tiše Tulák.

"Řekls šest tisíc. Takže jsme vyrovnáni."

Tulák zamyšleně přikývl. "Čekal jsem, že budeš chtít víc, vzhledem k velikosti toho úkolu."

"Život je plný překvapení, Tuláku."

Když zabiják odešel, Durmast si do pokoje zavolal mládence s protáhlou tváří.

"Slyšels všechno?" zeptal se.
"Ano. Je blázen?"
"Ne, jenom změkl. To se stává, Soraku. Ale nepodceňuj ho. Je to jeden z nejlepších bojovníků, jakýho jsem kdy viděl, a bude těžký ho zabít."
"Proč ho prostě nezabijem kvůli tý odměně?"
"Protože chci tu zbroj a tu odměnu."
"Tolik pro přátelství," zazubil se Sorak.
"Slyšels ho. Lidi jako my žádný přátele nemají."
Danjal odvedla děti do malé školy za radnicí. Vedli ji tři mniši Pramene a bylo tam umístěno na čtyřicet dětí, válečných sirotků. Další tři stovky byly rozmístěny u rodin ve městě. Krylla s Miriel vypadaly, že jsou s pobytem ve škole smířeny, a šťastně Danjal zamávaly od hraní, když odcházela s postarším mnichem.
"Pověz, sestro," otázal se mnich, když zastavili u železem obitých vrat, "co víš o Dardalionovi?"
"Je to mnich jako vy," odpověděla.
"Ale mnich, který zabíjí," dodal smutně.
"Nemůžu vám pomoct. Udělal, co považoval za správné, aby zachránil cizí životy - není v něm ani špetka zlého."
"V každém z nás je trocha zlého, sestro, a muž se pozná podle toho, jak bojuje se zlem ve svém nitru. Naši mladí muži o Dardalionovi hodně mluví a já se obávám, že pro náš řád znamená strašlivé nebezpečenství."
"Nebo ho možná pomůže zachránit," odvážila se namítnout Danjal.
"Jestli potřebujeme záchranu od lidí, tak vše, v co věříme, je nesmysl. Protože jestli je člověk nakonec mocnější než bůh, tak proč bychom vůbec měli nějaké božstvo uctívat? Ale nechci tě zatěžovat svými problémy. Nechť ti Pramen požehná, sestro."
Danjal ho opustila a vydala se na procházku do bíle lemovaných ulic. Měla špinavý a rozedraný oděv a pohledy měšťanů v ní vzbuzovaly pocit, že je pouhá žebračka. Přišel k ní pomenší obtloustlý chlapík a nabídl jí peníze, ale zahnala ho rozhněvaným pohledem. Pak se její ruky dotkla kolemjdoucí žena.
"Právě jste dorazila, drahoušku?" zeptala se.
"Ano."
"Byl ve vašem oddíle muž jménem Vaněk?"
"Ano, kulhavý voják."
Žena vypadala, že se jí ulevilo. Byla to kyprá žena, a kdysi musela být velice hezká, teď ale měla vrásčitý obličej a na pravé straně přišla o několik zubů, takže její tvář vypadala poněkud pokřiveně.
"Jmenuju se Tacie. Vedle mého domu jsou lázně a budu ráda, pokud je použijete."
Lázeňský dům byl opuštěný a hlavní nádrž prázdná, ale po jedné straně zůstalo několik van. Tacie Danjal pomohla do měděné vany nanosit ve vědrech vodu ze studny v zadní části lázně a pak, když se Danjal svlékla a uložila se do studené vody, se posadila vedle.
"Už vodu neohřívají," poznamenala. "Od doby, kdy odešel radní. Patřila mu radnice, šel do Drenanu."
"Je to nádhera," řekla Danjal. "Je tu někde mýdlo?"
Tacie odešla a po chvíli se vrátila i s mýdlem, osuškou, košilí a svrchní dlouhou suknicí.
"Bude vám to trochu velké, ale brzy si to můžete upravit," řekla.
"Vy jste Vaňkova žena?"
"Byla jsem," povzdechla si Tacie. "Ale teď žije s mladou dívkou z jižní čtvrti."
"To je mi líto."
"Nikdy si neber vojáka - neříkají to takhle? Dětem schází, on to s dětmi velice umí."
"Byli jste spolu dlouho?"
"Dvanáct let."
"Třeba se zase dáte dohromady," prohlásila Danjal.
"Třeba - jestli mi znovu narostou zuby a z tváře mi zmizí léta! Máte kde zůstat?"
"Ne."
"V mém domě budete vítána. Není to nic moc, ale je pohodlný - pokud vám nevadí děti."
"Děkuju, Tacie, ale nejsem si jistá, jestli ve Skartě zůstanu."
"Kam jinam byste šla? Purdol brzy padne, jak jsem slyšela, i přes Karnakovy a Egelovy sliby. Musejí si myslet, že jsme úplní hlupáci. Nikdo se proti Vagriáncům dlouho neudrží... koukněte, jak rychle dobyli celou zem."
Danjal neříkala nic, věděla, že na ženino zoufalství nemá žádný protilék.
"Vy máte muže?" zeptala se Tacie.
Danjal na chvilku přišel na mysl Tulák, pak zavrtěla hlavou.
"Máte štěstí," pokračovala Tacie. "My se zamilováváme do mužů, oni se zamilovávají do hebké pleti a jasných očí. Já ho vážně milovala, víte. Nevadilo by mi, kdyby se s ní čas od času vyspal. Ale proč mě kvůli ní musel opustit?"
"Je mi to líto. Nevím, co říct."
"Ne. Ale jednoho dne to poznáte sama, až ty vaše hezké rusé vlasy zešednou a pleť vám zhrubne. Přála bych si být zase mladá. Přála bych si mít hezké rusé vlasy a nevědět, co říct stařeně na její nářky."
"Vy nejste stařena."
Tacie vstala a položila šaty na židli. "Až budete hotová, přijďte vedle. Připravila jsem něco k večeři - obávám se, že jenom zeleninu, ale pořád máme trochu koření, aby tomu dodalo chuť."
Danjal se za ní dívala, dokud neodešla, pak si nalila mýdlo na hlavu a vymyla si z vlasů špínu a mastnotu. Nakonec vstala a osušila se před bronzovým zrcadlem na opačném konci místnosti.

Pohled na svou krásu jí na náladě nepřidal, i když obvykle tomu bylo naopak.

Dardalion se potuloval po předměstí a přešel vyřezávaný kamenný mostek přes úzkou říčku. Stromů tu bylo pomálu - jilmy a břízky, útlé a vznosné ve srovnání s obrovitými duby v lese. Na březích říčky bylo plno květin, až se zdálo, že zvonečky se vznášejí nad zemí jako safírová mlha. Je tu klid, pomyslel si Dardalion. Soulad.

Stany mnichů byly rozestavěny na louce v pravidelném kruhu. Nedaleko byl čerstvý rov, kupka hlíny pokrytá květinami.

Dardalion se v brnění necítil právě pohodlně, a tak vyšel na louku a vnímal, jak se k němu otáčejí oči přítomných mnichů. Silou ho přepadla směs dojmů: úzkost, bolest, zklamání, vzrušení, pýcha, zoufalství. Všechny je vstřebal, jako vstřebal mentální tváře těch, kdo k němu své pocity vyslali, a odpověděl jim z lásky zrozeným smutkem.

Jak se blížil, mniši se kolem něj mlčky shlukli a nechali volnou jen cestu ke stanu uprostřed kruhu. Když k němu Dardalion došel, vyšel ze stanu postarší muž a hluboce se mu uklonil. Dardalion před opatem padl na kolena a sklonil hlavu.

"Vítej, bratře Dardalione," řekl tiše stařec.

"Děkuji, otče opate."

"Sejmeš válečné odění a připojíš se znovu ke svým bratřím?"

"S lítostí musím odmítnout."

"Tedy už nejsi déle mnichem a neměl bys tu přede mnou klečet. Postav se jako muž, osvobozen od svých přísah."

"Nepřeji si být osvobozen od svých přísah."

"Orli pluhu netahají, Dardalione, a Pramen nepřijímá jen poloviční hrdiny."

Stařec se sklonil a jemně Dardaliona zvedl na nohy. Mladý mnich bojovník se mu podíval do očí, hledaje v nich oprávněný hněv, leč nalezl pouze smutek. Opat byl převelice stár a tvář měl pokrytou sítí vrásek, jež mu tam vtiskl život. Přesto měl jasné oči, oživené moudrostí.

"Nepřeji si být osvobozen. Jen si k Prameni přeji jít jinou cestou."

"Všechny cesty vedou k Prameni, ať už pro rozsudek, nebo pro radost."

"Nehraj si se mnou, otče opate. Nejsem malé dítě. Ale v zemi vidím veliké zlo a nebudu sedět a dívat se, jak vítězí."

"Kdo rozhodne, v čem spočívá vítězství? Co je život jiného než pátrání po bohu? Bitevní pole, žumpa, ráj? Vidím bolest, kterou i ty vidíš, a to mne bolí. A kde nacházím bolest, tam přináším útěchu, a kde nacházím žal, tam přináším příslib budoucí radosti. Žiji, abych uzdravoval, Dardalione. V meči není žádného vítězství."

Dardalion se zvedl a cítě váhu nevyřčených otázek, rozhlédl se kolem sebe. Oči všech se upíraly na něho a on si povzdechl a zavřel oči, modle se za vedení. Ale jeho modlitba nebyla vyslyšena a Dardalion nepocítil, že by mu jeho břemeno bylo odebráno.

"Přivedl jsem do Skarty dvě děti - bystrá, živá děvčátka se vzácným nadáním. A viděl jsem umírat špatné lidi a vím, že skrze jejich smrt jiní nevinní poznají život. A bez ustání jsem se modlil za svou cestu, své činy a svou budoucnost. Zdá se mi, otče opate, že Pramen si žádá rovnováhy ve světe. Lovci a lovení. Nejslabší telátko ve stádě bude nejspíše chyceno vlky. Proto pokrevní linie stáda zůstane silná. Ale příliš mnoho vlků by stádo zničilo, proto lovci stopují vlky a chytají ty nejslabší a nejstarší.

Kolik příkladů potřebujeme, aby nám ukázaly, že Pramen je bohem rovnosti? Proč stvořil orla a vlka, saranče a štíra? Pokaždé se znovu vytvoří rovnováha. Přesto, když vidíme špatnost bratrstva při práci a vyznavače Chaosu poskvrňovat zemi, sedíme ve svých stanech a hloubáme nad záhadami hvězd. Kde je tady rovnováha, otče opate?

Snažíme se lidstvo naučit, že naše hodnoty jsou ty, které jsou hodny následování. Ale kdyby nás všichni následovali v celibátu, kam by svět dospěl? Lidstvo by vyhynulo."

"A již by nebylo válek," dodal opat. "Nebylo by nenasytnosti, chtíče, zoufalství ani žalu."

"Ano. A taky by nebylo lásky, radosti ani spokojenosti."

"Ty jsi spokojený, Dardalione?"

"Ne. Bolí mě srdce a jsem ztracený."

"A byl jsi spokojený jako mnich?"

"Ano. Naprosto."

"A neukazuje to snad, v čem spočívá omyl tvých závěrů?"

"Ne - spíš to ukazuje na sobectví mé duše. Snažíme se být lidumilní, protože toužíme po požehnání Pramene. Ale v tom případě to není lidumilnost ani láska, co nás vede, leč vlastní zájem. My nešíříme poselství lásky kvůli lásce samotné, ale kvůli naší budoucnosti jako mnichů Pramene. Ty přináším útěchu trpícím? Jak? Jak můžeš jejich utrpení porozumět? My všichni jsme přemýšliví muži, žijící odděleně od skutečného světa. Dokonce i naše smrt je morálním zneuctěním, protože ji vítáme jako kočár do ráje. Kde je v tom oběť? Nepřítel nám přináší to, po čem prahneme, a my smrt z jeho rukou přijímáme jako dar. Dar Chaosu - špinavou, krvavou, ohavnou odměnu samotného ďábla."

"Mluvíš jako někdo, koho pošpinil Chaos. Vše, co říkáš, je možné, a přesto je to síla Ducha Chaosu. Proto byl nazýván Světlonošem úsvitu, a nyní je zván Knížetem lží. Důvěřiví spolknou jeho sliby a on spolyká je. Nahlédl jsem do tvého nitra, Dardalione, a nenašel jsem tam žádné zlo. Ale právě tvoje čistota způsobila tvůj pád, když jsi sobě dovolil cestovat s tím zabijákem Tulákem. Tolik jsi věřil své čistotě, a zlo toho člověka tě přemohlo."

"Já ho za špatného člověka nepokládám," řekl Dardalion. "Je amorální, krutý, ale ne špatný. Máš ale pravdu, když říkáš, že mě ovlivnil. Ale čistota není plášť, jenž se v bouři může ušpinit. On mě jenom přiměl zamyslet se nad hodnotami, které jsem přijal."

"Nesmysl!" vyštěkl opat. "Nakrmil tě svou krví, a tím i svou duší. A jste jedno, i když on teď bojuje s břemenem, jež jsi vložil na jeho špatnost. Jste spojeni, Dardalione, jako symbiotická dvojčata. On se vzpírá dobru, zatímco ty se vzpíráš páchat zlo. Copak to nevidíš? Kdybychom tě poslechli, tak by náš řád skončil, naši sebekázeň by rozehnaly

pouštní větry. To, co žádáš, je sobecké, protože hledáš bezpečí mezi množstvím mnichů Pramene. Kdybychom tě přijali, umenšili bychom tvoje pochybnosti. My tě nepřijmeme."

"Mluvíš o sobectví, otče opate. Tedy mě nech položit ti jednu otázku: Jestli náš život mnichů učí hrozit se sobectví, proč tedy necháváme bratrstvo, aby nás zabíjelo? Protože znamená-li nesobectví vzdát se toho, po čem toužíme, abychom mohli pomáhat ostatním, tak bychom toho bojem proti bratrstvu zajisté dosáhli. Nechceme bojovat, chceme zemřít, proto když budeme bojovat, nebudeme sobečtí a pomůžeme nevinným, které by jinak pobili."

"Odejdi, Dardalione, jsi pošpiněn víc, než aby k tobě mohla proniknout moje ponížená rada."

"Budu s nimi tedy bojovat sám," prohlásil Dardalion a prkenně se uklonil.

Když se otočil, mniši ucouvli, aby mu udělali cestu, a on odešel bez toho, aby na ně byť jen pohlédl, mysl uzavřenou před jejich pocity.

Když od nich odešel, přešel kamenný mostek, zastavil se a zahleděl se do vody. Už se v brnění necítil nepohodlně a břemeno z jeho duše zmizelo. Zvuk kroků ho přiměl se ohlédnout a spatřil, jak se k němu po mostě blíží skupina mnichů. Všichni byli mladí. První příchozí byl malý, podsaditý muž s jasně modrýma očima a nakrátko ostříhanými světlými vlasy.

"Rádi bychom si s tebou pohovořili, bratře," řekl. Dardalion kývl a oni se v půlkruhu před ním usadili do trávy. "Já jsem Astila," začal plavovlasý mnich, "a tito z mých bratří na tebe čekali. Vadilo by ti spojit se s námi?"

"K jakému účelu?"

"Přejeme si poznat tvůj život a změnu, jíž jsi prošel. Nejlépe tomu porozumíme tak, když budeme sdílet tvé vzpomínky."

"A co pošpinění vaší čistoty?"

"Je nás tu dost, abychom se tomu ubránili, kdyby k tomu mělo dojít."

"Tedy souhlasím."

Mniši sklonili hlavy a zavřeli oči. Dardalion se otřásl, když mu mniši vpluli do mysli a on se rozplynul v zapomnění jejich množství. Hlavou se mu míhal kaleidoskop vzpomínek. Dětství, radost a utrpení. Studia a sny. Šílený běh obrazů se zpomalil, když ho žoldnéři připoutali ke stromu a začali na něm pracovat svými noži a bolest se vrátila. Pak...

Tulák. Záchrana. Jeskyně. Krev. Divoké radostné vzrušení z bitvy a smrt. Hradby Masinu. Ale celou dobu neustálé modlitby za vedení. Všechny nezodpovězené. Když se mniši vrátili do svých těl, zalila Dardaliona vlna nevolnosti.

Otevřel oči a málem upadl, pak se ale prudce nadechl a vzpamatoval se.

"Nuže?" zeptal se. "Co jste zjistili?"

"Byl jsi pošpiněn," řekl Astila, "v první chvíli, kdy se tě dotkla Tulákova krev. Proto jsi svého protivníka rozsekal na kusy. Ale od té chvíle bojuješ - jak opat poukázal - abys zlo potlačil."

"A myslíte si, že se mýlím?"

"Ano. A přesto se k tobě připojím. My všichni se k tobě připojíme."

"Proč?"

"Protože jsme slabí, stejně jako jsi ty sláb. Byli jsme ubohými mnichy i přes to, že jsme se snažili."

"Jsem připraven být Pramenem souzen za všechny své činy, a pokud Jeho rozsudek bude znít věčná smrt, nechť se tak stane. Ale unavuje mě dívat se, jak mé bratry pobíjejí. Je mi zle ze smrti dětí Drenaje a jsem připraven bratrstvo zničit."

"Tak proč jste to neudělali už dřív?"

"Na tvoji otázku neexistuje snadná odpověď. Mohu mluvit pouze za sebe, ale já se bál, že bych se mohl stát jedním z bratrstva. Protože moje nenávist vzrůstala - nevěděl jsem, zda si člověk může podržet svoji čistotu a cit pro boha. Tys to dokázal, a proto tě budu následovat."

"Čekali jsme na vůdce," ozval se jiný z mnichů.

"A našli jste ho. Kolik vás je?"

"S tebou třicet."

"Třicet," řekl Dardalion. "To je začátek."

11. Kapitola

TULÁK PROPUSTIL DVĚ SLUŽEBNÉ A VYLEZL z vany, přičemž si z těla smetal lístky růží. Ovinul si kolem beder osušku a přešel k vysokému zrcadlu, kde se pomalu oholil. Z bitvy o Masin ho bolelo rameno, svaly měl napjaté a zauzlované a na žebrech se mu vybarvovala ošklivá podlitina. Před deseti lety by taková podlitina už dávno zmizela a deset let předtím by se mu žádná podlitina neudělala.

Čas byl největším nepřítelem, s jakým se kdy střetl.

Zadíval se do vlastních tmavohnědých očí, pak přelétl pohledem jemné vrásky ve tváři a šedé vlasy, které teď na jeho spáncích převládaly. Pak sjel pohledem níž. Tělo má stále ještě dost silné, ale svaly už vypadají napjatě a slabě, pomyslel si. Při jeho povolání už mu mnoho času nezbývalo.

Tulák si nalil trochu vína a usrkl, poválel doušek po jazyku a těšil se z ostré, skoro hořké chuti.

Rozlétly se dveře a vstoupil Cudin. Byl malý a obtloustlý a tváře se mu leskly potem. Tulák kývl na přivítanou. Za kupcem vešla dívka přinášející šaty. Položila je na pozlacené křeslo a se sklopenýma očima odešla. Cudin zůstal a neklidně si mnul ruce.

"Je všechno podle vašeho přání, drahý příteli?"

"Budu taky potřebovat tisíc stříbrňáků."

"Jistě."
"Jdou mé obchody dobře?"
"No, tohle je těžká doba. Ale myslím, že zjistíte, že jste docela zámožný. Větší část z těch osmi tisíc zlatých jsem uložil ve Ventrii, do obchodu s kořením, takže by na ně válka neměla mít vliv. Můžete si je vybrat u Isba v bance v Tyře."
"Proč jsi tak nervózní, Cudine?"
"Nervózní? Nejsem - to je tím vedrem." Tlusťoch si olízl rty a pokusil se o úsměv, ale nepodařilo se mu to.
"Někdo mě hledal, že?"
"Ne... ano. Ale já jim nic neřekl."
"Jistě že ne, taky jsi o mých cestách nic nevěděl. Ale můžu ti říct, cos jim slíbil - řekl jsi, že jim dáš vědět, kdybych si tě někdy zavolal. A řekl jsi jim o tý bance v Tyře."
"Ne," zašeptal Cudin.
"Neboj se, kramáři, nedávám ti to za vinu. Nejsi můj přítel a neexistuje žádnej důvod, proč bys měl kvůli mně riskovat. Ani bych to nečekal. Vlastně bych tě považoval za pitomce, kdybys to neudělal. Už jsi jim o mém příjezdu řekl?"
Obchodník si sedl vedle hromádky šatstva. Vypadalo to, jako by se mu prověsily tváře, jako by mu obličejové svaly najednou přestaly fungovat.
"Ano, poslal jsem posla do Skultiku. Co můžu říct?"
"Kdo za tebou přišel?"
"Cadoras, řečený Stopař. Bohové, Tuláku, měl v očích peklo. Byl jsem vyděšený."
"Kolik měl s sebou mužů?"
"To nevím. Pamatuju se, jak říkal, že oni budou tábořit u Opálového potoka."
"Kdy to bylo?"
"Před pěti dny. Věděl, že přijíždíš."
"Viděls ho od tý doby?"
"Ano. Byl v krčmě a popíjel s tím obrovským psancem tím, co vypadá jako medvěd. Znáš ho?"
"Jo, znám. Děkuju, Cudine."
"Nezabiješ mě?"
"Ne. Ale kdybys mi to neřekl..."
"Rozumím. Děkuju."
"Není, zač děkovat... A teď k jiné záležitosti - nedávno přivedli do Skarty dvě děti, teď je ubytovali u mnichů Pramene. Jmenují se Krylla a Miriel. Dohlídneš na to, aby se o ně postarali? Je tu taky jedna žena, Danjal, bude taky potřebovat peníze. Za tuhle službu dostaneš podíl z mých investic. Rozumíš?"
"Ano. Krylla, Miriel, Danjal. Rozumím."
"Přišel jsem za tebou, Cudine, protože máš pověst poctivýho kupčíka. Ať mě nezklameš."
Kupec vycouval z pokoje a Tulák přistoupil k šatům. Nahoře na hromádce ležela nová lněná košile a on ji zvedl a přitiskl k tváři. Voněla po růžích. Vklouzl do ní a zavázal tkanice. Následovaly černé nohavice ze silné bavlny, pak kožená kazajka s vlněnou zadní částí a černé jezdecké boty do půli stehen. Přešel k oknu, potěžkal své kroužkové náramenice a vložil si je na ramena. Kroužky byly čerstvě naolejované a kov na těle studil. Rychle se dooblékal a připjal si opasek s noži a mečem. Na širokém lůžku ležela kuše s novým toulcem s padesáti střelami. Obojí si přivěsil k opasku a odešel z pokoje.
Venku v síni čekala dívka a Tulák jí dal čtyři stříbrňáky. Dívka se usmála a odešla, ale když Tulák zahlédl podlitinu na její paži, zavolal ji zpátky.
"Lituju, že jsem na tebe byl hrubý," řekl.
"Někteří muži jsou horší," odpověděla. "Nevěděl jste, že to děláte."
"Ne. To jsem nevěděl." Dal jí další stříbrňák.
"Křičel jste ze spaní," řekla tiše.
"Je mi líto, jestli tě to vzbudilo. Pověz mi, žije Hewla pořád ještě ve Skartě?"
"Má chýši na severu, za městem." Dívka byla poplašená, ale poradila Tulákovi směr, a on opustil kupcův dům, osedlal si koně a vyjel k severu.
Chýše byla špatně postavená, nevysušené dřevo se začínalo kroutit a do štěrbin bylo nacpáno bláto. Dveře nepadly do rámu a za nimi visel závěs, chránící obyvatele před průvanem. Tulák sesedl, přivázal koně k silnému keři a zaklepal. Žádná odpověď se neozvala, a tak ostražitě vešel.
Hewla seděla u borového stolu a zírala do měděné misky po okraj naplněné vodou. Byla stará, skoro plešatá, a ještě vyzáblejší, než jak si ji Tulák pamatoval ze své poslední návštěvy před dvěma lety.
"Vítej, Temný," zazubila se. Zuby měla bílé a pravidelné a do trosek jejího obličeje jaksi nezapadaly.
"Tys teda zchátrala, Hewlo."
"Život je jako kyvadlo. Vrátím se," odpověděla. "Dej si kapku vína - nebo vody, jestli chceš."
"Dám si víno," řekl, z kameninové karafy si naplnil hliněný džbánek a posadil se naproti ní.
"Před dvěma roky," začal tiše, "jsi mě varovala před Kaemem. Mluvilas o smrti princů a o mnichovi s ohnivým mečem. Bylo to hezký, poetický a nesmyslný. Teď to smysl má... a já chci vědět víc."
"Ty přece na předurčení nevěříš, Tuláku. Já ti nemůžu pomoct."
"Nejsem fatalista, Hewlo."
"Je válka."
"Překvapuješ mě." Znělo to posměšně.
"Zavři zobák, chlapečku!" vyštěkla. "Když budeš mlátit pantem, nic se nedovíš."

"Omlouvám se. Prosím tě, pokračuj."

"Ta válka je v jiné sféře, mezi silami, jejichž podstatě nerozumíme. Někteří lidé by to nazvali silami dobra a zla, jiní se zmiňují o přirozenosti a chaosu. Ještě jiní věří, že moc pochází z jednoho pramene, který bojuje sám se sebou. Ale ať je pravda jakákoliv, ta válka je skutečná. Já sama dám na zjednodušení: dobro a zlo. V tomhle zápase jsou jenom malé výhry, žádné velké vítězství. Ty jsi teď součástí té války - žoldnéř, který v kritické chvíli změnil strany."

"Pověz mi o mém úkolu," vybídl ji Tulák.

"Vidím, že celkový pohled na věc tvoji zvědavost nevzbuzuje. No dobře. Spojil ses s Durmastem, odvážné rozhodnutí. Je to zabiják bez svědomí a kdysi zabíjel muže, ženy i malé děti. Nemá žádnou morálku - ani dobrou, ani špatnou - a tebe zradí, protože přátelství je pro něho neznámý pojem. Pronásleduje tě Cadoras, Zjizvený, Stopař, a je smrtelně nebezpečný, protože, stejně jako tebe, ani jeho s mečem nebo lukem ještě nikdy nikdo neporazil. Tmavé bratrstvo tě taky hledá, protože jdou po Orienově zbroji a chtějí tvoji smrt, a ventrijský císař za tebou poslal oddíl zabijáků, protože jsi zabil jeho synovce."

"Nezabil jsem ho," řekl Tulák.

"Ne. To zařídil Kaem."

"Pokračuj."

Hewla se zadívala do misky s vodou. "Smrt se k tobě stahuje ze všech stran. Jsi lapen uprostřed pavučiny osudu a pavouci se blíží."

"A uspěju?"

"To záleží na tom, co považuješ za úspěch."

"Nech těch hádanek, Hewlo. Nemám na to čas."

"To je pravda. No dobře, vysvětlím ti, co je to proroctví. Hodně záleží na interpretaci, nic není řečeno jasně. Kdybys vzal nůž a hodil ho do lesa, jakou bys měl naději, že zasáhneš lišku, která mi zabila kuřata?"

"Vůbec žádnou."

"To není tak úplně pravda. Zákon pravděpodobnosti říká, že bys ji mohl zabít. A asi takový je tvůj úkol."

"Proč já, Hewlo?"

"Tak tohle je otázka, kterou jsem slyšela už mockrát. Kdybych mohla ztratit rok pokaždé, kdy se mě na to někdo zeptal, seděla bych tu před tebou v rozpuku mládí. Ale byla to poctivá otázka a já ti na ni odpovím. V téhle hře nejsi ničím, jenom katalyzátorem. Díky tvým činům se ve světě zrodila nová síla. Ta se zrodila ve chvíli, kdy jsi zachránil mnicha. Je neporazitelná a nesmrtelná a bude procházet staletími až do konce času. Ale nikdo si přitom nevzpomene na tebe, Tuláku. Ty zmizíš v prachu dějin."

"To je mi jedno. Ale neodpověděla jsi mi na otázku."

"Pravda. Proč ty? Protože jen ty jediný máš naději, byť mizivou, změnit běh dějin tohoto národa."

"A kdybych odmítl?"

"Nesmyslná otázka - ty to neuděláš."

"Jak si můžeš být tak jistá?"

"Čest, Tuláku. Ta tě zatratila."

"Nechceš říct posvětila?"

"V tvém případě ne. Tebe zabije."

"Zvláštní. Já myslel, že budu žít věčně."

Zvedl se k odchodu, ale stařena zvedla ruku.

"Můžu ti dát ještě jednu radu: Střez se lásky k životu. Tvoje síla spočívá v tom, že ti nezáleží na smrti. Síly Chaosu jsou mnohé a ne všechny zahrnují bolest a ostré čepele."

"Tomu nerozumím."

"Láska, Tuláku. Střez se lásky. Vidím rusovlasou ženu, která by ti mohla způsobit žal."

"Už ji nikdy neuvidím, Hewlo."

"Možná," zavrčela stařena.

Když Tulák vyšel z chýše, po jeho levici se mihl jakýsi stín a on se vrhl na zem a nad hlavou mu zasvištěl meč. Dopadl na rameno, překulil se na kolena a vzduchem se mihl jeho nůž a zasáhl útočníka pod bradu. Raněný klesl na kolena, vyrval čepel, a když přepadl na zem, prýštila mu z hrdla krev. Tulák se otočil a prohlédl si okraj lesa, pak vstal a přistoupil k mrtvole. Nikdy toho muže neviděl.

Očistil nůž a právě ho vrátil do pochvy, když se na zápraží objevila Hewla.

"Je nebezpečný tě znát," poznamenala s úsměvem.

Tulák upřel tmavé oči na její vráscitou tvář. "Tys věděla, že tu je, ty babizno."

"Jistě. Hodně štěstí, Tuláku! Choď opatrně."

Tulák jel nejtemnějším oddílem lesa k východu, kuši nataženou, a tmavýma očima prohlížel podrost, zda se tam něco nepohne. Nad sebou měl baldachýn z propleteného větvoví a mezi stromy šikmo procházely paprsky slunečního světla. Po hodině jízdy zabočil na sever a rostoucí napětí mu způsobovalo bolení za krkem.

Cadoras nebyl muž, jehož bylo možno brát na lehkou váhu. Jeho jméno vyslovovali šeptem i v nejtemnějších postranních uličkách zakázaných měst: Cadoras, řečený Stopař, Uspávač. Povídalo se, že se mu nikdo nevyrovná v mazanosti a jen pár v krutosti, ale Tulák ty divočejší příběhy odbyl mávnutím ruky, protože věděl, kolik barvy pověst přidá i k těm nejbělejším činům.

Protože ze všech lidí právě on Cadora chápal.

Tulák, řečený Zabíječ, Zloděj duší, Čepel Chaosu.

Bardové zpívali chmurné písně o potulném zabijákovi, cizinci, Tulákovi, a svá vyprávění vždycky zakončovali

Tulákovými výpravami, to když oheň dohoříval a návštěvníci krčmy se chystali jít potmě domů. Tulák seděl zcela nepovšimnut v nejedné hospodě, zatímco oni bavili dav jeho ohavnostmi. Svá představení začínali příběhy o hrdinech se zlatým srdcem, překrásných princeznách, odvážným povídáním o hradech, v nichž straší, a stříbrných rytířích. - Ale časem začínali dodávat strach, příchuť hrůzy, a muži odcházeli do temných ulic s očima plnýma děsu a v každém stínu hledali Cadora Stopaře nebo Tuláka.

Jak by bardové jásali nadšením, kdyby se dověděli, že Cadoras dostal zaplaceno, aby vystopoval Zabíječe!

Tulák zatočil k západu podél okraje Delnoského pohoří, až dojel na velký palouk, kde čekalo na třicet povozů. Muži, ženy a děti seděli u ohňů a snídali, zatímco obr Durmast chodil mezi nimi a vybíral platby.

Když vyjel z lesa, Tulák se uvolnil a doklusal do tábora. Vytáhl z kuše střely a povolil tětivy. Zavěsil si zbraň na opasek a svezl se ze sedla. Durmast - dvě kožené sedlové brašny přehozené přes mohutné rameno - si ho všiml a zamával mu. Došel k nedalekému povozu, hodil brašny dovnitř a vrátil se zpátky k Tulákovi.

"Vítej," zazubil se. "Tahle válka je dobrá pro obchod."

"Uprchlíci?" odhadl Tulák.

"Ano, míří do Gulgothiru. Se vším svým světským majetkem."

"Proč ti věří?"

"Prostě jsou pitomí," odtušil Durmast s ještě širším úsměvem. "Muž může zbohatnout hezky rychle!"

"O tom nepochybuju. Kdy odjíždíme?"

"Čekali jsme už jenom na tebe, kamaráde. Gulgothir je odsud šest dní jízdy, pak po řece na východ a na sever. Řekněme tři týdny. A pak Raboas a tvoje zbroj. Zní to jednoduše, co?"

"Jednoduše jako podojit hada. Slyšels, že Cadoras je ve Skultiku?"

Durmastovi se oči rozšířily hraným překvapením. "Ne!"

"Jde po mně, jak mi říkali."

"Doufejme, že tě nenajde."

"Kvůli sobě," ucedil Tulák. "Kolik máš lidí?"

"Dvacet. Dobří chlapi. Tvrdí."

"Dobří chlapi?"

"No, ani ne, vlastně je to pěkná sebranka. Ale umí bojovat. Chtěl by ses s nima pozdravit?"

"Ne, právě jsem jedl. Kolik lidí s sebou bereš?"

"Sto šedesát. Jsou mezi nima docela hezký holky, Tuláku. Bude to příjemná cesta."

Tulák kývl a rozhlédl se po táboře. Všechno to byli běženci, a přesto mu bylo líto rodin, které se musely svěřit do rukou někoho takového, jako byl Durmast. Většina z nich unikne živá, ale do Gulgothiru dorazí jako ubožáci.

Přenesl svůj pohled na porostlé kopce na jihu. Zachytil záblesk a chvíli upřeně hleděl na vzdálené svahy.

"Co se děje?" zeptal se Durmast.

"Možná nic. Možná se slunce odrazilo od kousku křišťálu."

"Ale ty si myslíš, že to je Cadoras?"

"Kdo ví?" pokrčil Tulák rameny, odvedl koně od povozů a usadil se pod rozložitou borovicí.

Vysoko v kopcích vrátil Cadoras dalekohled zpátky do koženého pouzdra a znovu se posadil na padlý strom. Byl to vysoký hubený muž s černými vlasy a ostrými rysy. Z čela až na bradu se mu táhla jizva a vedla přes rty, což mu propůjčovalo posměšný ďábelský úsměv. Oči měl šedé jako oblaka a studené jako zimní mlha. Na sobě měl černou kroužkovou košili, tmavé nohavice a jezdecké boty a po boku mu visely dva krátké meče.

Cadoras vyčkal hodinu, přihlížel, jak jsou k povozům přivazováni volci a pak se řadí směrem k severu. Durmast odjel do čela kolony a vyvedl povozy k horám a Delnoskému průsmyku. Tulák jel vzadu.

Zvuk zezadu Cadora přiměl se hbitě otočit. Z houštiny se vynořil jakýsi mladík a překvapeně zamrkal, když v Cadorově pozdvižené ruce zahlédl nůž.

"Nepřišel," oznámil mládenec. "Čekali jsme tam, co jste řekl, ale on nepřišel."

"Přišel - ale obešel vás."

"Chybí Vulvin. Poslal jsem Maka, aby ho našel."

"Najde ho mrtvýho," utrousil Cadoras.

"Jak si můžete být tak jistej?"

"Protože chci, aby byl mrtvej," prohlásil Cadoras, poodešel a zahleděl se za povozy. Bohové, proč jste mi dali takové hlupáky? Úředníci! Ovšem, že je Vulvin mrtvý. Dostal příkaz sledovat Hewlinu chýši, ale v žádném případě se s Tulákem nezaplétat. Proč ne, zeptal se, je to přece jenom člověk. Cadoras věděl, že hlupák udělá hloupost, ale Vulvina škoda nebyla.

Macas se vrátil o hodinu později - malý a statný, s nedůtklivým výrazem a ustavičně nabručenou náladou. Přistoupil ke Cadorovi a mladšího muže si nevšímal.

"Mrtvej," oznámil prostě.

"Zabils tu ženskou?"

"Ne. Měla tam dva obrovský vlky - zrovna žrali Vulvina.".

"A tys je nechtěl rušit při jídle."

"Ne, Cadore, nechtěl jsem umřít."

"To bylo moudrý. Hewla by tě vmžiku zabila, má velmi vzácné schopnosti. Mimochodem, vůbec žádní vlci tam nebyli."

"Ale já je viděl..."

"Viděls, co chtěla, abys viděl. Zeptal ses jí, jak Vulvin zemřel?"

"Ani jsem nemusel. Říkala, že nemá smysl posílat za lvem šakaly - řekla mi, abych vám to vyřídil."
"Má pravdu. Ale šakalové jsou součástí smlouvy. Nasedat."
"Vy nás nemáte rád, co?" zeptal se Macas.
"Mít vás rád, mrňousi? Co je to mít rád? A teď nasedejte."
Cadoras došel ke svému koni a ladně se vyhoupl do sedla. Povozy už byly z dohledu a on pobídl zvíře ze svahu, opíral se o zadní rozsochu a držel koni hlavu nahoře.
"Nedělej mi to moc snadný, Tuláku," zašeptal. "Ať mě nezklameš."

12. Kapitola

KDYŽ KARNAK VSTOUPIL DO PORADNÍ SÍNĚ, dvacet důstojníků povstalo a zasalutovalo mu. Generál na ně kývl, aby se posadili, a přešel do čela stolu, svlékl si plášť a přehodil ho přes opěradlo křesla za sebou.
"Purdol je zralý k dobytí," prohlásil a modrýma očima si zkoumavě prohlížel zachmuřené tváře kolem stolu. "Gan Degas je starý, unavený a nebude dlouho trvat a zlomí se. V Purdolu nejsou žádní mniši Pramene a gan nedostal žádné zprávy už déle než měsíc. Věří, že je sám."
Karnak se odmlčel a počkal, dokud si okolosedící nepřeberou novinky a napětí nevzroste na správnou úroveň. Sledoval Gellana a všiml si jeho dokonale bezvýrazné tváře. Zato mladý Sarvaj se se zklamaným výrazem zaklonil. Jonat něco pošeptal Gellanovi a Karnak věděl, co říká, stále se vracel k minulým chybám. Mladý Dundas napjatě čekal, Karnakovi naprosto důvěřoval. Generál se rozhlédl kolem stolu. Každého z přítomných znal osobně, jejich slabosti i sílu - důstojníky náchylné k trudnomyslnosti i ty, jejichž neklidná odvaha byla mnohem nebezpečnější než zbabělost.
"Půjdu do Purdolu," oznámil, když přišla ta pravá chvíle. Muži zalapali po dechu a Karnak zvedl ruku, aby požádal o ticho. "Proti nám se sešla tři vojska a Purdolu se z nich dostává lvího podílu. Kdyby ta pevnost padla, uvolnilo by se čtyřicet tisíc mužů, aby zaútočili na Skultik. Takové síle nemůžeme odolat. Takže tam půjdu."
"Nikdy se nedostanete dovnitř," namítl jeden z důstojníků, vousatý legionář jménem Emden. "Brány jsou uzavřené."
"Existuje jiná cesta," řekl Karnak. "Přes hory."
"Sathulské země," zamumlal Jonat. "Už jsem tam byl. Zrádné průsmyky, ledem pokryté římsy - tamtudy se projít nedá."
"Ne," ozval se Dundas a vstal. "Dá se tamtudy projít - padesát mužů pracuje na tom, aby cestu pročistili."
"Ale hory až do pevnosti nevedou," namítal Gellan. "Za Purdolem se zvedá holý útes. Nedostaneme se dolů."
"Nepůjdeme přes hory," prohlásil Karnak. "Půjdeme skrz hory. Je tam hluboké bludiště jeskyní a tunelů a jeden tunel vede do vězení pod hlavní věží. Teď je zasypaný, ale my ho vyčistíme. Jonat má pravdu: cesta je těžká a nebude místo pro koně. Hodlám s sebou vzít tisíc mužů, každý ponese šedesát liber zásob. Pak vydržíme, dokud se Egel neprobije ze Skultiku..."
"Ale co když se neprobije?" chtěl vědět Jonat.
"Tak se stáhneme skrz hory a rozdělíme se do malých záškodnických oddílů."
Sarvaj zvedl ruku. "Jen jednu otázku, generále. Podle rozpisu pro pevnosti by měl být Purdol osazen deseti tisíci muži. I kdybychom se dostali skrz, stejně zvedneme počet obránců jenom na šedesát procent plného stavu. Udržíme se i tak?"
"Jenom architekti a úředníci pracují s čísly, Sarvaji. První hradba Purdolu už padla, což znamená, že přístav a doky jsou v rukou Vagriánců a umožňuje jim to posílat si po lodích zásoby a nové oddíly. Druhá hradba má jenom dvě brány, a ty pevně drží. Třetí hradba má jen jednu bránu - a pak je tu ještě donjon. Silný oddíl by Purdol dokázal udržet nejméně tři měsíce. Víc stejně nebudeme potřebovat."
Gellan si odkašlal. "Máme vůbec nějaké ponětí," dotazoval se, "o tom, jaké mají v Purdolu ztráty?"
Karnak přikývl. "Osm set mužů. Šest set mrtvých, zbytek jsou příliš těžce ranění, než aby mohli bojovat."
"A co Skarta?" zeptal se Jonat. "Jsou tady drenajské rodiny, které jsou závislé na naší ochraně."
Karnak si protřel oči a nechal ticho narůstat. Toto byla otázka, které se obával.
"Občas je nutné učinit těžké rozhodnutí a my právě před jedním takovým stojíme. Naše přítomnost tady by lidem mohla poskytnou naději, ale ta naděje by byla falešná. Skarta je nebránitelná. Egel to ví, já to vím - a proto Egel dělá nájezdy na západě, aby Vagriánce udržel v pohybu, vyvedl je z rovnováhy a, doufejme, taky zabránil většímu vpádu sem. Ale držíme tu oddíly, kterých je zoufale třeba jinde. Necháme tu oddíl nějakých dvě stě mužů... ale to je všechno."
"Vagriánci ty lidi smetou," vyjel Jonat, vstal, tvář zarudlou a nahněvanou.
"Vagriánci je smetou stejně," namítl Karnak, "pokud zaútočí. V této chvíli čeká nepřítel, dokud nepadne Purdol, a nebude vstup do lesa riskovat. Udržet Purdol je pro Skartu a ostatní města ve Skultiku největší naděje. Egelovi zůstanou necelé čtyři tisíce mužů, ale další přicházejí z hor kolem Skody. Musíme pro něj získat čas.
Vím, co si myslíte: tohle je šílenství. Souhlasím s vámi! Ale Vagriánci mají veškeré výhody. Každý trochu větší přístav je v jejich rukou. Lentrijské vojsko zatlačují zpátky. Drenan padl a cesty do Mašrápůru jsou uzavřené. Jedině Purdol se proti nim drží. Vagrijským sedlákům nabídli, aby si v Drenaji vybrali pozemky, kupci si dělají plány pro ten den, kdy bude všechna naše zem součástí Větší Vagrie. Jsme odsouzení k záhubě, pokud nevezmeme svůj osud do vlastních rukou a neodvážíme se všechno riskovat.
Je to prosté, přátelé, nemáme další prostor pro manévrování. Jsme-li zbaveni možnosti výběru, musíme popadnout tygra za chřtán a doufat, že zeslábne dřív, než my se unavíme. Zítra vyrážíme k Purdolu."
Hluboko uvnitř Gellan věděl, že toto dobrodružství je velmi nebezpečné, a navíc mu jiskřička pochybností napovídala, že skutečný důvod, proč chce Karnak pomoci Purdolu, má mnohem víc společného s osobní ctižádostí než

se strategickou moudrostí. A přesto...

Nebylo lepší následovat okouzlujícího vůdce k bránám pekla, než nějakého průměrného generála k hloupé porážce?

Schůze skončila za soumraku a Gellan odešel do svého pokojíku, aby si zabalil těch svých pár věcí do plátěné a kožené sedlové brašny. Měl tři košile, dvoje vlněné nohavice, ručně psanou Příručku pro legionáře v odřených kožených deskách, zdobenou dýku a oválný dřevěný obrázek plavovlasé ženy a dvou malých dětí. Sedl si na postel, odložil přilbici a prohlížel si portrét. Když mu ho předali, tak se mu nelíbil, měl pocit, že se mu nedaří zachytit jejich skutečný úsměv a radost ze života. Teď na obrázek pohlížel jako na dílo velikého mistra. Pečlivě jej zabalil do naolejované kůže a vložil jej do brašny mezi košile. Zvedl dýku a vytáhl ji z pochvy. Vyhrál ji přede dvěma lety, když se stal prvním mužem, který vyhrál stříbrný meč šestkrát po sobě.

Jeho děti na něho byly při hostině tak pyšné. Byly oblečené do svých nejlepších šatiček, seděly jako malí dospělí, oči doširoka rozevřené a úsměvy obrovské. A Karys na své bílé šatečky nerozlila ani kapičku polévky, což mu pak předhazovala celý večer. Ale jeho žena Aňa se hostiny nezúčastnila. Tvrdila, že všechen ten hluk by jí přivodil jedině bolení hlavy.

Teď byli mrtví, jejich duše ztraceny v Prázdnotě. Bylo to těžké, když děti zemřely, kruté. A Gellan se stáhl do sebe a nezůstalo nic, co by potěšilo Aňu. Sama se s tím vyrovnat nedokázala a osmnáct dní po té tragédii se oběsila na hedvábném šálu... Gellan našel její tělo. Mor si vyžádal jeho děti. Sebevražda mu vzala ženu.

Teď měl jediné, legii.

A zítra vyrazí k Purdolu a bránám pekla.

Dardalion mlčky čekal na svého návštěvníka. Před hodinou na louku přijel drenajský generál Karnak a nastínil plány na pomoc Purdolu. Požádal Dardaliona, zda by mu mohl pomoci držet v šachu duchy tmavého bratrstva.

"Je životně důležité, abychom tam dorazili a nikdo nás přitom nezpozoroval," řekl Karnak. "Kdyby se o mých pohybech byť jen špitalo, Vagriánci by na nás čekali."

"Udělám, co budu moci, lorde Karnaku."

"Udělej víc, Dardalione. Pobij ty čubčí syny."

Když odešel, Dardalion poklekl do trávy před svým stanem a sklonil hlavu v modlitbě. Zůstal tak déle než hodinu, kdy k němu došel opat a poklekl před ním.

Dardalion jeho přítomnost vycítil a otevřel oči. Stařec vypadal unaveně, oči měl zarudlé a smutné.

"Vítej, kněže opate," řekl Dardalion.

"Cos to udělal?" zeptal se stařec.

"Můj pane, je mi líto bolesti, kterou cítíš, ale můžu dělat jen to, co považuju za správné."

"Rozštěpil jsi mé bratrstvo. Dvacet devět mnichů se teď připravuje na válku a smrt. To nemůže být správné.

Dardalione, přišel jsem k tobě s prosbou. Odejdi odtud, v nějaké jiné zemi si najdi nějaký vzdálený klášter a vrať se ke svým studiím. Pramen ti ukáže cestu."

"Už mi ji ukázal, můj pane."

Stařec sklonil hlavu a do trávy začaly padat jeho slzy.

"Jsem tedy proti tobě bezmocný?"

"Ano, můj pane. Ale já vůbec nejsem proti tobě."

"Ty jsi teď vůdce, vyvolen těmi, kdo za tebou půjdou. Jaký titul dostaneš, Dardalione. Opat smrti?"

"Ne, já nejsem opat. Budeme bojovat bez nenávisti a v boji nenalezneme radost. A až zvítězíme - nebo prohrajeme - vrátíme se k tomu, čím jsme byli."

"Copak nevidíš, jak pošetile tvá slova znějí? Budete bojovat proti zlu na jeho vlastní půdě, jeho vlastními zbraněmi. Porazíte ho. Ale skončí tím válka? Možná to zastaví tmavé bratrstvo, ale jsou i jiná bratrstva a jiné zlo. Zlo neumírá, Dardalione. Je to plevel v zahradě života. Posekej jej, spal jej, vytrhej jej, a přesto se vrátí silnější. Tato tvoje stezka nemá konce - jenom se změní válka."

Dardalion mlčel, pravda opatových slov na něho těžce doléhala.

"V tom máš pravdu, můj pane. Já to vidím. A taky vidím, že máš pravdu, když mi říkáš 'opate'. Nemůžeme se stát prostě duchovními válečníky. Musí tu být řád a naše mise musí být ukončena. Tvá slova pečlivě zvážím."

"Ale svoji stávající cestu nezměníš?"

"Ta je dána. To, co jsem udělal, jsem udělal v dobré víře a nebudu se k tomu vracet, stejně jako ty nezměníš svou víru."

"Proč ne, Dardalione? Už jsi svou víru jednou porušil. Složil jsi přísahu, že všechen lidský život - vlastně všechen život - ti bude posvátný. Teď už jsi zabil několik lidí a pojedl jsi maso. Proč by tě měl znepokojovat jeden projev 'víry' navíc?"

"Proti tomu nemohu protestovat, můj pane," řekl Dardalion. "Pravda tvých slov mě bolí."

Opat se zvedl. "Doufám, že dějiny si na vás nebudou pamatovat jako na Třicítku, Dardalione, i když se obávám, že budou. Na muže vždycky dělají dojem násilné činy. Buduj svou pověst opatrně, jinak zničí vše, oč usilujeme."

Opat odešel do houstnoucího šera, kde mlčky čekali Astila a ostatní mniši. Když procházel, poklonili se mu, ale on si jich nevšímal.

Mniši se shromáždili v kruhu kolem Dardaliona a čekali, dokud nedokončí své modlitby. Pak vzhlédl.

"Vítejte, přátelé. Dnes v noci musíme pomoci lordu Karnakovi, ale hlavně se musíme dozvědět něco o sobě. Existuje možnost, že stezka, po níž se ubíráme, je cestou k zatracení, protože se může stát, že vše, co děláme, děláme proti vůli Pramene. Proto musíme svoje srdce posílit naší vírou a přesvědčením ve správnost naší cesty. Dnes v noci mohou někteří z nás zahynout. Začneme teď společnou modlitbou. Pomodlíme se za naše nepřátele a odpustíme jim ve svých srdcích."

"Jak bychom jim mohli odpustit a pak je zabít?" zeptal se jeden mladý mnich.

"Kdybychom jim neodpustili, zaplavila by nás nenávist. Ale zvažte tohle: Kdybyste měli psa, který by dostal vzteklinu, bez lítosti byste ho zabili. Nebudete ho nenávidět. To je to, oč vás žádám. Modleme se."

Když dokončili spojení, uzavřela se kolem nich temnota a jejich duchové se zvedli k noční obloze.

Dardalion se rozhlédl kolem sebe. Všichni mniši byli oděni ve stříbrném brnění, na pažích měli zavěšeny zářící štíty a v rukou plamenné meče. Hvězdy zářily jako drahokamy v ohni a měsíční hory vrhaly ostré stíny, když Třicítka čekala na bratrstvo. Všude bylo ticho.

Dardalion cítil napětí mezi mnichy, protože jejich mysli byly propojeny. Občas se zamihotaly pochybnosti a zmizely. Noc byla jasná a chladná, les pod nimi se koupal ve stříbrném svitu.

Hodiny se táhly nemožně dlouho a strach se přes mnichy přeléval jako voda a každého se dotkl ledovými prsty.

Noc se zdála stále hrozivější a na západě se kupila černá oblaka a zatemnila měsíční světlo.

"Přicházejí!" vyslal Astila myšlenku. "Cítím to."

"Jen klid," vybízel je Dardalion.

Černé mraky se přiblížily a Dardalionovi vlétl do ruky meč a jeho čepel vzplála bílým ohněm.

Oblaka se kupila všude kolem a z nich se vyvalili válečníci v černých pláštích, dolů vrhli vlnu nenávisti a ta Třicítku zcela obklopila. Kolem Dardaliona se uzavřely temné pocity, ale on je setřásl a vzlétl, aby se střetl s útočníky. Sekal a bodal čepelí do sevřené tmavé masy a jeho štít zvonil odvrácenými údery. Třicítka mu připlula na pomoc a vzplála bitva.

Černých válečníků bylo více než padesát, ale stříbrem oděným válečníkům a jejich ohnivým mečům se nemohli rovnat, a tak vyrazili zpátky k mračnům. Třicítka se je jala pronásledovat.

Náhle Astila vykřikl mentální varování a Dardalion, který už už vstupoval do mraků, prudce zabočil stranou.

Oblak se začal smršťovat - a vytvořil nafouknuté tělo, šupinaté a tmavé. Obluda rozvinula svá obrovská křídla a na jejím předním konci se otevřela obrovská rudá tlama. Bratrstvo v ní zmizelo a ona se stala pevnější.

"Zpátky!" vyslal Dardalion a Třicítka prchla přes les.

Obluda je pronásledovala a Dardalion zarazil svůj let a myšlenky mu běžely jako o závod. Spojené síly bratrstva jakýmsi způsobem vytvořily tuhle věc. Byla skutečná? Instinktivně věděl, že je.

"Ke mně!" vyslal. Třicítka se slétla kolem něj. "Jeden válečník. Jedna mysl. Jedno poslání," odříkával a Třicítka se spojila. Dardalion byl pohlcen a jeho mysl přetékala, jak se jeho moc znásobila.

Kde bývala Třicítka, nyní byl Jeden, jehož oči hořely mocným plamenem a jehož meč byl zubatý, jako zmrzlý blesk.

Se zuřivým řevem se Jeden vrhl na obludu. Tvor se vzepjal a drápaté pracky se sápaly po válečníkovi, ale Jeden udeřil svou blesku podobnou čepelí do jeho těla a seknutím mu od těla oddělil jednu končetinu. Bestie zavyla bolestí a s doširoka otevřenou tlamou se vyřítila na svého soka. Jeden vzhlédl k obrovské mordě a spatřil několik řad zubů, které vypadaly jako tmavé meče bratrstva. Jeden pozvedl svoji čepel a vrhl ji jako blesk do obrovitánského chřtánu. Když se zbraň zabodla do cíle, Jeden vytvořil další a ještě jednu a vrhal je do útrob nestvůry. Příšera se stáhla, a jak jejím tělem pronikaly čepele blesků, její tvar se vlnil a měnil.

Z těla začaly prchat malé tmavé postavy a tělo samotné se začalo scvrkávat. Pak Jeden rozpřáhl ruce a prolétl jako šíp do srdce mraku, trhaje astrální svaly. Jeho mysl se naplnila výkřiky a bolestí, když členové bratrstva jeden po druhém umírali. Když se oblak rozdělil a přeživší válečníci prchali do bezpečí svých těl, Jeden po nich házel své světelné střely a pak zůstal viset pod hvězdami, poprvé s pohledem upřeným na ně.

Jaká krása, pomyslel si. Bystrýma očima si prohlížel planety, měnící se barvy, víření vzdálených mračen nad vyschlými oceány, a mnohem dál zahlédl vlasatici opisující oblouk skrz galaxii. Tolik toho bylo k vidění.

V Jednom se Dardalion rval o svou totožnost, přišel o své jméno a v mase tvořené mnichy usnul. Astila bojoval dál, jeho myšlenky byly jako vzdouvající se mlha. Jeden. Ten Jeden. Víc než Jeden. Čísla. Při jeho zápase ho přemohla vlna radosti a zrak mu zastřel pohled na meteorickou spršku, která v atmosféře vybuchla duhovými barvami. A Jeden se z té podívané velice radoval.

Astila se upjal na svůj úkol. Čísla. Jedno číslo. Ne... ne Jeden. Pomalu se přinutil počítat, pátral v tom, co mu zbylo z paměti, po myšlenkách, které byly pouze jeho. Pak do něj uhodilo jméno. Dardalion. Je to jeho jméno? Ne. Jiné. Slabě zavolal, ale nedostalo se mu odpovědi. Jedno číslo.

Třicet. To bylo to mocné číslo. Třicítka. Jeden se otřásl a Astila se s trhnutím osvobodil.

"Kdo jsi?" zeptal se Jeden.

"Astila."

"Proč ses ode mne oddělil? My jsme Jeden."

"Hledám v tobě Dardaliona."

"Dardaliona?" pravil Jeden a hluboko uvnitř se mladý mnich probral k životu. Jednoho po druhém je Astila volal jménem a mniši se stávali sami sebou a odtahovali se, zmatení a nejistí.

Rozbřesk byl na spadnutí, když Astila odvedl oddíl domů.

Dardalion se probudil první. Vzbudil ostatní a zavolal si k sobě Astilu.

"Včera v noci jsi nás zachránil," řekl Dardalion. "Máš dar prohlédnout přetvářku."

"Ale Jednoho jsi vytvořil ty," namítl Astila. "Bez tebe bychom nepřežili."

"Skoro jsme nepřežili. Jeden byl pro nás stejně velkým nebezpečím, jako ta Oblačná nestvůra, a tys nás zachránil podruhé. Včera mě opat varoval a já jsem řekl, že o jeho slovech budu přemýšlet. Potřebujeme útvar, Astilo... disciplínu. Já budu opatem Třicítky. Ale ty musíš mít vyšší hodnost. Já budu Hlasem a ty budeš Očima. Spolu nalezneme cestu k vůli Pramene."

13. Kapitola

TULÁK SE ZAKLONIL V SEDLE A ZAHLEDĚL se přes Delnošský průsmyk k pláním Nadirů za ním. Za Tulákem se shromažďovaly povozy, aby se utábořily na noc, připraveny k zítřejšímu nebezpečnému sestupu. Průsmyk vedl asi míli dolů k řadě zrádných, sutí pokrytých říms, a chtělo to odvážného člověka, aby po té úzké, točité stezce řídil povoz. Většina uprchlíků Durmastovi zaplatila hezkou sumičku, aby k sestupu převzal opratě sám, zatímco oni sejdou vzadu v poměrném bezpečí.

Od severu vanul chladivý větřík a Tulák si dovolil na chvíli se uvolnit. Po Cadorovi nebo bratrstvu nebylo ani stopy a on stezku za sebou pečlivě kontroloval. Náhle se zazubil. Povídalo se, že Cadoras, když ho vidíte, znamená nebezpečí - a když ho nevidíte, znamená smrt. Tulák se svezl z koně a odvedl zvíře k provazové ohradě. Odsedlal ho, vytřel do sucha a nakrmil zrním. Pak odešel do středu tábora, kde pod železnými kotlíky praskaly ohně.

Durmast seděl se skupinkou poutníků a obšťastňoval je vykládáním o Gulgothiru. V rudé záři plamenů vypadala jeho tvář méně krutá a úsměv hřejivý a přátelský. Kolem něj seděly děti, s úžasem obra pozorovaly a vychutnávaly jeho přemrštěné historky. Bylo těžké uvěřit, že tito lidé prchají před hrůzami války, že mnoho jich ztratilo přátele, bratry a syny. Při vyhlídce na únik se jim ulevilo, což se projevovalo příliš hlasitým smíchem a žertováním. Tulák se zadíval na Durmastovy chlapy, sedící pospolu odděleně od ostatních. Tvrdí muži, říkal Durmast, a Tulák takové jako byli oni, znal. Nebyli tvrdí, byli vražední. Ve dnech míru a hojnosti by před nimi důstojní měšťané, kteří se nyní smáli a zpívali, zabouchli dveře. Nemohli byste jim zaplatit dost na to, aby se s Durmastem někam vydali. Teď se smáli jako děti, neschopní pochopit, že nebezpečí, v němž se ocitli, je pořád stejně velké.

Tulák se otočil, aby zvedl své pokrývky - a ztuhl. Ani ne deset stop od něj stála tváří k ohni Danjal. Světlo ohně tančilo v jejích rusých vlasech a na sobě měla novou dlouhou vyšívanou vlněnou suknici protkávanou zlatem. Tulák ztěžka polkl a zhluboka se nadechl. Pak Danjal zvedla ruku k vlasům, obrátila se a poprvé ho zahlédla. Zcela upřímně se usmála a Tulák ji za to nenáviděl.

"Takže sis mě konečně všiml," řekla a přistoupila k němu.

"Myslel jsem, že zůstáváš ve Skartě s dětmi."

"Nechala jsem je u mnichů Pramene. Válka už mě unavuje, Tuláku. Chci odejít někam, kde můžu v noci spát, aniž bych se musela bát zítřka."

"Takový místo není," prohodil trpce. "Pojď, projdeme se."

"Dělám něco k jídlu."

"Později," řekl a vydal se směrem k průsmyku. Danjal se vydala za ním k travnatému pahorku, kde se posadili na vyčnívající balvany. "Víš, kdo vede tuhle karavanu?"

"Ano," odpověděla. "Muž jménem Durmast."

"Je to zabiják."

"To jsi ty taky."

"Ty tomu nerozumíš. Tady jsi ve větším nebezpečí než ve Skultiku."

"Ale ty jsi tady."

"Co to s tím má co společnýho? Durmast a já si rozumíme. Já ho potřebuju, aby mi pomohl najít tu zbroj. Zná Nadiry a bez něj bych se tam nemusel dostat."

"A ty ho necháš, aby nám ublížil?"

"Nenechám ženská? Co si, u všech všudy, myslíš, že bych mohl udělat, abych ho zastavil? Má dvacet mužů. Zatraceně, Danjal, proč za mnou lezeš?"

"Jak se opovažuješ?" vybuchla Danjal. "Vůbec jsem nevěděla, že jedeš s námi. Jseš nestoudně ješitnej."

"Tak jsem to nemyslel," bránil se. "Jenom to vypadá, že vždycky, když se otočím, stojíš za mnou."

"To pro tebe musí být skličující!"

"Pro všechno na světe, ženská - to mi musíš jít pořád po krku? Já se s tebou nechci hádat."

"V tom případě ti řeknu, že máš dost podivnou představu o tom, co znamená popovídat si."

Chvíli seděli mlčky a dívali se, jak měsíc přechází přes Delnoský průsmyk.

"Už nebudu dlouho žít, Danjal," ozval se Tulák nakonec. "Tak tři týdny, možná míň. Hrozně rád bych svůj život zakončil úspěchem..."

"Přesně takovouhle pitomou poznámku jsem od chlapa jako ty čekala! Komu záleží na tom, jestli tu svoji zbroj najdeš? Není kouzelná, je to jenom kus kovu. A dokonce ani vzácnýho kovu."

"Mně na tom záleží."

"Proč?"

"Co je to za otázku?"

"Snažíš se získat čas, Tuláku?"

"Ne, myslel jsem to vážně. Považuješ lidi za pitomce, když touží po slávě? Já taky. Ale tohle se slávy netýká - týká se to cti. Celý roky jsem žil v hanbě a spadl jsem tak hluboko, že bych nikdy nevěřil, že je to možný. Zabil jsem dobrýho člověka... skončil jsem jeho život pro peníze. To nemůžu odčinit. Ale můžu to napravit. Věřím v bohy, kterým na lidech záleží. Nehledám odpuštění od nějaký vyšší moci. Chci si odpustit sám. Chci pro Egela a pro Drenaj najít tu zbroj a splnit slib, který jsem dal Orienovi."

"Nemusíš kvůli tomu umřít," podotkla tiše Danjal a zlehka položila ruku na jeho.

"Ne, to nemusím - a radši bych zůstal naživu. Ale jsem štvanec. Jde po mně Cadoras. Také mě hledá bratrstvo. A Durmast mě prodá, až nadejde vhodná chvíle."

"Tak proč tady zůstáváš jako uvázaná ovce? Zaútoč sám."
"Ne. Durmasta potřebuju pro první část cesty. A mám výhodu! Svý nepřátele znám a na nikom mi nezáleží."
"To nedává smysl."
"Jenom proto, že jseš ženská a nechápeš prostý význam slov. Jsem sám, takže není nikdo, kdo by mě moh zradit. Až budu prchat - jestli budu muset prchat - nepotáhnu s sebou žádný závaží. Vystačím si sám a jsem velice, velice nebezpečnej."
"Čímž se vracíme k prvnímu bodu," opáčila Danjal. "Snažíš se mi namluvit, že jsem závaží, který ti bude na obtíž."
"Ano, Durmast nesmí poznat, že jeden druhýho známe, jinak by tě použil proti mně."
"Na to už je pozdě," řekla Danjal a odvrátila zrak. "Zajímalo mě, proč změnil názor a nechal mě jet s povozy, když nemám žádné peníze. Ale myslela jsem si, že touží po mém těle."
"To mi tedy vysvětli," požádal unaveně Tulák.
"Durmasta mi doporučila jedna žena, kterou jsem potkala, ale on mi řekl, že bez peněz mu nejsem k ničemu. Pak se mě zeptal, odkud jsem, protože mě ještě ve Skartě nikdy neviděl, a já jsem mu pověděla, že jsem přišla s tebou. Pak se změnil a ptal se na tebe, chtěl vědět všechno, a pak řekl, že můžu jet s sebou."
"Něcos vynechala."
"Ano. Řekla jsem mu, že tě miluju."
"Proč? Proč bys něco takovýho dělala?"
"Protože je to pravda!" odsekla.
"A on se tě zeptal, jestli já cítím to samý?"
"Ano. Řekla jsem mu, že ne."
"Jenže on ti nevěřil."
"Jak to mám vědět?"
"Protože jsi tady." Tulák se odmlčel a vzpomínal na Hewlina slova o rusovlasé ženě a na Orienovo záhadné varování týkající se společníků. Co to ten staroch říkal?
Že úspěch nebo neúspěch bude záležet na Tulákových společnících. Nebo spíš na tom, koho se rozhodne vzít s sebou.
"Na co myslíš?" zeptala se Danjal, když viděla, že se usmívá a z obličeje mu mizí napětí.
"Myslel jsem na to, jak jsem rád, že jsi tu. Je to ode mě hrozně sobecký. Já umřu, Danjal. Jsem realista a vyhlídky na úspěch jsou strašně malý. Ale když vím, že budeš se mnou, aspoň na pár dní, mám z toho radost."
"I když mě Durmast použije proti tobě?"
"I tak."
"Nemáš měďák?" zeptala se.
Tulák zalovil ve váčku na peníze, vytáhl drobný peníz s Nialladovou hlavou na líci a podal jí ho.
"Nač to chceš?"
"Jednou jsi řekl, že sis nikdy nevzal ženu, za kterou jsi nezaplatil. Teď jsi zaplatil."
Naklonila se k němu a zlehka ho políbila a on ji objal kolem pasu a přitáhl k sobě.
Z úkrytu mezi stromy přihlížel Durmast, jak se milenci přesouvají do trávy mezi balvany. Velký muž zavrtěl hlavou a usmál se.
Za úsvitu byla obloha jasná a bezmračná, ale na severu se začala kupit tmavá mračna a Durmast hlasitě zaklel.
"Déšť," odplivl si. "To je to, co zatraceně potřebujem!"
První povoz zamířil k vrcholu průsmyku. Táhlo ho šest volů, na délku měl nějakých dvacet stop a byl těžce naložen bednami a truhlicemi. Vozka si olízl rty a přimhouřil oči a zvážil nebezpečí stezky. Pak práskl bičem nad hlavou vedoucího páru volů a povoz se s trhnutím vydal na cestu. Tulák kráčel za ním spolu s Durmastem a sedmi jeho muži. Prvních dvě stě yardů byl sestup příkrý, i když poměrně snadný, protože stezka byla široká a pevná. Ale pak se zužovala a zahýbala doprava. Vozka přitáhl opratě a brzdu narazil až na kraj, ale vůz pomalu klouzal do strany směrem k zející propasti nalevo.
"Lana!" zaburácel Durmast a muži se rozběhli dopředu, aby za nápravy zahákli palec silné provazy. Vůz přestal klouzat. Tulák, Durmast a ostatní popadli dva provazy a napjali je.
"Teď!" křikl Durmast a vozka jemně povolil brzdu. Povoz pomaloučku popojížděl dopředu, smekal se a zastavil o nějakých dvacet kroků dál. Zde cesta zahýbala a vlastní váha táhla povoz k okraji. Ale muži držící provazy byli silní a zvyklí na nebezpečí Delnoského průsmyku.
Lopotili se déle než hodinu, až se nakonec vůz dostal dolů na rovinu.
Daleko za nimi se k sestupu vydal druhý vůz a za provazy táhlo sedm dalších Durmastových mužů. Obr se posadil, díval se, jak se dřou, a zubil se.
"Když pracujou pro mě, svoje prachy si zasloužej," prohodil.
Tulák kývl, na mluvení byl příliš utahaný. "Měkneš, Tuláku. Troška cvičení a potíš se jako prase v létě!"
"Taháním vozů se obvykle nezabejvám," prohodil Tulák.
"Vyspal ses dobře?" vyzvídal Durmast.
"Ano."
"Sám?"
"Co je tohle za otázku od chlápka, co se schovával v křoví a koukal se?"
Durmast se uchechtl a poškrábal se na bradě. "Moc ti toho neuteklo, příteli. Jseš sice měkkota, ale oči máš pořád bystrý dost."
"Díky, žes ji nechal jít s sebou," řekl Tulák. "První dny cesty budou aspoň příjemnější."

"To bylo to nejmenší, co jsem moh udělat pro starýho kamaráda. Takže tě uchvátila?"
"Miluje mě," opáčil Tulák a zazubil se.
"A ty?"
"Rozloučím se s ní v Gulgothiru - s lítostí."
"Takže ji máš rád?"
"Durmaste, včera v noci jsi nás viděl. Viděls, co se dělo, než jsme se milovali?"
"Viděl jsem, žes jí cosi dával."
"Viděls mě, jak jí dávám prachy. Miluju? To pověz ty mně."
Durmast se položil do trávy a zavřel oči před raním sluncem.
"Přál sis někdy se usadit? Založit rodinu?"
"Jednou jsem to udělal, umřeli," utrousil Tulák.
"Já taky. Jenomže ta moje neumřela - utekla mi s ventrijským kupčíkem a moje syny vzala s sebou."
"Překvapuje mě, žes po ní nešel."
Durmast se posadil a protáhl si záda. "Šel jsem po ní, Tuláku."
"A?"
"Toho kupčíka jsem rozpáral."
"A tvoje žena?"
"Stala se z ní harapanna v jedný přístavní krčmě."
"Jakej jsme to skvělej pár! Já platím za svý potěšení, protože už nikdy nebudu riskovat lásku, zatímco tebe pronásleduje zrada tvý milý."
"Kdo říká, že mě pronásleduje?" chtěl vědět obr.
"Já. A moc se nerozčiluj, příteli, protože i když jsem měkkota, stejně bys mě nezvládl"
Durmast se ještě chvíli tvářil namíchnutě, ale pak mu hněv zmizel z očí a on se usmál. "Aspoň kousek toho starýho Tuláka zůstal," řekl. "Pojď, je čas vyšplhat tu dálku a stáhnout dolů další vůz."
Muži se lopotili celý den a za soumraku byly všechny povozy bezpečně u úpatí průsmyku. Tulák odpoledne odpočíval, protože ho jeho instinkt varoval, že v příštích pár dnech bude potřebovat všechnu svou sílu.
Déšť je minul a k večeru už hořely táborové ohně a vzduchem se nesla vůně vařeného masa. Tulák došel k vozu pekaře Kajmala, který nechal Danjal jet s sebou a se svou rodinou. Když přišel, našel Kajmala, jak si ošetřuje monokl, a vedle něj seděla jeho žena Lyda. "Kde je Danjal?" zeptal se Tulák. Kajmal pokrčil rameny. Jeho žena, hubená tmavovláska těsně před čtyřicítkou, vzhlédla. "Vy zvířata!" zasyčela. "Kde je?"
"Počkej, až na tebe přijde řada," vyjela Lyda s chvějícími se rty.
"Poslouchej, ženská - jsem Danjalin přítel. Tak kde je."
"Nějakej chlap si ji vzal. Nechtěla jít a můj muž se ho pokusil zastavit, ale on ho praštil holí."
"Kudy šli?"
Lyda ukázala k malému hájku. Tulák zvedl ze zadku povozu kus provazu, stočil si ho přes rameno a plavnými skoky se rozběhl naznačeným směrem. Na bezmračné obloze jasně svítil měsíc, a když se Tulák přiblížil k hájku, zpomalil, zavřel oči a nastražil uši.
Tam! Nalevo se ozvalo zašustění drsné látky o kůru stromu. A napravo tlumený výkřik. Tulák zahnul doleva pomalu postupoval vpřed. Když dorazil ke stromům, prudce vyrazil.
Kolem hlavy mu prolétl nůž a Tulák se vrhl na zem, dopadl na rameno a udělal kotoul. Zpoza stromů se vyloupl tmavý stín a od zakřiveného meče se odrazilo měsíční světlo. Tulák se překulil na nohy a skočil, pravou nohou muže kopl do hlavy a pak - jak se cizinec zapotácel - se otočil na podpatku a pravým loktem ho udeřil do ucha. Muž se bezhlesně zhroutil na zem. Tulák se odplížil doprava. Tam v mělké rozsedlině ležela Danjal, šaty rozervané, nohy roztažené. Nad ní klečel jakýsi muž a Tulák shodil provaz z ramene a roztřásl smyčku.
Tiše postupoval dopředu, dostal se za toho muže, přehodil mu smyčku přes hlavu a prudce ji utáhl. Muž padl dozadu a snažil se uchopit provaz, ale Tulák ho rychle strhl na zem a táhl ho přes rozsedlinu k vysokému jihnu. Rychle přehodil provaz přes větev nějakých deset stop nad zemí a vytáhl zápasícího muže na nohy. Útočníkovi lezly oči z důlků a tvář nad tmavým plnovousem měl purpurovou.
Tulák ho nikdy předtím neviděl.
Pak ho slaboučké šustnutí za ním přimělo pustit provaz a vrhnout se napravo. Kolem něj zasvištěl šíp a narazil do vousatého útočníka. Muž zachroptěl a podlomila se mu kolena. Tulák se sebral a vyběhl, kličkuje vpravo, vlevo, aby skrytému zabijákovi znesnadnil míření. Jakmile dorazil za strom, svezl se na zem a začal se plížit houštinou se záměrem rozsedlinu obejít.
Při zvuku koňských kopyt zanadával, pak se narovnal a vrátil dýku do pochvy. Vrátil se na mýtinu, kde našel Danjal ležet v bezvědomí. Přes nahá ňadra jí kdosi položil šíp s opeřením z husího brku. Tulák ho zlomil vejpůl.
Cadoras!
Zvedl Danjal do náručí a odešel zpátky k povozům, kde ji nechal u pekařovy ženy. Potom se vrátil k lesíku. První muž, jenž na něho zaútočil, ležel na místě, kde padl. Tulák doufal, že mu bude moci položit nějaké otázky, ale někdo mu podřízl krk. Tulák tělo rychle prohledal, ale nenašel nic, co by ukazovalo na útočníkovu totožnost. Druhý muž měl ve váčku na opasku tři zlaté. Tulák si vzal zlaťáky a vrátil se do tábora, kde je dal Lydě.
"Schovej je někde u sebe," poradil jí.
Lyda přikývla a zvedla plátěnou chlopeň, aby Tulákovi umožnila vylézt na vůz.
Danjal byla vzhůru, měla napuchlý ret a na líci modřinu. Vedle ní seděl Kajmal. Vůz byl přecpaný, dvě pekařovy děti spaly vedle Danjal.

"Děkuju ti," řekla a přinutila se usmát.
"Už tě nebudou obtěžovat."
Kajmal se protáhl kolem Tuláka a přelezl přes zadní desku vozu. Tulák se posadil vedle Danjal.
"Ublížili ti?" zeptal se.
"Ne. Teda ne moc. Zabils je?"
"Ano."
"Jak to, že něco takového dokážeš?"
"Praxe," utrousil.
"Ne, to jsem nemyslela. Kajmal se toho chlapa snažil zastavit... a Kajmal je silák, ale ten chlap ho odhodil jako dítě."
"Všechno se to točí kolem strachu, Danjal. Nechtěla by sis teď odpočinout?"
"Ne, chci na vzduch. Pojďme se projít."
Tulák jí pomohl z vozu a spolu se vydali k útesu, kde se posadili na skálu.
"Pověz mi o strachu," požádala.
Tulák poodešel stranou a zastavil se, aby sebral kamínek.
"Chyť ho," řekl a kamínek jí hodil. Danjal mávl rukou a obratně kamínek zachytila. "To bylo snadný, že?"
"Ano," připustila.
"Kdybych tu teď měl Kryllu a Miriel a dva muži drželi nože na jejich hrdlech a řekli ti, že jestli ten kamínek nechytíš, tak ony umřou, dokázala bys ho chytit pořád tak snadno? Vzpomeň si na ty chvíle v životě, kdys byla nervózní a tvoje pohyby proto byly neohrabané.
Strach z nás dělá hlupáky. Stejně tak jako hněv, vztek a vzrušení. A pak se hýbeme příliš rychle a bez kontroly. Sleduješ mě?"
"Myslím, že ano. Když jsem poprvé vystupovala před králem v Drenanu, byla jsem úplně ztuhlá. Měla jsem jenom přejít po jevišti, ale úplně mi zdřevěněly nohy."
"To je ono. Přesně! Když nás přepadne strach, i ten nejjednodušší čin je pak těžký a složitý. Jiný to je v boji... a já umím bojovat líp, než většina lidí, protože se dokonale soustředím na maličkosti. Ten kamínek pro mne zůstane kamínkem, bez ohledu na to, co závisí na tom, jestli ho chytím, nebo ne."
"Můžeš mě to naučit?"
"Nemám tolik času."
"Neřídíš se svýma vlastníma zásadama. Tohle je maličkost. Zapomeň na svůj úkol a soustřeď se na mne, Tuláku - potřebuju se to naučit."
"Bojovat?"
"Ne - přemáhat strach. Pak mě můžeš naučit bojovat."
"No dobře. Začneme tím, že mi řekneš, co je to smrt."
"Konec."
"Udělej to horší."
"Červi a šedé, hnijící maso?"
"Dobře. A kde jsi ty?"
"Pryč. Skončila jsem."
"Cítíš něco?"
"Ne... možná. Jestli existuje ráj."
"Zapomeň na ráj."
"Tak necítím nic. Už nejsem živá."
"Týhle smrti, můžeš se jí vyhnout?"
"Jistě že ne."
"A odložit ji?"
"Ano."
"A co ti to dá?"
"Vyhlídku na víc štěstí."
"A při nejhorším?"
"Vyhlídku na víc bolesti," řekla. "Starobu, vrásky, úpadek."
"Co je horší? Smrt, nebo úpadek?"
"Jsem mladá. V téhle chvíli se bojím obojího."
"Abys mohla zvítězit nad strachem, musíš si uvědomit, že tomu, čeho se tolik bojíš, nemůžeš uniknout. Musíš to přijmout. Žít s tím. Okusit to. Pochopit. Překonat to."
"Tomu rozumím," řekla Danjal.
"Dobrá. Čeho se v týhle chvíli bojíš nejvíc?"
"Bojím se, že tě ztratím."
Tulák poodešel stranou a zvedl kamínek. Měsíc částečně zakryly mraky a Danjal napínala zrak, aby viděla jeho ruku.
"Teď ti tohle hodím," řekl. "Jestli to chytíš, zůstaneš - jestli ne, vrátíš se do Skarty."
"Ne, to není fér! Je špatné světlo."
"Život nikdy není fér, Danjal. Jestli to nevezmeš, pojedu dál sám, bez Durmasta."
"Tak souhlasím."
Bez dalšího slova jí hodil kamínek - byl to špatný hod, příliš rychlý a moc doprava. Danjal mávla rukou a kamínek se jí odrazil od dlaně, ale na druhý pokus ho zachytila. Zalila ji úleva a oči jí vítězně zazářily.

"Z čeho se tak raduješ?" zeptal se Tulák.
"Vyhrála jsem!"
"Ne. Pověz mi, cos udělala."
"Přemohla jsem svůj strach?"
"Ne."
"No, tak co teda? Nerozumím ti."
"Jenže to musíš, jestli se chceš učit."
Náhle se Danjal usmála. "Pochopila jsem tajemství, Tuláku."
"Tak mi pověz, cos udělala."
"Chytila jsem kamínek v měsíčním světle."
Během prvních tří dnů cesty Danjaliny pokroky Tuláka ohromovaly. Věděl, že je silná, učenlivá a bystrá, ale její schopnost vstřebávat jeho lekce byla přímo neuvěřitelná.
"Nezapomeň," říkala mu, "že jsem v Drenanu vystupovala na jevišti. Učila jsem se tančit a žonglovat a tři měsíce jsem strávila se skupinou provazolezců."
Každé ráno vyjížděli od povozů do zvlněné stepi. Prvního dne ji naučil házet nožem. To, jak snadno si tuto zručnost osvojila, ho přimělo znovu si promyslet učební metody. Hodlal jí nejdřív trochu pochlebovat, ale teď ji prohánět doopravdy. Umění žonglovat jí propůjčilo smysl pro rovnováhu, který byl vskutku výjimečný. Tulák měl různě velké a různě dlouhé nože, ale ona s nimi se všemi zacházela stejně dobře. Jednoduše potěžkala čepel v prstech, odhadla její váhu a pak ji hodila na cíl. Z vůbec prvních pěti hodů se do bleskem sraženého stromu netrefila jen jednou.
Tulák našel kámen s vysokým obsahem křídy a na kmen jí namaloval obrysy lidské postavy. Podal Danjal nůž a pak ji obrátil, aby stála ke stromu zády.
"Chci, aby ses bez zastávky obrátila a hodila. Miř na krk," nařídil jí. Danjal se otočila na patě, švihla paží kupředu a nůž se zarazil do stromu těsně nad pravým ramenem křídové postavy.
"Zatraceně!" nadávala. Tulák se usmál a došel pro nůž.
"Řekl jsem obrátila, ne otočila na patě. Když jsi házela, pořád ses ještě hýbala doleva - a tak se ti ruka dostala až za cíl. Ale stejně to byl dobrý pokus."
Druhého dne si vypůjčil luk a toulec se šípy. S touto zbraní měla větší potíže, ale měla dobré oko. Tulák ji chvíli pozoroval a pak ji požádal, aby si svlékla košili. Tu vzal za rukávy, postavil se za Danjal a pevně jí ji převázal kolem ňader, která jí tím přitiskl k žebrům.
"To není moc pohodlné," namítala.
"Já vím. Ale když natahuješ tětivu, prohýbáš se dozadu, aby se tě tětiva nedotkla - to zhoršuje míření."
Ale stejně to nemělo velký úspěch a Tulák přešel k meči. Jeden z Durmastových mužů mu půjčil štíhlou šavli se slonovinovým jílcem a filigránem zdobeným košem. Byla to zbraň skvěle vyvážená a dost lehká, aby Danjal umožnila větší rychlost, kterou vyrovnávala nedostatek síly.
"Vždycky si pamatuj," vykládal jí Tulák, když spolu po hodině seděli, "že většina mečů se používá jako sečná zbraň. Tvůj nepřítel bude většinou pravák. Zvedne meč přes pravý rameno a mávne jím dolů zprava doleva, přičemž ti bude mířit na hlavu. Ale nejkratší vzdálenost mezi dvěma body je přímka. Tak bodni! Používej hrot svýho meče. Devětkrát z deseti případů svýho nepřítele zabiješ. Většina lidí není trénovaná, sekají a máchají mečem jako posedlí, takže je snadný se jich zbavit." Vzal dva klacky, které ořezal tak, aby připomínaly meče, a jeden podal Danjal. "Pojď, já budu hrát tvýho protivníka."
Čtvrtého dne ji začal učit základům boje beze zbraně.
"Natluč si tohle do hlavy: Mysli! Musíš držet na uzdě svoje pocity a jednat podle instinktů, který vyvolá tohle cvičení. Vztek je k ničemu, takže ho nepouštěj ze řetězu. Mysli! Tvýma zbraněma jsou pěsti, prsty, nohy, lokty a hlava. Tvým cílem budou oči, hrdlo, břicho a slabiny. To jsou místa, na který, když se dobře trefíš, tak svýho nepřítele zlikviduješ - při tomhle způsobu boje máš jednu velikou výhodu: jseš ženská. Tvoji nepřátelé budou čekat strach, hrůzu... a úplnou kapitulaci. Když si zachováš chladnou hlavu, přežiješ - a oni umřou."
Odpoledne pátého dne, když se Tulák s Danjal vraceli zpátky k povozům, přicválala na dohled výskající a jásající skupina nadirských válečníků. Když se přiblížili, Tulák přitáhl koni otěže. Bylo jich na dvě stě a byli těžce naloženi pokrývkami, zbožím a sedlové brašny jim přetékaly mincemi a šperky. Danjal v životě nadirského domorodce neviděla, ale znala jejich pověst zuřivých zabijáků. Byli to podsaditá a silní muži se šikmýma očima a plochými tvářemi. Mnoho jich na sobě mělo lakované kyrysy a kožešinou lemované přilbice, většina měla dva meče a sbírku nožů.
Nadirové přibrzdili a rozestoupili se přes cestu. Tulák zatím klidně seděl na koni a snažil se objevit náčelníka.
Po několika vteřinách napětí popojel dopředu bojovník středního věku. Měl tmavé a zlovolné oči a krutý úsměv. Očima hodil po Danjal a Tulák uhodl, nač myslí.
"Kdo jsi?" zeptal se náčelník, předklonil se a opřel se o sedlovou hrušku.
"Jedu s Ledookým," prohlásil Tulák a použil jméno, které Durmastovi dali Nadirové.
"Říkáš ty."
"Je tu někdo, kdo pochybuje o mým slově?"
Na Tuláka se upřely tmavé oči a Nadir přikývl.
"Přicházíme od Ledookého povozů. Mnoho darů. Máš dary?"
"Jenom jeden," řekl Tulák.
"Tak mi ho dej."
"Už jsem ti ho dal. Daroval jsem ti tvůj život."
"Kdo jsi, abys mi dával, co už mám?"

"Jsem Zloděj duší."
Nadir neprojevil vůbec žádné vzrušení. "Jedeš s Ledookým?"
"Ano. Jsme bratři."
"Pokrevní?"
"Ne. Po meči."
"Jeď dnes v pokoji," řek Nadir. "Ale pamatuj si - přijdou další dny."
Pak vůdce Nadirů zvedl ruku, mávl na své muže a skupina prohřměla kolem obou jezdců.
"Co to mělo znamenat?" zeptala se Danjal.
"Nechtěl umřít," prohodil Tulák. "Je v tom poučení, pokud by se ti chtělo se nad tím zamyslet."
"Na jeden den jsem se toho už naučila dost. Co tím myslel - mnoho darů?"
Tulák pokrčil rameny. "Durmast zradil ty lidi, co vedl. Vzal si jejich peníze, aby je zavedl do Gulgothiru, ale mezitím už se dohodl s Nadiry. Takže Nadirové vozy oloupí a on dostane část zisku. V této chvíli mají ještě vozy, ale Nadirové se před Gulgothirem vrátí a vezmou si je taky. Ti, kteří přežijí, dorazí do Gulgothiru jako žebráci."
"To je ohavnost."
"Ne. Takhle to ve světě funguje. Jenom slabí utíkají... a teď musí za svou slabost zaplatit."
"Opravdu jsi tak otrlý?"
"Obávám se, Danjal, že ano."
"To je hanba."
"V tom s tebou souhlasím."
"Dohániš mě k zuřivosti!"
"Ty jsi velice zvláštní žena ale o tom můžeme přemýšlet dnes v noci. Teď mi odpověz na otázku toho nadirského jezdce: Proč nás nechal naživu?"
Danjal se usmála. "Protožes ho oddělil od jeho mužů a vyhrožovals mu jako jednotlivci. Bohové, copak tyhle lekce nikdy neskončí?"
"Až moc brzo," opravil ji Tulák.

14. Kapitola

DANJAL S TULÁKEM SE MILOVALI V ZASTÍNĚNÉM údolí daleko od povozů a tato zkušenost Tulákem otřásla. Nemohl si vzpomenout na okamžik, kdy došlo k průniku, ani na jakoukoliv vášeň. Byl pln touhy být blízko Danjal, nějak do sebe vstřebat její tělo - nebo možná ztratit své v jejím. A poprvé za mnoho let přestal vnímat dění kolem sebe. Zcela se ponořil do milování.
Teď, když byl sám, projel jím strach.
Co kdyby se k nim přikradl Cadoras?
Co kdyby se vrátili Nadirové?
Co kdyby bratrstvo...?
Co kdyby?
Hewla měla pravdu. Láska je v této chvíli jeho největším nepřítelem.
"Stárneš," řekl si. "Stárneš a jsi utahaný."
Věděl, že už není tak rychlý ani silný, jako býval, a taky stříbrných vlasů mu přibývalo. Někde tam v nesmírné temnotě světa je mladý zabiják, který je rychlejší a nebezpečnější než pověstný Tulák. Je to Cadoras? Nebo někdo z bratrstva?
Dramatické chvíle s Nadiry ho varovaly. Tulák přežil jenom díky svým zkušenostem a blufování, protože s Danjal po boku nechtěl umřít. Jeho největší silou vždycky byl nedostatek strachu, ale teď - když potřebuje všechny své schopnosti - se strach vrací.
Protřel si oči. Cítil potřebu spánku, ale váhal se mu poddat. Spánek je bratrem smrti, zpívalo se. Ale je vlídný a laskavý. Únava mu teple pronikala do svalů a skalisko, o něž se opíral, mu připadalo měkké a pohostinné. Byl příliš unavený, aby si přitáhl pokrývky, a tak si položil hlavu na kámen a usnul. Když se propadl do temnoty, zahlédl Dardalionovu tvář. Mnich na něho cosi volal, ale Tulák jeho slova neslyšel.
Durmast spal pod vozem, když ho navštívil sen. V něm viděl muže ve stříbrné zbroji: hezkého, silného, mladého muže s ostře řezanými rysy. Durmast snil o ženě s lesklými kaštanovými vlasy - a o dítěti, zdatném a silném. Odsunul obraz válečníka, ale on se mu neustále vracel.
"Co chceš?" zakřičel obr, když se žena a dítě zachvěly a zmizely. "Nech mě být!"
"Tvůj zisk je jen prach, pokud se neprobudíš," řekl válečník.
"Probudím? Ale já jsem vzhůru."
"Sníš. Jsi Durmast a vedeš povozy do Gulgothiru."
"Povozy?"
"Probuď se, člověče! Noční lovci už tě skoro mají!"
Obr zaúpěl, převalil se a pak si sedl, přičemž se prudce uhodil do hlavy o spodek vozu. Vyplazil se zpod něj, narovnal se - a sen byl pryč, ale pochyby zůstaly.
Sebral sekeru s dvojitým břitem a krátkým toporem a vydal se k západu.
Danjal se s trhnutím probudila. Měla velice naléhavý sen a Dardalion ji v něm vybízel, aby se vydala hledat Tuláka. Danjal se protáhla kolem spícího pekaře a jeho rodiny, vytáhla z pochvy šavli a seskočila z vozu.

Durmast se zprudka otočil, když se objevila vedle něj.
"Tohle nedělej!" vyštěkl. "Moh jsem ti useknout hlavu."
Pak si všiml meče. "Kam si myslíš, že s tím jdeš?"
"Měla jsem sen," odpověděla nejistě Danjal.
"Drž se u mě," nařídil jí a vykročil od povozů.
Noc byla jasná, ale měsíc zakryly mraky a Durmast pustě klel, když napínal zrak, aby temnotou pronikl. Koutkem oka zahlédl pohyb vlevo! Mávl paží a srazil Danjal na zem. Když se sám vrhal na zem, zasvištěl kolem něj šíp. Pak na něho skočil tmavý stín a Durmast muži do boku zaťal sekeru, přičemž mu rozdrtil žebra na padrť, a než ji uvolnil, zbrocenou krví, Danjal vyskočila na nohy. V tom se mraky náhle protrhaly a ona uviděla dva muže v černé zbroji, jak se k ní ženou s tasenými meči. Danjal se vrhla vpřed a přes rameno udělala kotoul. Muži do ní vrazili a po hlavě se zřítili do prachu. Danjal se zvedla a hrotem šavle jednoho rychle bodla zezadu do krku. Druhý muž se otočil a skočil po ní, ale do zad se mu zabořila Durmastova sekera. Muž vyvalil oči, ale než mohl vykřiknout, byl již mrtev.
"Tuláku!" zaburácel Durmast, když se ze tmy vynořily další černé postavy.
Tulák se vedle balvanu zavrtěl, otevřel oči, ale tělo měl stále ještě ztěžklé hlubokým spánkem. Nad ním se přikrčil jakýsi muž s ošklivě zakřiveným nožem v ruce.
"Teď umřeš," řekl a Tulák ho nebyl schopen zastavit. Ale muž náhle s otevřenými ústy ztuhl. Ze zabijáka opadl spánek a ranou pěstí útočníka srazil na zem. Jak padal, Tulák spatřil, že mu lebeční spodinu prorazil šíp s husím peřím.
Tulák se převalil doleva a s noži v obou rukou se vymrštil vzhůru, přímo proti útočící tmavé postavě. Levým nožem zachytil jílec meče a vykryl tak soupeřův vodorovný sek. Svěsil rameno a bodl útočníka nízko do slabin. Muž se při pádu zkroutil a vyrval Tulákovi nůž z ruky.
Měsíc znovu zakryly mraky a Tulák sebou praštil na zem, několik yardů se kutálel a pak zůstal ležet bez hnutí.
Kolem něj se nic nehýbalo.
Několik minut se zavřenýma očima napínal sluch a snažil se na nic nemyslet.
Přesvědčen, že útočníci prchli, se pomalu postavil. Mraky se roztrhaly...
Tulák se otočil na patě a švihl rukou. Nůž s černou střenkou se zabodl do ramene klečícího lučištníka. Tulák se k muži, který se začal zvedat, rozběhl, ale jeho protivník ukročil do strany a utekl do tmy.
Tulák, beze zbraně, klesl na koleno a vyčkával.
Ze směru, kterým se raněný vydal, se ozvalo zaječení. Pak se ke klečícímu zabijákovi donesl hlas:
"Měl bys být opatrnější, Tuláku." Vzduchem proplul tmavý předmět a se žuchnutím přistál vedle Tuláka. Byl to jeho nůž.
"Proč jsi mě zachraňoval?"
"Protože ty patříš mně," odpověděl Cadoras.
"Budu připravenej."
"To doufám."
Doběhli k němu Danjal s Durmastem.
"S kým jsi to mluvil?" chtěl vědět obr.
"S Cadorem. Ale na tom nezáleží - vraťme se k vozům."
Trojice se společně odebrala do poměrného bezpečí tábora, kde Durmast rozdmýchal dohasínající oheň a pak si očistil sekeru od krve.
"Ta tvoje ženská je teda něco," poznamenal. "Zabila tři z těch sviní! A ty ses mě snažil přesvěčit, že s ní jenom občas spíš! Jseš pěknej malej ďáblík, Tuláku."
"To byli bojovníci bratrstva," prohlásil zabiják, "a použili nějaký kouzla a čáry, aby mě uspali. Měl jsem to tušit."
"Zachránil tě Dardalion," ozvala se Danjal. "Přišel za mnou ve snu."
"Stříbrnej válečník se světlejma vlasama?" zeptal Durmast.
Danjal přikývla.
"Za mnou přišel taky. Máš mocný přátele - ďáblici a čaroděje."
"A obra s bojovou sekerou," dodala Danjal.
"Nepleť si obchod s přátelstvím," zamumlal Durmast. "A teď, jestli mě omluvíte, musím se dospat."
*
Stařec unavenýma očima zíral na vagrijské válečníky, kteří se před ním rozesadili v budově, jež bývala purdolským palácem. Z tváří jim vyzařovala nadutost vyvolaná vítězstvím a stařec příliš dobře věděl, jak jim připadá on: starý, unavený a slabý.
Gan Degas si sňal přilbici a položil ji na stůl.
Kaem se s kamennou tváří posadil naproti němu.
"Mám za to, že jste hotovi se vzdát," řekl Kaem.
"Ano. Pokud budou dodrženy určité podmínky."
"Řekni jaké."
"Mým mužům nebude ublíženo - budou propuštěni, aby se mohli vrátit domů."
"Souhlasím... jakmile složí zbraně a pevnost bude v našich rukách."
"Do pevnosti také uprchlo mnoho civilních obyvatel. Těm také musí být umožněn svobodný odchod a dostanou zpátky své domovy, které jim vaši muži sebrali."
"Trocha úředničiny," prohlásil Kaem. "To nebude problém."
"Jaké záruky mi můžete poskytnout?" zeptal se Degas.
Kaem se usmál. "Jaké záruky může člověk poskytnout? Máte mé slovo - to by mezi generály mělo stačit. Pokud ne,

stačí, abyste nechali brány zavřené a bojovali dál."

Degas sklopil zrak. "Nuže dobrá. Mam tedy vaše slovo?"

"Samozřejmě, Dego."

"Brány otevřeme za úsvitu."

Starý válečník s námahou vstal a otočil se k odchodu.

"Nezapomeňte svoji přilbici," pošklebovaI se mu Kaem.

Když dva muži v černých pláštích Degu vyváděli ven, rozléhal se chodbami smích. Venku v nočním vánku kráčel Degas podél doků a pak vzhůru k východní bráně. Z věže mu spustili provaz. Degas si ho omotal kolem zápěstí a pak ho vytáhli do pevnosti.

V paláci zatím Kaem utišil své důstojníky a obrátil se k Dalnorovi.

"V pevnosti jsou nějaké čtyři tisíce mužů. Zabít je vyžaduje trochu plánování - nechci tu mít horu hnijících mrtvol, ze které se bude šířit mor a jiné choroby. Navrhuju rozdělit zajatce do dvaceti skupin a pak je po skupinách odvést do přístavu. Je tam dvacet prázdných skladišť. Pobijte je a naložte jejich těla do vyložených lodí na přepravu obilí. Pak je můžete potopit do moře."

"Ano, můj pane. Ale zabere to čas."

"My máme čas. Necháme tu v pevnosti tisíc mužů a vyrazíme na západ do Skultiku. Válka už je skoro u konce, Dalnore."

"To vskutku je - díky vám, můj pane."

Kaem se otočil k důstojníkovi s tmavým plnovousem po své pravici.

"Co nového o Tulákovi?"

"Pořád ještě žije, lorde Kaeme. Včera v noci se svými přáteli odrazil útok mých bratří. Ale na cestě už jsou další."

"Musím mít tu zbroj."

"Budete ji mít, můj pane. Císař pověřil zabijáka Cadora, aby Tuláka dostal. A dvacet mých bratří už je nedaleko. K tomu jsme dostali zprávu od toho lupiče Durmasta. Žádá za zbroj 20 000 stříbrných."

"Doufám, že jste souhlasili?"

"Ne, můj pane, srazili jsme to na 15 000. Kdybychom jeho původní nabídku přijali bez námitek, pojal by podezření. Teď nám důvěřuje."

"S Durmastem buďte opatrní," varoval ho Kaem. "Je jako lev samotář - vrhne se na kohokoliv."

"Několik jeho mužů pracuje pro nás, můj pane. Tuto možnost jsme předvídali. Zbroj je naše. Tulák je náš - pravě tak jako je naše i celá Drenaj."

"Střez se přílišné sebedůvěry, Nemode. Nepočítej lvovi zuby, dokud na jeho jazyce neuvidíš mouchy."

"Ale, můj pane, ta záležitost je přece jasná!"

"Kdysi jsem měl koně, nejrychlejší zvíře, jaké jsem kdy vlastnil. Nemohl prohrát a já na něho vsadil celé jmění. Ale těsně před startem ho do oka bodla včela. Nikdy nic není zcela jisté."

"Přesto jste řekl, že válka už je skoro u konce," namítal Nemodes.

"To taky je. Ale dokud neskončí, my zůstaneme ostražití."

"Ano, pane."

"Jsou tu tři muži, kteří musí zemřít. Jedním je Karnak. Druhým je Egel. Ale ze všeho nejvíc chci viděl Tulákovu hlavu nabodnutou na kopí."

"Proč Karnak?" zeptal se Dalnor. "Jedna bitva není dost na to, aby byl považován za nebezpečného."

"Protože je bezstarostný a ctižádostivý. Nemůžeme ho nechat jen tak jít," odpověděl Kaem.

"Někteří muži jsou dobří šermíři, lučištníci nebo stratégové. Jiní mají očividně dar bohů a zvládají skvěle vše, na co sáhnou. Karnak je jedním z nich - nedokážu odhadnout, co udělá, a to mě zneklidňuje."

"Povídá se, že je ve Skartě a slouží pod Egelem," ozval se Dalnor. "Brzy ho dostaneme."

"Možná," řekl pochybovačně Kaem.

Kaem, stojící v čele druhé legie ve stínu východní brány, jen s námahou potlačoval napětí. Svítat začalo před několika minutami, ale za bránou se stále ještě nic nehýbalo. Když tam tak stál v plné rudé a bronzové zbroji a po zádech mu stékal pot, zřetelně si uvědomoval nepřátelské pohledy lučištníků postávajících na cimbuří věžové brány.

Za ním stál Dalnor, obklopen šermíři: tmavookými válečníky Prvního elitního, oddílu složeného z nejnebezpečnějších bojovníků druhé legie Psů Chaosu.

Zvuk napínaných provazů a úpění zrezavělých západek Kaemovo napětí ukončily - za dubovou a železnou bránou zvedali ohromné, bronzem zpevněné příčné břevno. Ubíhaly minuty a pak se brána se skřípěním pootevřela. V Kaemovi narůstal vítězný pocit, ale hned ho potlačil, rozhněván na sílu svých dojmů.

Za ním muži začali šoupat nohama, dychtili ukončit dlouhé obléhání a vstoupit do nenáviděné pevnosti.

Brána se otevřela.

Kaem prošel stínem, který vrhala padací mříž, a vyšel ven do jasného světla na nádvoří...

A tam se zastavil tak prudce, že do něj Dalnor vrazil a popostrčil ho dopředu. Přilbice mu spadla do očí, ale Kaem si ji spravil. Nádvoří lemovali bojovníci s tasenými meči. Uprostřed, opíraje se o dvoubřitou bojovou sekeru, stál mohutný válečník v barbarském odění. Muž předal sekeru svému společníkovi a vykročil dopředu.

"Kdo je ten tlustej šašek?" zašeptal Dalnor.

"Buď zticha!" přikázal mu Kaem a mozek mu pracoval na plné obrátky.

"Vítejte v Dros Purdolu," řekl s úsměvem ten chlapík.

"Kdo jste a kde je gan Degas?"

"Gan odpočívá. Požádal mě, abych s vámi projednal vaši kapitulaci."

"Co je to za nesmysl?"

"Nesmysl, můj milý generále? Co tím myslíte?"

"Gan Degas souhlasil s tím, že se mi dnes vzdá, pokud budou dodrženy jeho podmínky." Kaem si nervózně olíz rty, když se na něho mohutný válečník zazubil.

"Aha, ty podmínky," řekl. "Myslím, že tady došlo k nedorozumění. Když gan Degas žádal o bezpečí pro své muže, nemyslel tím právě to, že je po dvaceti odvedete do přístavního skladiště a zabijete je." Muž přimhouřil oči a z jeho úsměvu zmizelo veselí. "Otevřel jsem vám bránu, Kaeme, abyste mne viděl na vlastní oči. Poznal mě... Pochopil mě. Žádná kapitulace nebude. Přivedl jsem s sebou tři tisíce mužů," zalhal Karnak, "a velím této pevnosti."

"Kdo jste?"

"Karnak. Pamatuj si to jméno, Vagriánče, protože pro tebe bude znamenat smrt."

"Mluvíš hlasitě, Karnaku, ale jen málokdo se bojí ňafajícího psa."

"Pravda, ale ty by ses mě bát měl, maličký mužíku," odtušil klidně Karnak. "A teď - máte dvacet vteřin, abyste své muže dostali z brány. Pak bude ve vzduchu plno šípů a smrti. Jděte!"

Kaem se otočil na patě a zjistil, že hledí na několik stovek válečníků - výkvět svého vojska - a ponížení ho uhodilo jako políček. Byl uvnitř pevnosti s otevřenou bránou, a přesto nemohl nařídit útok, protože každý lučištník měl napjatý luk a mířil na něho. A aby se zachránil - a zachránit se musel - musel nařídit ústup. Jeho pověst mezi vojáky upadne a morálka dostane vážný zásah.

Obrátil se zpátky, tvář rudou vzteky. "Užij si téhle chvíle, Drenajče! Odteď už moc slávy nezažiješ."

"Patnáct vteřin," poznamenal Karnak.

"Zpátky!" zařval Kaem. "Zpátky branou."

Když se vagrijský generál prodíral svými oddíly, provázel ho uštěpačný smích.

"Zavřít bránu!" křikl Karnak, "a pak se na ty čubčí syny připravte!"

Vedle Karnaka se postavil Gellan. "Co jste myslel těmi skladišti a zabíjením?"

"Dardalion mi prozradil, že to měli v plánu. Kaem Degovi slíbil, že jeho mužům nebude ublíženo. Byla to sprostá lež a přesně to, čeho se od Kaema můžeš nadít, ale Degas byl příliš unavený, než aby ji prohlédl."

"Když už mluvíme o únavě," podotkl Gellan, "tak po deseti hodinách strávených vrtáním ve skále pod vězením se sám cítím trošku unavený."

Karnak ho tvrdě plácl po zádech. "Tvoji muži pracovali dobře, Gellane. Jenom bohové vědí, co by se stalo, kdybychom dorazili byť jen o hodinu později. Přesto je dobré vědět, že se na nás štěstěna usmívá, co?"

"Štěstěna, generále? Provrtali jsme se do obležený pevnosti a naštvali jsme nejmocnějšího generála na celým kontinentu. Řekněte mi, co je v tom za štěstí."

Karnak se uchechtl. "Byl to nejmocnější generál na kontinentu. Dostalo se mu ponížení. To mu nepomůže. Udělá to malou škvírku v jeho plášti nepřemožitelnosti."

Jonat obcházel po hradbách a hulákal na padesát mužů pod svým velením. Toho rána utržili ostudu, protože když Vagriánci prorazili na baštu vedle věžové brány, v panice uprchli. Černobradý legionářský jezdec se s deseti šermíři vrhl dopředu, aby díru ucpal, a jakýmsi zázrakem unikl zranění, i když vedle něj zahynulo šest jeho kamarádů. Karnak to nebezpečí zahlédl a rozběhl se Jonatovi na pomoc, mávaje obrovskou bojovou dvoubřitou sekerou, následován stovkou bojovníků. Bitva u věžové brány byla krátká a krvavá a na jejím konci se muži z Jonatova oddílu vrátili do boje.

Teď, když padal soumrak a slunce vypadalo, jako kdyby se nořilo do ohně, jim Jonat ostře vyčinil. Vysoký bojovník, i přes svůj hněv, věděl, proč zpanikařili, dokonce je chápal. Polovinu mužů v legii tvořili válečníci, druhá polovina byla složená z rolníků a kupců. Válečníci nevěřili, že sedláci v řeži vydrží, zatímco sedláci se uprostřed pekelného šílenství plného sekajících mečů a zuřivých výkřiků cítili vyvedení a ztracení.

A co bylo horší, byli to válečníci, kdo utekl.

"Rozhlídněte se kolem sebe," hulákal Jonat, vědom si toho, že výjevu přihlížejí i ostatní vojáci. "Co vidíte? Kamennou pevnost? Není taková, jak vypadá - je to hrad zbudovaný z písku a Vagriánci na ni dorážejí jako rozbouřené moře. Bude stát jenom tak dlouho, dokud bude písek držet pohromadě. Chápete to, vy tupouni? Dneska jste v hrůze utekli a Vagriánci se dostali na hradby. Kdybychom ji rychle nedobyli zpátky, zaplavili by nádvoří za baštou a pevnost by se změnila v obrovský hrob.

Copak si nemůžete nacpat do palice, že nemáme kam utýct? Buď budeme bojovat, nebo umřeme.

Po mém boku dneska umřelo šest mužů. Dobrých chlapů - lepších chlapů, než jste vy. Myslete na ně zítra, až zas budete chtít utýct."

Jeden z mužů, mladý kupec, si odplivl. "Neprosil jsem se, abych tu moh bejt," prohlásil trpce.

"Říkals něco, padavko?" sykl Jonat.

"Slyšel jste mě."

"Ano, slyšel jsem tě. A dneska jsem tě pozoroval, utíkals od hradeb, jako by ti u zadku hořela koudel."

"Snažil jsem se dohnat legionářský vojáky," odsekl chlapík. "To oni vedli ústup." Jeho slova přivítalo chmurné mumlání, ale to zmlklo, když po baště přišel vysoký voják. Položil Jonatovi ruku na rameno a omluvně se usmál.

"Mohl bych říct pár slov, Jonate?"

"Jistě, pane."

Důstojník si mezi muži dřepl a sňal si přilbici. Oči měl šedomodré a zračilo se v nich šest dní a nocí krutého zápasu. Unaveně si oči promnul a pak vzhlédl k mladému kupci.

"Jak se jmenuješ, příteli?"

"Andrik," odpověděl podezřívavě kupec.

"Já jsem Gellan. Co říkal Jonat o hradu z písku, byla pravda vhodná k zapamatování a bylo to dobře řečeno. Každý z

vás je tu životně důležitý. Panika je pohroma, která může úplně zvrátit bitvu, ale to může i odvaha. Když Jonat vedl ten sebevražedný protiútok jenom s deseti muži, všichni jste zareagovali. Vrátili jste se - myslím, že jste dost silní. Za těmito hradbami je skutečně zlovolný nepřítel, který se surově probil drenajskou zemí a vraždil přitom muže, ženy a děti. Je jako vzteklé zvíře. Ale tady se zastavil, protože Dros Purdol je smyčkou, kterou má ten vteklý pes kolem krku, a Egel bude kopím, které ho zničí. No, já na řečnění moc nejsem, jak může potvrdit tady Jonat, ale byl bych rád, kdybychom tu všichni byli jako bratři, protože všichni jsme Drenajci a vlastně jsme poslední nadějí drenajského národa. Jestli na těchhle hradbách nedokážeme stát vedle sebe, tak si nezasloužíme přežít.

Teď se rozhlédněte kolem sebe a jestli uvidíte někoho, koho neznáte, zeptejte se, jak se jmenuje. Do dalšího útoku máte ještě pár hodin. Použijte je, abyste poznali své bratry."

Gellan se zvedl, znovu si nasadil přilbici a s Jonatem po boku odešel do houstnoucího šera.

"Tak tohle je skutečnej šlechtic," prohlásil Vaněk, opřel se o zeď a povolil si podbradní řemínek od přilbice. Byl jedním z oněch deseti, kteří bojovali po Jonatově boku, a z boje se také dostal bez jediného škrábnutí, i když jeho přilbice získala dva zuby a teď mu neseděla pořádně na hlavě. "Poslouchejte, co říká - a berte to, jako kdyby to bylo zapsaný na kamennejch deskách. Pro ty z vás, 'bratři', kteří mě neznají - jmenuju se Vaněk. Jsem šťastnej chlap a každej, kdo chce zůstat naživu, by měl zůstat někde poblíž. A každej, komu se zejtra bude chtít utíkat, může utíkat ke mně, protože tuhle řeč nehodlám opakovat."

"Myslíš, Vaňku, že tohle místo vážně můžem udržet?" zeptal se Andrik a posadil se vedle vojáka. "Každej den připlouvají další lodě a přivážejí další Vagriánce a teďka už stavějí obléhací věže."

"Hádám, že je to aspoň trochu zaměstná," odtušil Vaněk. "A co se týká těch mužů, odkud si myslíš, že přicházejí? Čím víc jich je tady proti nám, tím míň jich je jinde. Krátce, bratře Andriku, my je sem stahujem jako hnis do nežitu. Myslíš, že Karnak by sem chodil, kdyby si myslel, že může prohrát? Ten chlap je pěknej politickej parchant. Purdol je pro něho jenom kamenem ke slávě."

"To je trochu nefér," namítl voják s dlouhou, úzkou čelistí a zapadlýma očima.

"Možná jo, bratře Dagone, ale říkám, co vidím. Nechápej mě špatně - já si ho vážím, dokonce bych ho i volil. Ale není jako my, je to chlap, co má na sobě známku velikosti, a dal si ji tam sám, jestli mi rozumíš."

"Tomu nerozumím," prohlásil Dagon. "Jak to vidím já, je to velkej válečník a bojuje za Drenaj stejně jako my."

"Tak to tak necháme," usmál se Vaněk. "Oba se shodneme na tom, že je to velkej válečník, a bratři jako my by se neměli hádat."

Nad nimi na věžové bráně seděli pod vycházejícími hvězdami Karnak, Dundas a Gellan a poslouchali rozhovor. Karnak se široce zubil a kývl na Gellana, aby s ním poodešel stranou na cimbuří, kde jejich hovor nebude slyšet.

"Chytrý chlap, ten Vaněk," podotkl Karnak tiše s očima upřenýma do Gellanovy tváře.

Gellan se zazubil. "Ano, to je, pane. Pokud se to ovšem netýká žen!"

"Na světě není muže, který by věděl, jak jednat se ženami," prohlásil Karnak. "Já bych to měl vědět - byl jsem třikrát ženatý a nenaučil jsem se jedinou zatracenou věc."

"Dělá vám Vaněk starosti, pane?"

Karnak lehce přimhouřil oči, ale odráželo se v nich veselí. "A kdyby ano?"

"Jestli ano, tak nejste muž, za kterým bych šel."

"Hezky řečeno. Mám rád lidi, kteří si stojí za svým. Máš stejný názor?"

"Jistě, ale vy přece taky. Žádní hrdinové ze ság neexistují. Každý muž má své důvody, proč je připravený umřít, a většina těch důvodů je pěkně sobeckých - jako chránit svou ženu, domov, nebo sebe sama. Vy, generále, máte větší sny než většina ostatních lidí, na tom není nic špatnýho."

"Jsem rád, že si to myslíš," řekl Karnak a v hlase mu jemně zazněl sarkasmus.

"Až nebudete chtít slyšet pravdu, pane, dejte mi vědět. Umím lhát stejné obratně, jako každý jiný."

"Pravda je velice nebezpečná zbraň, Gellane. Pro někoho je jako sladké víno, pro jiné je to jed, a přesto zůstává pořád stejná. Jdi a trochu se prospi - vypadáš pěkně utahaně, člověče."

"Co to mělo znamenat?" ptal se Dundas, když se Gellan vydal k loučemi osvětlenému schodišti.

Karnak pokrčil rameny, odešel na cimbuří a zahleděl se na táborové ohně vagrijského vojska, rozloženého kolem přístavu. Po černočerném moři klouzaly k dokům dvě lodi a jejich paluby byly plné mužů.

"Gellan mi dělá starosti," poznamenal Karnak.

"A proč to? Je to dobrý důstojník - sám jste to říkal."

"Dostává se ke svým mužům příliš blízko. Myslí si, že je cynik, ale ve skutečnosti je romantik - hledá hrdiny ve světě, který je nepotřebuje. Jak se rodí takoví muži?"

"Většina lidí si myslí, že hrdina jste vy, pane."

"Ale Gellan nechce předstíraného hrdinu, Dunde. Jak mě to nazval Vaněk? Politickej parchant? Je snad zločin chtít silnou zemi, do níž nemůžou vstoupit vojska divochů?"

"Ne, pane, ale vy také nejste předstíraný hrdina. Vy jste hrdina, který předstírá opak."

Ale Karnak, jak se zdálo, neposlouchal. Pozoroval přístav, kde se tři další lodě neslyšně sunuly k přístavnímu molu.

Dardalion se dotkl čela raněného vojáka a muž zavřel oči a z obličeje mu zmizel výraz bolesti. Byl mladý a ještě nepotřeboval břitvu. Přesto mu pravá paže visela na cárech svalů a vnitřnosti v rozervaném břiše mu přidržoval široký kožený pás.

"Tenhle nemá žádnou naději," vyslal v duchu Astila.

"Já vím," odpověděl Dardalion. "Teď spí... spánkem smrti."

Narychlo postavený lazaret byl plný lůžek, kavalců a nosítek. Mezi raněnými muži procházelo několik žen - vyměňovaly obvazy, otíraly zpocená čela a promlouvaly k raněným tichými, soucitnými hlasy. Karnak ženy požádal o

pomoc a jejich přítomnost mužům pomáhala více než schopnosti ranhojičů, protože žádný muž nechce před ženou vypadat jako slaboch, a tak ranění zatínali zuby a svá zranění zlehčovali.

Hlavní ranhojič - drobný hubený mužík jménem Evris - přistoupil k Dardalionovi. Ti dva si okamžitě padli do oka a ranhojiči se nesmírně ulevilo, když mnich rozmnožil jeho nevelké síly.

"Potřebujeme víc místa," řekl Evris a zakrvaveným klůckem si otíral zpocené čelo.

"Je tu hrozné horko," poznamenal Dardalion. "Cítím ve vzduchu chorobu."

"Co cítíš, jsou mrtvoly pod námi. Gan Degas je neměl kam pohřbít."

"Tak se musí spálit."

"Souhlasím s tebou, ale nezapomínej, jaký to bude mít dopad na morálku. Dívat se, jak tvé přátele rozsekávají na kousky, je jedna věc, ale dívat se, jak je házejí do ohně, je něco úplně jiného."

"Promluvím s Karnakem."

"Neviděls někde gana Degu?" zeptal se Evris.

"Ne. Vlastně už je to několik dní, co jsem ho viděl naposled."

"Je to pyšný muž."

"To mi taky dělá největší starosti. Bez té pýchy by nebyly války."

"Karnak byl na něho moc tvrdý - nazval ho zbabělcem a poražencem. Ani jedno není pravda. Chrabřejší ani silnější muž nikdy nežil. Snažil se udělat to, co pokládal za nejlepší pro své muže, a kdyby byl věděl, že Egel se stále ještě drží, nikdy by byl na porážku ani nepomyslel."

"Co ode mě chceš, Evride?"

"Promluv s Karnakem - musíš ho přesvědčit, aby se mu omluvil, aby šetřil pocity starého člověka. Karnaka to nebude nic stát, ale Degu to uchrání před jeho zoufalstvím."

"Jsi dobrý člověk, felčare, myslíš-li i na takové věci, když jsi vyčerpaný těžkou dřinou mezi raněnými. Udělám, co navrhuješ."

"A pak se trochu prospi. Vypadáš o deset let starší, než když jsi před šesti dny přijel."

"To proto, že ve dne pracujeme a v noci hlídáme pevnost. Ale opět máš pravdu. Je ode mne domýšlivé myslet si, že takto mohu pokračovat věčně. Brzy si odpočinu, slibuji."

Dardalion odešel ze sálu do menšího pokojíku a stáhl si zakrvácenou zástěru. Z dřevěného vědra si do smaltované mísy nalil čistou vodu, rychle se opláchl a pak se oblékl. Začal si připínat pancíř, ale jeho váha ho táhla dolů, a tak zanechal brnění na úzkém kavalci a vydal se do studené chodby. Když dorazil k otevřeným dveřím vedoucím na nádvoří, dolehly k němu zvuky zápasu - řinčení mečů a příšerné výkřiky, hlasité rozkazy a úzkostné sténání umírajících.

Pomalu vyšplhal po sešlapaných schodech do hradu a tu hroznou vřavu nechal za zády. Degovy komnaty byly na samém vršku donjonu a tam tedy Dardalion zaklepal na dveře a čekal, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. Otevřel tedy dveře a vstoupil. Obývací pokoj byl úhledný a prosté zařízení se skládalo z vyřezávaného stolu a sedmi židlí. Před velkým krbem byly rozloženy koberečky a u okna stál sekretář. Dardalion si zhluboka povzdechl a přistoupil ke skříňce. Uvnitř byly válečné medaile nasbírané za čtyřicet let služby a několik upomínek - klenutý štít darovaný donu Degovi na památku jezdeckého útoku, zlatá dýka, dlouhá stříbrná šavle se slovy PRO JEDINÉHO vyleptanými na čepeli.

Dardalion si sedl a skříňku otevřel. Ve spodní zásuvce byly Degovy deníky, jeden za každý rok jeho vojenské služby. Dardalion je namátkou pozotevíral. Písmo bylo dokonale vykroužené a ukazovalo na disciplinovanou ruku, zatímco samotná slova svědčila o vojenské mysli.

Jeden deset let starý zápis zněl:

Jedenáctého napadl sathulský přepadový oddíl okrajové čtvrti Skarty. Vyslány dva oddíly z padesátniny zastavit je a zničit. Albar vedl první, já druhý. Můj oddíl je překvapil na svazích za Ekarlem. Čelní útok hazardní, jelikož jsou dobře chráněni balvany. Rozdělil jsem oddíl na tři části, kolem jsme se vyšplhali nad ně a vypudili jsme je šípy. Za soumraku se pokusili prorazit, ale to už jsem rozestavil Albarovy muže do vyschlého říčního koryta dole a všichni nájezdníci byli pobiti. S lítostí hlásím, že jsme ztratili dva muže, Esdrika a Garlana, oba byli dobří jezdci. Osmnáct nájezdníků bylo zničeno.

Dardalion deník pečlivě vrátil na místo a našel si novější.

Písmo bylo roztřesenější:

Začínáme druhý měsíc obležení a já nevidím žádnou naději na úspěch. Nemůžu spát jako dřív. Sny. V nočních hodinách mám plno ošklivých snů.

A pak:

Stovky umírajících. Poslední dobou mívám podivná vidění. Cítím, že létám po noční obloze a pod sebou vidím drenajskou zemi. Nic než mrtvoly. Niallad mrtvý. Egel mrtvý. Celý svět je mrtvý a jenom my se světu pošklebujeme jako duchové.

O deset dní později si Degas zapsal:

Dnes umřel můj syn Elnar, bránil věžovou bránu. Bylo mu šestadvacet a byl silný jako býk, ale srazil ho šíp a on přepadl přes cimbuří na nepřítele. Byl to dobrý člověk a jeho matka, budiž požehnána její duše, by na něho byla pyšná. Nyní jsem nabyl přesvědčení, že proti Vagrii stojíme sami, a vím, že se už dlouho neudržíme. Kaem slíbil, že v Purdolu ukřižuje každého muže, ženu i dítě, pokud se nevzdáme. A znovu začaly ty sny, šeptající démoni v mé hlavě. Je tak těžké jasně myslet.

Dardalion zalistoval dál.

Dnes dorazil Karnak s tisícem mužů. Mé srdce radostí poskočilo, když mi řekl, že Egel se stále ještě drží, ale pak jsem si uvědomil, jak blízko jsem byl tomu, abych zradil, co jsem chtěl chránit i za cenu vlastního života. Kaem by mé muže pobil a Drenaj by byla zničena. Tvrdá slova jsem od mladého Karnaka vyslechl, ale bohatě jsem si je zasloužil. Neuspěl

jsem.

A na poslední straně:

Sny jsou pryč a já mám klid. Teď mě napadá, že za celé své manželství jsem s Ruhou nikdy nehovořil o lásce. Nikdy jsem jí nepolíbil ruku, jako to dělají dvořané, ani jsem jí nikdy nepřinesl květiny. Jak zvláštní. A přesto všichni věděli, že jsem ji miloval, protože jsem se jí neustále pyšnil. Jednou jsem její jméno vyřezal do židle, která na sobě měla květiny. Trvalo mi to měsíc a ona tu židli milovala. Pořád ji ještě mám.

Dardalion knihu zavřel a opřel se v židli s pohledem upřeným na láskyplně vyřezávané a leštěné dřevo. Byla to práce nějakého umělce. Zvedl se a odešel do ložnice, kde na krvi nasáklém prostěradle ležel Degas, nůž stále ještě v ruce. Oči měl otevřené a Dardalion mu je jemně zavřel a pak starci zakryl prostěradlem obličej.

"Pane všech věcí," řekl Dardalion, "zaveď tohoto muže domů."

15. Kapitola

CADORAS POZOROVAL TULÁKA, KTERÝ ODJEL od kolony a namířil si to k severu k nízkému pohoří. Lovec ležel na zemi na břiše s bradou v dlaních a za sebou, na opačné straně kopce, měl uvázaného koně. Odplazil se z vršku, pomalu došel k ocelově šedému valachovi, od sedla odepjal silný balík svinutých pokrývek a na zemi ho rozbalil. V plátně měl zabalenu sbírku zbraní, od rozložené kuše po sadu vrhacích nožů se slonovinovými jílci. Cadoras sestavil kuši a vybral deset střel, které vložil do toulce ze silné jelenice, jejž měl zavěšen u pasu. Potom si do každé vysoké jezdecké boty zasunul po vrhacím noži a dva další dal do pochev u pasu. Meč měl přivázaný k sedlu spolu s vagrijským jezdeckým lukem vykládaným zlatem. Toulec, patřící k tomuto luku, měl zavěšený na sedlové hrušce. Plně vyzbrojený, Cadoras vrátil svinuté pokrývky na sedlo, posadil se do trávy a zahleděl se na oblohu, na níž se od východu hromadily bouřkové mraky.

Nastal čas zabíjení.

Na tomto lovu bylo jen málo radosti. Mohl Tuláka zabít už tucetkrát - ale ke hře bylo potřeba dvou a Tulák odmítal hrát. Nejdřív to Cadora dráždilo, protože měl tak trochu dojem, že jím jeho oběť pohrdá. Ale jak míjely dny, Cadoras si uvědomil, že na tom Tulákovi prostě nezáleží. A tak Cadoras osudnou střelu nevypustil.

Chtěl vědět proč. Cosi ho nutilo vydat se k povozům, posadit se proti Tulákovi, zeptat se...

Cadoras byl lovcem déle než desetiletí a svoji úlohu znal lépe, než kterýkoliv jiný žijící muž. V té nejnebezpečnější hře na světě byl mistrem - znal každou její stránku, každé železné pravidlo: lovec se plíží, kořist mu uhýbá nebo prchá, či se obrací a bojuje. Ale kořist nikdy lovce neignoruje.

Proč?

Cadoras čekal, že se Tulák za ním vydá, dokonce kolem tábora nastražil umné pasti. Noc za nocí se ukrýval mezi stromy s lukem přes rameno, zatímco jeho pokrývky ležely v teple u ohně a zakrývaly jenom kamení a větve.

Dnes tyto palčivé otázky zakončí. Zabije Tuláka a vrátí se domů.

Domů?

Vysoký strop a bezduché komnaty a poslové se studenýma očima, kteří mu nabízejí smrt nebo zlato. Jako hrobka s okny.

"Buď proklet, Tuláku! Proč to děláš tak snadné?"

"Je to jenom obrana," odpověděl Tulák a Cadoras se prudce obrátil, když mu na zádech spočinul meč ze zářící oceli. Ztuhl a pak se uvolnil, pravou rukou pomaličku sahal po noži ukrytém v botě. "Nedělej hlouposti," poradil mu Tulák. "Mohl bych ti podříznout krk dřív, než mrkneš."

"Co teď, Tuláku?"

"Ještě jsem se nerozhodl."

"Měl jsem tě zabít."

"Tos měl, ale život je plnej 'měl jsem'. Sundej si boty... pomalu." Cadora udělal, co mu Tulák nařídil. "Teď opasek a kabátec." Tulák vytáhl zbraně a zahodil je do trávy.

"Tohle jsi plánoval?" zeptal se Cadoras, sedl si a opřel se o lokty. Tulák kývl a vrátil meč do pochvy, načež se posadil nějakých deset stop od lovce. "Chceš trochu sušeného masa?" vyzvídal Cadoras. Tulák zavrtěl hlavou a vytáhl vrhací nůž, jehož čepel vyvážil v pravé ruce. "Než mě zabiješ, můžu se na něco zeptat?"

"Jistě."

"Jak jsi věděl, že budu čekat právě takhle dlouho?"

"Nevěděl, jen jsem doufal. Měl bys vědět líp než kterejkoliv jinej člověk, že lovec má v ruce všechny trumfy. Nikdo není před zabijákem v bezpečí, ať už je králem, nebo sedlákem. Ale tys musel něco dokázat, Cadore - a to z tebe udělalo snadnou kořist."

"Neměl jsem co dokazovat."

"Vážně? Ani sobě ne?"

"Jako co?"

"Že jsi lepší než já, největší lovec?"

Cadoras se zaklonil a zahleděl se na nebesa. "Pýcha," prohlásil. "Marnivost. Dělá z nás všech hlupáky."

"Všichni jsme hlupáci i bez toho - jinak by z nás byli sedláci a dívali bychom se, jak naši synové vyrůstají."

Cadoras se převalil na bok, opřel se o loket a zazubil se. "Tak proto ses rozhodl stát se hrdinou?"

"Možná," připustil Tulák.

"A nese to?"

"Nevím. Ještě to nedělám moc dlouho."
"Víš, že se bratrstvo vrátí?"
"Ano."
"Nemůžeš přežít."
"To vím taky."
"Tak proč to děláš? Viděl jsem tě se ženou - proč ji nevezmeš do Gulgothiru a nezamíříš na východ do Ventrie?"
"Myslíš, že bych tam byl v bezpečí?"
Cadoras zavrtěl hlavou. "Máš pravdu. Ale aspoň bys měl naději - při tomhle úkolu nemáš ani to."
"Tvůj zájem mě dojímá."
"Možná tomu nebudeš věřit, Tuláku, ale je to upřímný. Vážím si tě, ale zároveň je mi tě líto. Je po tobě veta... a můžeš si za to jenom ty sám."
"Proč já?"
"Protože tvoje schopnosti jsou teď spoutaný. Nevím, co se ti stalo, ale už nejseš Tulák Zabíječ. Kdybys byl, byl bych teď už mrtvej. Zabíječ by se nezastavil na kus řeči."
"Proti tomu nemůžu nic namítnout, ale starý Cadoras by nečekal, než vypustí šíp."
"Možná oba stárnem."
"Seber si svý zbraně a jeď," řekl Tulák, vrátil nůž do pochvy a ladně vstal.
"Nic neslibuju," prohlásil Cadoras. "Proč to děláš?"
"Prostě jeď."
"Proč mi prostě nedáš svůj nůž a nenabídneš mi hrdlo?" štěkl Cadoras.
"Zlobíš se, protože jsem tě nezabil?"
"Vzpomeň si na to, čím jsi býval, Tuláku, pak poznáš, proč se zlobím." Cadoras si došel pro zbraně a posbíral je. Pak si natáhl boty, dopnul podpínku u sedla a nasedl.
Tulák se za ním díval, když zabiják odjížděl k jihu, pak přešel vrcholek kopce ke svému vlastnímu koni a vyhoupl se do sedla. Povozy se ztrácely v horkém oparu na severu, ale Tulák nijak netoužil dohonit je před soumrakem.
Den strávil pátráním v zalesněných kopcích a dvě hodinky se prospal vedle skalnatého plesa stíněného smrky. Když se začalo stmívat, zahlédl na severu kotouče dýmu a přepadla ho ledová hrůza. Rychle nasedlal valacha a vyrazil k lesu, přičemž koně pobízel k divokému trysku. Skoro míli se takhle řítili, pak se mu vrátil zdravý rozum a Tulák koně přibrzdil do pomalého cvalu. V hlavě měl prázdno a věděl, co najde, dřív, než přejel poslední kopec. Kouře bylo příliš mnoho na obyčejný táborový oheň, dokonce i na deset táborových ohňů. Zůstal sedět na koni na vrcholku kopce a hleděl dolů na spálené povozy. Stály v půlkruhu, jako by vozkové nebezpečí zahlédli jen pár vteřin před útokem a snažili se vytvořit bojový kruh. Po zemi byla poházena těla a v hašteřících se hejnech se sem stahovali supové.
Tulák pomalu sjížděl po úbočí. Mnozí zabití byli chyceni živí a rozsekáni na kusy - takže nebyli žádní zajatci. Ke stromu přibili jedno z dětí a několik žen bylo přivázáno ke kolíkům a na prsou jim rozdělali oheň. Kousek na sever leželi zhruba v kruhu Durmastovi muži obklopení prstencem mrtvých nadirských válečníků. Supové už začali svoji práci a Tulák se nedokázal přimět k tomu, aby se vydal hledat Danjalino tělo. Otočil koně k západu.
Stopu bylo snadné sledovat, dokonce i v měsíčním světle, a cestou Tulák složil svoji kuši.
Hlavou se mu míhaly obrazy a před očima se mu objevila Danjalina tvář...
Tulák zamrkal, protože ho v očích začaly pálit slzy. Ztěžka polykal vzlyky, které se mu draly do hrdla, a cosi uvnitř něj zemřelo. Narovnal se, jako by z něj někdo sňal těžké břemeno, a před očima mu proplouvala nedávná minulost, jako by to byly sny jiného člověka. Viděl osvobození mnicha, záchranu Danjal a dětí, bitvu o Masin a slib daný Orienovi. S úžasem přihlížel, když Cadoras dostával volnost, aby mohl znovu zaútočit. Slyšel sám sebe vykládat Cadorovi o hrdinech a ze rtů mu uniklo suché uchechtnutí. Jak to muselo znít hloupě!
Hewla měla pravdu - láska se skoro rovná pádu. Ale teď Danjal zabili Nadirové a za to budou trpět. Nezáleželo na tom, že jich byly stovky. Nezáleželo na tom, že nemůže vyhrát.
Důležité bylo jenom jedno.
Že Tulák Zabiják se vrátil.
*
Danjal klečela vedle Durmasta na úbočí kopce shlížejícího na město, které leželo na břehu řeky a skládalo se z nesourodých dřevěných stavení. Kopec byl hustě zalesněn a oni své koně uvázali v rokli nějakých šedesát kroků na jih.
Danjal byla unavená. Včera unikli nadirským lupičům jen o pár vteřin a Danjal se za jejich útěk hluboce hanbila. Durmast prohlížel cestu na západě a ona ho zahlédla cválat před nadirským bojovým oddílem se sekerou v ruce. Když se na svém hnědákovi vřítil mezi povozy, hvízdaly kolem něj šípy. Pak přitáhl otěže vedle pekařova vozu a zařval na Danjal. Ta se bez přemýšlení vyšplhala do sedla za něho a on pobídl zvíře do kopců. Lhala by sama sobě, kdyby tvrdila, že nevěděla, že ji odváží do bezpečí, zatímco všichni ostatní byli odsouzeni zahynout surovou a krutou smrtí. A za tuto slabost se Danjal nenáviděla.
Do kopců je pronásledovali čtyři nadirští jezdci. Jakmile se dostali do lesa, Durmast ji shodil ze sedla a otočil koně, aby se jim postavil. První zemřel, když mu Durmast sekerou rozdrtil hrudní koš. Druhý zaútočil kopím, které obr srazil stranou, než muži srazil hlavu z ramenou. Ostatek byl tak rychlý, že ho Danjal nestihla zaznamenat. Durmast zaútočil na zbylé dva jezdce a koně se zřítili ve změti mávajících kopyt. Durmast se zvedl první a se svou stříbrnou sekerou, lesknoucí se ve slunečním světle, vypadal jako bůh války. Když byli všichni čtyři mrtví, Durmast prohledal jejich sedlové vaky kvůli jídlu a vodě a beze slova Danjal přivedl nadirského koníka. Spolu zamířili k severu do lesů.
Té noci, protože teplota začala prudce klesat, spali pod jednou přikrývkou a Durmast, stále bez jediného slova, si

svlékl šaty a natáhl se po ní.

Danjal se k němu otočila se sladkým úsměvem, ale jemu se rozšířily oči, když se jeho slabin dotkla chladná ocel.

"Ten nůž je velice ostrý, Durmaste. Navrhuju, aby ses uklidnil - a usnul."

"Obyčejný 'ne' by bylo stačilo, ženská," zavrčel a modré oči měl studené hněvem.

"Tak tedy říkám 'ne'. Dáš mi své slovo, že se mě nedotkneš?"

"Jistě."

"Protože vím, že tvoje slovo má stejnou váhu jako suché listí, řeknu ti tohle: Jestli mě znásilníš, udělám, co budu moct, abych tě zabila."

"Já ženy neznásilňuju. Nikdy jsem to nedělal, ženská."

"Jmenuju se Danjal." Odtáhla nůž a obrátila se k němu zády.

Durmast se posadil a poškrábal se ve vousech. "Nemáš o mně moc vysoký mínění, Danjal. Proč?"

"Jdi spát, Durmaste."

"Odpověz mi."

"Co je to za otázku! Nechals ty lidi povraždit a pak jsi utekl bez jediného ohlédnutí. Jsi zvíře - tvoji vlastní muži tam zůstali a umřeli, ale tys prostě utekl."

"My jsme utekli," podotkl.

"Ano - a já se za to nenávidím."

"Cos čekala, že udělám, Danjal? Kdybych tam bejval zůstal, zabil bych možná šest nebo sedum Nadirů a pak bych umřel jako ostatní. Nemělo to smysl."

"Všechny jsi je zradil."

"Ano, ale mě taky zradili - měl jsem s jedním nadirským náčelníkem, Butasem, dohodu."

"Překvapuješ mě. Ti cestující ti zaplatili a měli právo čekat věrnost - a tys je místo toho prodal Nadirům."

"Za to, abys mohla bezpečně projít zeměma Nadirů, musíš zaplatit."

"To pověz těm mrtvým."

"Mrtví nemají nejlepší sluch."

Danjal se posadila a odsunula se od něj, vzala si pokrývku a ovinula si ji kolem ramen.

"Tebe se nedotýkají, že? Ti mrtví?"

"A proč by měli? Nepřišel jsem o žádný kamarády. Všechno na světe jednou umře a jejich čas už prostě přišel."

"Byli to lidé, rodiny. Vložili své životy do tvých rukou."

"Co jseš zač, moje svědomí?"

"Máš snad nějaké?"

"Máš jazyk stejně ostrej jako dýku. Zaplatili mi, abych je vedl - jsem snad zodpovědnej za to, že nějakej nadirskej požírač psů porušil slovo?"

"Proč ses namáhal mě zachraňovat?"

"Protože jsem se s tebou chtěl vyspat. Je to snad taky zločin?"

"Ne, jenom to není moc přitažlivá poklona."

"Bohové, ženská, a Tulák je ti dobrej! Žádnej div, že se změnil - jseš jako kyselina na duši. A teď bychom se snad mohli podělit o tu deku, ne?"

Příštího dne putovali mlčky, dokud nedorazili k poslední hradbě kopců u řeky. Zastavili koně a Durmast ukázal ke vzdáleným modrým horám na severozápadě.

"Ten nejvyšší vrchol je Raboas, Posvátný obr, a v tom pohoří pramení řeka, která pak teče do moře stovky mil severně od Purdolu. Říká se jí Rostrias, Řeka mrtvých."

"Co máš v plánu?"

"Tamhle dole je město. Tam si zamluvím místo na člunu a vydáme se k Rabou."

"A co Tulák?"

"Jestli je živej, potkáme ho tam."

"Proč na něho nepočkáme ve městě?"

"Protože tam nepůjde - vydá se k severozápadu. My jsme jeli na severovýchod, abychom se vyhnuli pronásledovatelům. Butaso patří k Oštěpům, západnímu kmeni, tohle je země Vlků."

"Myslela jsem, že pojedeš jenom do Gulgothiru."

"Změnil jsem názor."

"Proč?"

"Protože jsem Drenajec. Proč bych nemohl pomoct Tulákovi získat Bronzovou zbroj?"

"Protože z toho pro tebe nic nekouká."

"Pojedeme," štěkl Durmast a pobídl koně k lesu.

Koně ukryli v rozsedlině a Durmast se pak odplížil na hřeben shlížející na město. Bylo tam nějakých dvacet domů a sedm skladišť, vybudovaných kolem pevného dřevěného mola. Za skladišti stála dlouhá plochá budova s krytým vchodem.

"To je hostinec," řekl Durmast, "ale zároveň slouží jako hlavní sklad zásob. Nezdá se, že by se tu kolem potulovali nějací nadirský jezdci."

"Nejsou ti lidé Nadirové?" zeptala se Danjal a ukázala na skupinku mužů posedávajících kolem mola.

"Ne. To jsou Žakové - žádný kmen. Původně to byli vyvrženci, teď hospodaří a obchodují na řece a Nadirové si k nim chodí pro železné nářadí a zbraně, pokrývky a tak."

"Znají tě tady?"

"Mě znají skoro všude, Danjal."

Spolu dojeli do města, kde uvázali koně k provazům, které tvořily zábradlí před hostincem. Vnitřek byl špatně osvětlený a páchl potem, zvětralým pivem a jídlem plovoucím v tuku. Danjal se vydala ke stolu u okna s okenicemi. Zvedla zástrčku a okenice prudce otevřela. Ty narazily do zad muže stojícího venku.

"Ty nemotorná krávo!" zařval ten muž. Danjal se otočila a posadila se, ale když muž vrazil do hostince a stále ještě hulákal, Danjal vstala a tasila meč. Když k němu vykročila, muž se na místě zarazil. Byl podsaditý a oblečený do kožešinového kabátce se širokým černým opaskem, na němž měl zavěšeny dva dlouhé tesáky.

"Jdi pryč, nebo tě zabiju," prskla Danjal.

Za mužem se objevil Durmast, zezadu ho popadl za opasek, zvedl ho ze země a nesl ho kolem Danjal.

"Slyšels dámu," řekl Durmast. "Jdi pryč!" Máchnutím muže prohodil otevřeným oknem a s uspokojením přihlížel, když muž narazil na prašnou zem několik stop za dřeveným chodníčkem. Pak se s pobaveným úšklebkem na široké tváři otočil zpátky k Danjal. "Vidím, že si udržuješ pověst sladký holčičky."

"Nepotřebovala jsem tvou pomoc."

"To já vím. Prokazoval jsem mu laskavost. Kdyby měl štěstí, jenom bys ho propíchla, ale mohla by ses rozčilit a použít svůj ostrý jazýček a z toho by se nikdy nevzpamatoval."

"To není moc vtipné."

"To záleží na úhlu pohledu. Zamluvil jsem nám cestu na plachetnici, která vyplouvá zítra dopoledne. Taky jsem nám zamluvil pokoj... s dvěma postelema," dodal významně.

16. Kapitola

BUTASO SEDĚL VE SVÉM STANU A ROZMRZELE pozoroval stařičkého šamana, který seděl naproti němu. Staroch na zem položil kus vyčiněné kozinky a ledabyle na ni rozhodil tucet zápěstních kůstek. Kosti byly vyřezány zhruba do tvaru kostek a po stranách měly vyleptány podivné znaky. Šaman chvíli upíral zrak na kosti - pak vzhlédl a v jeho šikmých tmavých očích plálo škodolibé veselí.

"Tvoje zrada tě zabila, Butaso," řekl.

"Mluv jasně."

"Není to snad dost jasné? Jsi odsouzen. Právě teď se nad tvou duší zvedá temný stín."

"Jsem silný jako vždy," prohlásil Butaso a vymrštil se na nohy. "Nic mi nemůže ublížit."

"Proč jsi porušil slovo dané Ledookému?"

"Měl jsem vidění. Mívám hodně vidění. Duch Chaosu stojí při mně - vede mě."

"Duch temných činů, to je jeho nadirské jméno, Butaso. Proč ho nepoužíváš? Je to podvodník."

"To říkáš ty, starče. Ale on mi přinesl moc a bohatství a mnoho žen."

"Přinesl ti smrt. Co od tebe žádal?"

"Zničit povozy Ledookého."

"A přesto Ledooký žije. A jeho přítel, Zloděj duší, taky."

"Proč by mě to mělo zajímat?"

"Myslíš si, že já nemám žádnou moc? Hloupý smrtelníku! Od chvíle, kdy ti Zloděj duší toho dne, kdy ti daroval život, naplnil srdce strachem, hoříš touhou po pomstě. Teď jsi pobil jeho přátele a on jde po tobě. Copak to nechápeš?"

"Chápu to, že mám ve stepi stovku mužů, kteří ho hledají. Za svítání mi přinesou jeho hlavu."

"Ten muž je král mezi zabijáky. Tvým lovcům unikne."

"To by tě potěšilo, co, Kesa Cháne? Vždycky jsi mě nenáviděl."

"Máš nafouknuté ego, Butaso. Já k tobě žádnou zášť nechovám, já tebou prostě pohrdám - ale na tom nezáleží. Toho muže je třeba zastavit."

"Pomůžeš mi?"

"Znamená nebezpečí pro budoucí nadirská pokolení. Hledá Bronzovou zbroj, Nadirskou zhoubu. Nesmí žít tak dlouho, aby svůj úkol splnil."

"Tak použij proměněné - ať ho chytí."

"To je poslední možnost," odsekl Kesa Chán a vstal. "Musím přemýšlet." Vrátil zápěstní kůstky do kozinkového váčku, vyšel ze stanu a vzhlédl ke hvězdám. Kolem něj se téměř nic nehýbalo, až na hlídky strážící Butasa, osm mužů stojících kolem stanu s tasenými meči. Mlčky vyhlíželi do tmy a občas přešlápli, jak jim bylo zima.

Kesa Chán došel do svého stanu, kde otrokyně Voltis dohlížela na ohřívadlo plné hořících uhlíků, aby bylo ve stanu teplo. Do misky nalila lyrrd a do lůžka mu položila tři ohřívací kameny. Kesa Chán se usmál a jedním douškem lyrrd vypil. Cítil, jak mu alkohol vlévá do žil oheň.

"Jsi hodná holka, Voltis. Ani si tě nezasloužím."

"Jste laskavý," odpověděla s úklonou.

"Chtěla by ses vrátit domů?"

"Ne, pane. Chci vám sloužit." Kesa Chána její upřímnost dojala, a tak se naklonil a zvedl jí bradu... a ztuhl.

Osm!

Kolem Butasova stanu normálně stávalo sedm strážných!

Když strážný vstoupil, Butaso se obrátil. "Co tady chceš?"

"Vrátit dar," odpověděl Tulák. Butaso se bleskově otočil a chystal se zaječet - což mu překazilo šest palců lesklé oceli, které se mu zarazily do krku. Prsty se snažil dosáhnout na čepel a bolestí třeštil oči. Pak, s pohledem upřeným na

vysokou postavu nehybně stojící před ním, klesl na kolena.

Poslední, co uslyšel, než se mu zavřely oči, bylo řinčení oceli, když do stanu vběhli strážní.

Tulák se obrátil a mečem srazil zuřivý úder. Pootočil zápěstím a protivníkova čepel prolétla vzduchem. Strážný vyrval z pochvy nůž, ale zemřel s Tulákovým mečem mezi žebry. Dovnitř se prodrali další strážní a přinutili zabijáka ustoupit do středu stanu.

"Odlož meč," sykl Kesa Chán od vchodu. Tulák si pohledem chladně přeměřil kruh oceli, který se kolem něj stahoval.

"Pojď a vem si ho," řekl.

Jak se Nadirové vrhli dopředu, Tulák švihl mečem a jeden z mužů se sténáním upadl na zem. Pak Tuláka z boku do hlavy uhodila čepel a on se zhroutil. Snažil se vstát, ale pěstmi ho znovu srazili dolů a přelilo se přes něj moře temnoty...

Probudila ho bolest - neodbytná tepající bolest. Prsty měl oteklé a slunce nemilosrdně pražilo na jeho nahé tělo. Visel za zápěstí na kůlu uprostřed nadirského tábora. Vysvlékli ho z jeho nadirských šatů a natáhli ho na slunce a Tulák už na své mramorově bílé pleti cítil spáleniny.

Tvářím a rukám nebezpečí nehrozilo, protože byly opálené do tmavohněda, ale jeho tělo nikdy ostrým slunečním paprskům vystaveno nebylo a Tulák měl pocit, jako by měl hruď a ramena v plamenech. Pokusil se otevřít oči, ale podařilo se mu nazvednout jen levé víčko, pravé měl příliš oteklé. V ústech měl sucho a jazyk jako kus dřeva.

V rukou mu tepala bolest a měl je skoro purpurové. Ohnul nohy a postavil se, takže svým oteklým zápěstím poněkud ulevil. Do břicha ho okamžitě uhodila něčí pěst a Tulák sebou trhl a kousl se do rtu tak silně, že mu po bradě začala téci krev.

"Máme pro tebe schovanou spoustu zajímavých věcí, ty kulatookej synu běhny," ozval se hlas. Tulák pozvedl hlavu a před sebou spatřil mladého muže střední výšky - mastné černé vlasy měl vzadu svázané do ohonu a rysy zastřené prachem, jak se sluší na truchlícího.

"Nech ho být!" nařídil Kesa Chán.

"Patří mně."

"Poslechni mě, Gorkaji," přikázal stařec.

"Musí umírat těžce a potom sloužit mému otci v Prázdnotě."

Mládenec odešel pryč a Tulák se podíval na starocha.

"Provedl jsi to dobře, Zloději duší, vzal jsi život hlupákovi, který by nás zavedl do zkázy."

Tulák mlčel. Ústa měl plná krve, která mu zvlhčila vyschlý jazyk a uvolnila mu hrdlo.

Kesa Chán se usmál.

"Krev ti nebude stačit. Dneska tě vezmeme do pouště, kde se budeš dívat, jak ti pálící písek sebere duši."

Den se táhl a bolest vzrůstala. Tulák uzavřel mysl před pálením ve svalech a snažil se zůstat klidný, dýchal pomalu a zhluboka a schraňoval si ty zbytky energie, které ještě měl, na chvíli, kdy ho Nadirové odvážou. Jestli ho chtějí vzít do pouště, budou ho muset nejdřív odvázat od toho kůlu - v té chvíli se na ně vrhne a přinutí je, aby ho hned zabili.

Hlavou se mu táhly vzpomínky na minulá léta. Znovu viděl mladého idealistu Dakeyrase: Chlapce, který toužil po tom stát se vojákem a sloužit ve vojsku pod Orienem, bojovným Bronzovým králem. Vzpomínal na den, kdy Orien vedl své vítězné voje ulicemi Drenanu, jak davy jásaly a házely mu květiny. Král desetiletému Dakeyrasovi připadal jako obr a jeho zbroj v poledním slunci zářila. Před sebou Orien vezl svého tříletého synka, a dítě, vyděšené hlučným davem, se rozplakalo. Tehdy ho král vysoko zvedl a zlehka ho políbil. Dakeyras se radoval z tohoto hřejivého okamžiku.

Scéna náhle zmizela a vzpomínky mu znovu předvedly tu chvíli, kdy král Niallad padl s Tulákovou střelou mezi lopatkami. Ten pohled ho přitáhl zpátky do přítomnosti a bolest se vrátila. Jak se z takového šlechetného malého chlapce mohl stát bezduchý zabíječ? Zápěstí ho bolela a Tulák si uvědomil, že se mu znovu podlomily nohy. Přinutil se opět vstát a otevřel zdravé oko. Před ním dřepěla skupinka nadirských dětí a jedno z nich mu klackem podrazilo nohy.

Přistoupil nadirský válečník a dobře mířeným kopancem chlapce odhodil na zem.

Tulák se znovu zasnil se zavřenýma očima. Srdce mu pokleslo, když se mu vrátila scéna s dítětem, které vysoko drží milující otec. Polibek chlapce uklidnil a ten se začal smát a opičil se po králi, který kynul davu. Maličký Niallad, naděje zítřka. Jednoho dne, myslel si tehdy Dakeyras, mu budu sloužit, tak, jako můj otec sloužil Orienovi.

"Tuláku," ozval se hlas a Tulák otevřel oko. Nikdo nebyl poblíž, ale hlas se ozval znovu, hluboko v jeho mysli. "Zavři oči a uvolni se." Tulák to udělal, a jak se ponořil do hlubokého spánku, bolest zmizela. Zjistil, že stojí na pustém úbočí pod cizími hvězdami, které zářily blízko a byly dokonale kulaté. Na obloze visely dva měsíce - jeden stříbrný, druhý postříkaný modrou a zelenou jako žilkovaný mramor. Na úbočí seděl Orien, byl nyní mladší a víc připomínal krále z Tulákových vzpomínek.

"Pojď, přisedni si."

"Umřel jsem?"

"Ještě ne, i když jsi tomu blízek."

"Zklamal jsem tě."

"Pokusil ses - člověk nemůže žádat víc."

"Zabili ženu, kterou jsem miloval."

"A ty ses vydal za pomstou. Byla sladká?"

"Ne, necítil jsem nic."

"To je pravda, kterou sis měl uvědomit už před dávnými lety, když jsi pronásledoval muže, co ti vyvraždili rodinu. Jsi slaboch, Tuláku, takhle se nechat manipulovat událostmi. Ale nejsi zlý."

"Zabil jsem ti syna. Pro peníze."

"Ano. Na to jsem nezapomněl."

"Říkat, že je mi to líto, mi připadá k ničemu, ale stejně to říkám."

"Tohle nikdy není k ničemu. Zlo není jako skála, pevné a nehybné - je jako rakovina, která se pořád rozrůstá. Zeptej se kteréhokoliv vojáka, jenž byl ve válce. Nikdy nezapomeneš na prvního muže, kterého jsi zabil, ale za všechno zlato na světě už si nevzpomeneš na toho desátého."

"Já si na desátýho vzpomínám," řekl Tulák. "Byl to lupič jménem Kitjan, nadirskej míšenec. Sledoval jsem ho do malýho městečka východně od Skelnu."

"A zabils ho holýma rukama poté, cos mu palci vymáčkl oči."

"Ano. Byl jedním z těch, co zabili moji ženu a děti."

"Pověz mi, proč ses mezi těmi mrtvými nepodíval po Danjal?"

Tulák odvrátil zrak a ztěžka polkl. "Viděl jsem ženu kterou jsem miloval, poté, co zabijáci odešli. Další takový pohled už bych neunesl."

"Kdybys našel jen trochu sílu hledat, nebyl bys teď uvázán u nadirského kůlu. Ona žije, protože ji Durmast zachránil."

"Ne!"

"Copak bych ti lhal, Tuláku?"

"Můžeš mi pomoct utýct?"

"Ne."

"V tom případě umřu."

"Ano," řekl Orien. "Umíráš. Ale stane se to bezbolestně."

Tulák kývl a pak trhl hlavou a rozhlédl se. "Myslíš právě teď?"

"Jistě."

"Vrať mě, zatraceně!"

"Chceš se vrátit k bolesti a smrti?"

"Je to můj život, Oriene. Můj! Poznal jsem hodně bolesti a dokážu ji vydržet, ale dokud nepřijde smrt, nevzdám se. Ani tobě, ani Nadirům, nikomu. Vrať mě!"

"Zavři oči, Tuláku, a připrav se na bolest."

Tulák zasténal, když ho znovu přepadla vlna bolesti, a ten zvuk mu rval vyprahlé, oteklé hrdlo. Zaslechl čísi smích a otevřel oči. Viděl, že se kolem něj mezitím shromáždil dav lidí.

Ten mládenec, Gorkaj, se zeširoka zubil. "Říkal jsem vám, že je živej. Dobrá! Dejte mu napít - chci, aby cítil každou ránu." Jakýsi podsaditý válečník Tulákovi zvrátil hlavu dozadu a z kameninového džbánku mu na rozpukané rty nalil vodu. Tulák nejdřív nemohl ani polknout, ale nechal si vodu stékat do vyprahlého hrdla.

"To stačí!" řekl Gorkaj. - "Pamatuj si tohle, zabijáku: Velice jemně tě pořežeme a pak tě natřeme medem. Potom tě zakopeme vedle mraveniště. Chápeš?" Tulák neříkal nic. Ústa měl plná vody a každou chvíli si nechával trošku protéci hrdlem.

Gorkaj vytáhl zakřivený nůž a vydal se k němu, když vtom ho zastavil zvuk pádících kopyt a přiměl ho otočit se. Shromáždění se rozestoupilo a doprostřed tábora se vřítil jezdec. Tulák vzhlédl, ale slunce bylo právě za jezdcem.

Když se jezdec přiblížil, Nadirové se rozprchli do všech stran a Gorkaj, stínící si oči proti slunci, zaječel: "Zabijte ho!" Nadirové se rozběhli pro své zbraně. Gorkaj pevně sevřel nůž a obrátil se zpátky k Tulákovi. Čepel se zvětšovala... Ale střela z kuše prorazila Gorkajovi spánek a on se zhroutil na zem. Jezdec vedle kůlu přitáhl otěže a mečem přesekl provazy nad Tulákovýma rukama. Tulák se sesul na zem, vzpamatoval se a začal se potácet k jezdci, když se dva Nadirové vrhli vpřed s meči v rukou. Jezdec odhodil kuši a přehodil si Tuláka přes sedlo, pak máchl mečem a Nadirové uskočili. Kolem létaly šípy a jezdec pobodl koně do cvalu.

Sedlová hruška se Tulákovi zaryla do boku a on málem spadl, když kůň nacválal směrem k horám. Díval se, jak se kolem míhají stany, a dvakrát zahlédl nadirské lučištníky natahovat luky. Když dorazili k lesu, zvíře těžce dýchalo. Za sebou Tulák slyšel dusot kopyt a zuřivý jekot pronásledovatelů. Jezdec přitáhl koni otěže a zastavil v krytém dolíku, pak stáhl Tuláka na zem. Ten přistál tvrdě a se stále ještě spoutanýma rukama se zvedl na kolena.

Když Tulák natáhl ruce, naklonil se Cadoras nad něho a švihl mečem. Provaz se rozdělil. Tulák se rozhlédl kolem sebe a spatřil svého vlastního koně uvázaného u keře, jeho šaty a zbraně byly přivázané k sedlu. Pod stromy leželo nahé tělo nadirského válečníka, kterého včera v noci zabil. Tulák doklopýtal ke koni, uvolnil otěže a s námahou se vyšplhal do sedla. Pak vyrazili dál a drželi se úzké stezky mezi stromy.

Zezadu se k nim blížili Nadirové a kolem uprchlíků hrozivě poletovaly šípy. Pak se oba muži dostali z lesa a zjistili, že projíždějí otevřenou krajinou.

"Doufám, že tvůj kůň umí skákat," křikl Cadoras.

Tulák se narovnal, aby se podíval dopředu, a když spatřil, že stezka končí prudkým srázem, přepadl ho strach. Cadoras pobídl koně. "Pojeď za mnou!" zařval.

Jeho mohutný bílý valach přelétl přes průrvu a Tulák zabořil paty do boků svého koně a následoval ho. Skok neměl ani deset stop. Hluboko pod nimi spěchala přes bílé skály řeka. Cadorův kůň přistál dobře a sklouzl po kamenné suti. Tulák málem spadl, když se jeho zvíře vzneslo do vzduchu, ale Tulák se zuřivě držel hřívy. Kůň na protější straně klopýtl, ale znovu získal rovnováhu a odnesl svého jezdce z dostřelu luku. Tulák se v sedle otočil a spatřil nadirské jezdce lemující průrvu. Pro jejich koníky to bylo příliš daleko.

Dvojice mužů zamířila hlouběji do hor, jedouc přes skály i vodou. Tulák se zakymácel v sedle, pak ze sedlové hrušky zvedl lahvici a zhluboka se napil. Otočil se, vytáhl ze svinutých pokrývek plášť a přehodil si ho přes spálená ramena. Za soumraku, když dojeli do hustého háje, se Cadoras náhle zhroutil ze sedla. Tulák sesedl, uvázal koně a poklekl vedle padlého. Teprve teď uviděl tři šípy, které Cadorovi trčely ze zad. Plášť měl nasáklý krví. Tulák ho jemně posadil a

Cadorovi padla hlava na jeho hruď. Tulák se podíval dolů a spatřil čtvrtou střelu, kterou měl hluboko v boku.

Cadoras otevřel oči. "Vypadá to jako dobrý místo pro tábor," zašeptal.

"Proč ses pro mě vrátil?"

"Kdo ví? Dej mi napít." Tulák umírajícímu opatrně opřel hlavu o strom a vydal se pro lahvici. Cadoras se zhluboka napil. "Jel jsem za tebou. Našel jsem toho Nadira, cos ho zabil, a viděl jsem, že sis vzal jeho šaty. Napadlo mě, že ses vydal spáchat nějakou nesmyslnou pitomost."

"Myslíš stejně nesmyslnou, jako sám napadnout nadirskej tábor?"

Cadoras se uchechtl a trhl sebou. "Byla to pěkná pitomost, co? Ale já taky nikdy nebyl hrdina. Napadlo mě, že bych to moh jednou zkusit - ale myslím, že to už nikdy neudělám.

"Chceš, abych ti vytah ty šípy?"

"K čemu? Roztrhal bys mě na kusy. Víš... za celý ty roky jsem byl raněnej jenom jednou, a to bylo jenom takový škrábnutí na tváři, po kterým mi zbyla ta odporná jizva. Zvláštní, co? Celej život jsem páchal špatnosti, a když se jedinkrát pokusím udělat něco dobrýho, nechám se u toho zabít. Není v tom žádná spravedlnost!"

"Proč jsi to udělal? Teď pravdu."

Cadoras zaklonil hlavu a zavřel oči.

"Taky bych to rád věděl. Myslíš, že existuje nebe?"

"Ano," zalhal Tulák.

"Myslíš, že jeden čin může vymazat celej špatnej život?"

"To nevím. Doufám."

"Nejspíš ne. Víš, že jsem se nikdy neoženil? Nikdy jsem nepotkal někoho, kdo by mě měl rád. Není se čemu divit - já sám se taky nikdy moc rád neměl. Poslyš - nevěř Durmastovi, on tě prodal. Slíbil Kaemovi, že mu sežene tu zbroj."

"Já vím."

"Ty to víš? A přesto s ním jedeš?"

"Život je hádanka," řekl Tulák. "Jak se cítíš?"

"To je směšná otázka. Necítím nohy a záda mě pálí jako čert. Měls někdy přátele, Tuláku?"

"Ano. Kdysi dávno."

"Byl to dobrej pocit?"

"Ano."

"Umím si to představit. Myslím, že bys už měl jít. Nadirové tu budou brzy."

"Ještě chvíli zůstanu."

"Nesnaž se bejt šlechetnej," vyjel Cadoras. "Běž a dostaň tu zbroj! Nenávidím pomyšlení, že jsem moh umřít zbytečně. A vem s sebou mýho koně - nechci, aby ho měl nějakej domorodec, co žere psy. Ale dávej si na něho pozor, je to pěkná potvora. Jestli dostane příležitost, ukousne ti ruku."

"Dám si pozor." Tulák zvedl Cadorovi ruku a stiskl mu ji. "Děkuju, příteli."

"Už běž. Chci umřít sám."

17. Kapitola

DRENAJSKÝ DŮSTOJNÍK SARVAJ SPAL ŠPATNĚ. Choulil se na závětrné straně hradeb, zavinutý do silné pokrývky, a hlavou spočíval na roztržené sedlové brašně, kterou našel nedaleko stájí. Byla mu zima a cítil každý kroužek na své kroužkové zbroji, a to i přes kožené vyztužení a vlněný wams. Spát v brnění není nikdy pohodlné, ale přidejte k tomu vítr a déšť a bude to nesnesitelné. Sarvaj se převrátil na druhý bok a uchem zachytil o bronzovou sponu. Zaklel, posadil se a vytáhl nůž. Chvíli se prořezával vlhkou kůží a pak obtížný kus kovu zahodil přes hradbu.

Na nebi nezúčastněně zahřmělo a na šedé kamenné hradby se snesla svěží sprška. Sarvaj si přál mít kápi z naolejované kůže proti dešti, ale ani to by ho v takové bouři neudrželo v suchu. Vedle něj spali Vaněk s Jonatem dál v blažené nevědomosti, co se týkalo počasí. Ve skutečnosti déšť vítali, protože to znamenalo, že ustanou noční útoky, které ubíjely ducha obránců.

Oblohu proťal blesk a ozářil donjon, který ze žulového pohoří trčel jako zlomený zub. Sarvaj vstal a protáhl se. Otočil se a zahleděl se na přístav a na zátoku za ním. Na kotvách se tam ve vichřici bičující zátoku pohupovaly a kývaly vagrijské trirémy. V Purdolu kotvilo více než čtyřicet lodí a Kaemovo vojsko se rozrostlo na téměř šedesát tisíc bojeschopných mužů - známka, jak Karnak ujišťoval obránce, rostoucího zoufalství Vagriánců.

Sarvaj si tím nebyl tak jist. V posledních čtrnácti krvavých dnech zahynulo skoro tisíc mužů a téměř stejný počet bylo neschopných boje kvůli vážným zraněním. Když se obrátil vítr, mohli jste slyšet výkřiky z lazaretu.

Elbanovi, skvělému jezdci, amputovali nohu poté, co mu ji zachvátila sněť, jen aby během nebezpečné operace umřel. Sidrika, šprýmaře pluku, zasáhl šíp do hrdla. Sarvajovi běžela hlavou jména, zástup tváří a smutných vzpomínek.

A Gellan vypadal tak unaveně. Ve vlasech se mu leskly stříbrné prameny, oči měl zapadlé a pod nimi purpurové kruhy. Jedině Karnak vypadal pořád stejně. Trochu zhubl, a přesto byl pořád ohromný. Včera, při přestávce v boji, se dostal až na Sarvajovu část hradby.

"O další den blíž k vítězství," poznamenal Karnak a díky širokému úšklebku vypadal v šeru skoro jako kluk.

"To doufám," řekl Sarvaj, otřel krev z čepele a vrátil meč do pochvy. "Ztrácíte na váze, generále."

"Zasvětím tě do tajemství: Hubený člověk by tohle tempo nevydržel! Můj otec byl dvakrát větší než já a dožil se devadesátky."

"To by bylo hezké," zazubil se Sarvaj. "Já bych se rád dožil pětadvaceti."

"Oni nás neporazí, nemají na to nervy."

Zdálo se moudré souhlasit a Karnak pak odešel hledat Gellana.

Teď Sarvaj naslouchal hřmění. Zdálo se, že se přesouvá na východ. Sarvaj překročil spící vojáky a vydal se k východní věžové bráně, kde se vyšplhal po točitém schodišti nahoru. Dokonce i tady spali muži, snažíce se zůstat v suchu. Komusi šlápl na nohu, ale muž jen zavrčel a ani se nevzbudil.

Vyšel na vysoké cimbuří a spatřil Gellana, který seděl kamenném sedátku a hleděl na zátoku. Déšť zeslábl do jemného mžení, jako kdyby si nějaký temný bůh uvědomil, že ani ne za hodinu začne svítat a Vagriánci budou potřebovat hezké počasí, aby mohli zdolat hradby. Copak vy nikdy nespíte?" zeptal se Sarvaj.

Gellan se usmál. "Zdá se, že to ani nepotřebuju. Občas si zdřímnu."

"Karnak říká, že vyhráváme."

"Fajn. Začnu balit."

Sarvaj se svezl vedle něj na zem. "Připadá mi to, jako bychom tu byli věčně - jako by všechno to, co se stalo předtím, byl jenom sen."

"Ten pocit znám," utrousil Gellan.

"Včera se na mě vrhli dva chlapi a já je oba zabil a přitom jsem přemýšlel o tom bále loni v Drenanu. Byla to zvláštní zkušenost, jako by mi někdo odebral tělo a moje mysl se odpoutala a mohla se volně toulat kolem."

"Nenech ji zatoulat moc daleko, příteli. Nikdo z nás není nezranitelný."

Chvíli seděli mlčky a Gellan si položil hlavu na kámen a zdřímal si. Pak Sarvaj promluvil znovu.

"Nebylo by to hezký, vzbudit se v Drenanu?"

"Dát sbohem noční můře?"

"Ano... Sidrik dneska umřel."

"To jsem neslyšel."

"Dostal šíp do krku."

"Takže to bylo rychlý?"

"Ano, doufám, že já odejdu taky tak rychle."

"Zkus umřít a já ti zarazím žold," varoval ho Gellan.

"Na žold si trochu vzpomínám," zahloubal se Sarvaj. "Nebylo to něco, co jsme dostávali, když byl ještě svět normální?"

"Prostě mysli na to, kolik dostaneš, až to všechno skončí!"

"Skončí?" zamumlal Sarvaj a dobrá nálada ho opustila stejně rychle, jako se kolem přehnala ta bouřka. "Tohle nikdy neskončí. I kdybychom vyhráli, umíte si představit, jak Vagriáncům odpouštíme? Přeměníme celou jejich zemi v mámici a budeme se dívat, jak to snášejí."

"A tohle chceš?"

"Zrovínka teď? Ano. Zítra... možná ne. Čeho bychom tím dosáhli? Zajímalo by mě, jak si vede Egel."

"Dardalion říká, že už jenom měsíc, a podaří se mu prorazit. A Lentriánci rozdrtili vagrijské vojsko a postupují do Drenaje. Pamatuješ se na Železnou pěst?"

"Toho stařika na hostině?"

"Ano."

"Toho bezzubýho chlapa, kterej musel jíst polívku a měkkej chleba?"

"Právě toho. No, teď stojí v čele lentrijského vojska."

"Tomu nevěřím. Všichni jsme se mu smáli."

"To ano, jenže teď je zatlačuje zpátky."

"To pro ně musí být těžký spolknout. Nejsou zvyklý na prohru."

"To je jejich slabost," poznamenal Gellan. "Muž i vojsko potřebují čas od času prohrát. Je to jako když zakalíš železo v ohni - když se nezlomí, vyjde z něj ještě silnější."

"Karnak nikdy neprohrál."

"Já vím."

"A jak se to srovnává s vaší filozofií?"

"Vždycky se ti podaří položit těžkou otázku. Ale ano, myslím, že to platí i na něho. Když Karnak mluví o nevyhnutelnosti vítězství, upřímně tomu věří."

"A co vy?"

"Ty jsi můj přítel, Sarvaji, a já s tebou budu mluvit narovinu. Máme naději - nic víc než to."

"Neříkáte mi nic, co bych už nevěděl. Co chci vědět, je tohle: Myslíte, že vyhrajeme?"

"Proč bych měl být lepší v předpovídání budoucnosti než Karnak?"

"Protože vám věřím."

"A já si tvé důvěry cením, ale nemůžu ti odpovědět."

"Myslím, že jste to už udělal."

Vysoko v donjonu začínal Karnak ztrácet trpělivost s ranhojičem Evridem. Snažil se nerozčílit a mužovy námitky přerušil tím, že udeřil pěstí do stolu.

"Nenechám raněné odnést do hradu! Rozumíš? Co ti mám ještě říct, Evride? Copak nemluvím jasně?"

"Ó, dost jasně, generále. Já vám říkám, že muži umírají po desítkách a zbytečně - a vám je to jedno."

"Jedno? Ovšem, že mi to není vůbec jedno," zaburácel Karnak. "Ty nestoudný všiváku! Slyšení skončilo. Vypadni!"

"Slyšení, generále? Myslel jsem, že něčeho takového se člověku dostane u krále. Ne u řezníka!" Karnak dvěma kroky obešel stůl a popadl útlého ranhojiče za krví potřísněnou zástěru. Zvedl Evrida ze země a rozzuřeně ho podržel před

sebou.

Chvíli ho tak držel a pak ho hodil na dveře. Evris dopadl tvrdě a svezl se na podlahu.

"Vypadni, než tě zabiju," sykl Karnak. Dundas, který celou scénu mlčky pozoroval, vstal a pomohl ranhojiči do chodby.

"Zašel jste moc daleko, ranhojiči," řekl tiše Dundas. "Jste zraněný?"

Evris se mu vykroutil. "Ne, nejsem zraněný, Dunde. Nemám sněť, která by mi užírala nohu. A nemám ani rány plné červů."

"Snaž se to vidět z poněkud širšího pohledu," radil mu Dundas. "Stojíme proti mnoha nepřátelům a nikoliv nejmenší z nich je hrozba moru. Nemůžeme vzít raněné do hradu."

"Myslíte, že nemám ponětí o strategii, takže mě musíte krmit stejně prostými povídačkami, jako váš vůdce? Vím co si myslí, a vážil bych si ho mnohem víc, kdyby to otevřeně přiznal. Tyhle hradby už dlouho neudržíme. Pak se vojáci stáhnou do hradu. Karnak tam chce mít jenom bojeschopné muže - nepotřebuje tisícovku nebo víc raněných, kteří by jenom zabírali místo a potřebovali by jídlo... vodu... péči a léky."

Dundas neříkal nic a Evris se usmál. "Děkuju, že nic nenamítáte. Až k tomu dojde, Vagriánci každého raněného zabijí - podřežou je přímo na lůžku."

"Karnak nemá na vybranou."

"Já vím, zatraceně."

"Tak proč mu nadáváte?"

"Protože je tu! Je to jeho zodpovědnost, přichází to s mocí. A taky proto, že ho nemám rád."

"Jak můžete říct něco takového, když bojuje za to, aby ubránil všechno, pro co jste žil?"

"Ubránil? Nemůžete ubránit to, pro co jsem žil, mečem. Vy to nevidíte, že, Dunde? Mezi Karnakem a Kaemem ve skutečnosti neexistuje rozdíl. V duchu jsou bratry. Ale já tu nemůžu postávat a vykládat si s vámi, když muži umírají." Evris odklopýtal ke schodům.

"Dnes ráno jsem našel tři muže mrtvé ve stájích, kam jsem je musel uložit. Krysy je sežraly zaživa."

A byl pryč. Dundas si povzdechl a vrátil se do generálových komnat. Když otvíral dveře, zhluboka se nadechl. Karnak seděl za stolem a stále ještě byl rozzuřený.

"Nechutný červ!" prohlásil, když Dundas vstoupil. "Jak se mi opovažuje říct něco takového? Až tohle skončí, zaplatí mi za to."

"Ne, generále, nezaplatí," namítl Dundas. "Vy ho poctíte metálem a omluvou."

"Nikdy! Obvinil mě z toho, že jsem Degu dohnal k sebevraždě - a že mi nezáleží na mých lidech."

"Je to dobrý ranhojič a pečlivý. A ví, proč nedovolíte vzít raněné do hradu."

"Jak? Jak to může vědět?"

"Protože je taky voják."

"Když to ví, proč mě, k čertu, napadl?"

"To nevím, generále."

Karnak se zazubil a hněv ho přešel. "Na tak malýho chlapa se opravdu držel."

"Zvládl to dobře."

"Dám mu jenom malou medaili - a žádnou omluvu," prohlásil Karnak. "Teď mi ale řekni, jak to vypadá s vodou."

"Dopravili jsme do hradu šest set sudů. Víc nemůžeme."

"Jak dlouho to vydrží?"

"To záleží na tom, kolik mužů zbyde."

"Řekněme dva tisíce, až dojde na ústup."

"Tak asi na šest týdnů."

"To nestačí, to ani zdaleka nestačí. Proč, k čertu, Egel neprorazí?"

"Ještě nenastal čas, není připravený."

"Je moc opatrný."

"Ví, co dělá, pane. Je mazaný."

"Nemá na to nos."

"Chcete říct, že není lehkomyslný?"

"Neříkej mi, co jsem chtěl říct," štěkl Karnak. "Běž pryč a odpočiň si."

Dundas se vrátil do svého pokoje a lehl si na úzký kavalec. Nemělo smysl si vysvlékat brnění, svítat začne ani ne za hodinu.

Když začal dřímat, táhly mu hlavou obrazy Karnaka a Egela. Oba to byli nesmírně silní muži. Karnak byl jako bouře, teatrální a podnětný, zatímco Egel byl spíš jako rozbouřené moře - hluboké, temné a smrtící. Nikdy by se nespřátelili. Nemohli by se spřátelit.

Obraz se změnil a Dundas spatřil tygra a medvěda obklopené ňafajícími vlky. Byl-li nablízku společný nepřítel, obě zvířata bojovala bok po boku.

Ale co se stane, až vlci odejdou?

Sarvaj si zapnul podbradní řemínek od přilbice a černým brouskem si přiostřil meč. Vedle něj mlčky stál Jonat a nepřítel se rychle blížil s žebříky a svinutými provazy. Na hradbách bylo jen pár lučištníků, protože zásoba šípů došla už před třemi dny.

"Co bych dal za to, kdybych seděl na koni a měl s sebou pět tisíc jezdců legie," zamumlal Vaněk s pohledem upřeným dolů na stísněné řady pěchoty, které se hrnuly k pevnosti.

Sarvaj přikývl. Jezdecký útok by jimi projel jako nůž horkým máslem. První Vagriánci dorazili k hradbám a obránci o

pár kroků ustoupili, když přes cimbuří přelétly těžké hákovací kotvice a pevně se o ně zaklesly.

"Začíná nový den," prohlásil Vaněk. "Myslel bys, že už budou unavení."

Sarvaj zjistil, že jak tak čeká, až se objeví první nepřátelský voják, zase se mu zatoulaly myšlenky. Proč chce být někdo první? Ti vždycky umírají. Napadlo ho, jak se asi cítí útočníci stojící u paty žebříku. Co si myslí, když se šplhají vstříc své smrti?

Nad cimbuřím se objevila ruka a široké prsty se zachytily kamene. Vaněk máchl mečem a ruka spadla Sarvajovi k nohám, přičemž se prsty ještě chvěly. Sarvaj ji zvedl a hodil dolů. Objevili se další válečníci a Sarvaj provedl výpad, jeho čepel muži projela mezi zuby a vzadu mu vyjela krkem ven. Sarvaj vytáhl čepel a sekl jí po hrdle dalšího vojáka. Paži už měl unavenou a bitva teprve začínala.

Celou hodinu se nepřítel nedokázal na cimbuří zachytit. Pak se na hradbu západně od věžové brány prodral jakýsi mohutný válečník a otevřel tak mezeru. Přes hradby se nahrnuli vagrijští vojáci a brzy vytvořili bojový klín. Gellan nebezpečí zahlédl a vzal si z věže pět mužů, aby je bleskově napadl zboku. Mohutný Vagriánec se obrátil a zaútočil na vysokého Drenajce. Gellan se sehnul, provedl výpad a jeho čepel muži zajela do boku. Ten zavrčel, ale zdaleka nebyl odrovnán. Švihl čepelí dolů, ale Gellan ji odrazil a ustoupil.

"Zabiju tě!" zavřískl Vagriánec. Gellan mlčel. Pak se muž vrhl vpřed, ale Gellan před čepelí ustoupil stranou a sám muže bodl do krku. Válečník se začal dusit vlastní krví a upadl, ale ještě než umřel, udeřil, i když zasáhl pouze muže vedle Gellana. Vagrijský klín se rozpadl sám od sebe. Gellan se prodral blíž, tasil dýku a bodl nepřátelského vojáka, který se právě vyšplhal nahoru. Muž se zřítil na skály dole. Z druhé strany klínu Gellan slyšel Sarvaje, jak huláká rozkazy na muže poblíž. Vagriánci byli pomalu zatlačováni nazpět a hradba byla opět volná - jen aby nepřátelé vytvořili nový klín o třicet kroků napravo.

Tentokrát vedl protiútok Karnak, mávající svou bojovou dvoubřitou sekerou, kterou svým soupeřům drtil brnění, lámal žebra a utínal jim končetiny.

Sarvaj klopýtl přes čísi tělo a ztěžka upadl, přičemž se udeřil hlavou o schody na cimbuří. Pak se převalil na záda a uviděl, jak mu na hlavu míří meč.

Druhý meč výpad vykryl a srazil čepel, která narazila do kamene vedle Sarvajovy hlavy. Sarvaj se překulil na nohy a Vaněk mezitím útočníka dobil, ale na slova díků nebyl čas, protože oba se znovu vrhli do šarvátky.

Nad řinčení oceli se zvedlo pravidelné dunění a Sarvaj věděl, že obléhací beran je opět na místě a jeho bronzová hlava buší do zpevněné dubové brány. Slunce pražilo a Sarvaj cítil, jak ho v očích pálí pot.

Za poledne útok ustal a Vagriánci se stáhli a odnesli si s sebou své raněné, zatímco drenajští nosiči snesli raněné dolů na nádvoří. Už ale nebylo kam je položit.

Další vojáci se dřeli na cimbuří, nosíce vědra s vodou. z nichž si obránci plnili lahvice. Ještě jiní smývali z hradeb krev a sypali kámen pilinami.

Sarvaj poslal tři muže pro zásobu chleba a sýra pro jednotku, pak se posadil a sňal si přilbici. Vzpomněl si, jak mu Vaněk zachránil život. Rozhlédl se tedy kolem sebe a zahlédl ho, jak sedí opřený o zeď věžové brány. Vyčerpaně se zvedl na nohy a připojil se k němu.

"Drsný ráno," prohodil.

Vaněk se unaveně usmál. "A bude hůř," odpověděl.

"Díky, žes mě zachránil."

"To je v pořádku. Přál bych si, aby někdo udělal to stejný pro mě."

Sarvaj si uvědomil, že Vaněk má obličej popelavý bolestí, že sedí v kaluži krve a jednou rukou si tiskne bok.

"Seženu nosítka," řekl Sarvaj a napůl vstal.

"Ne... nemá to smysl. Stejně, nechci, aby mě v noci sežraly krysy. Je to jedno - nic mě nebolí, což, jak mi řekli, není dobrý znamení."

"Nevím, co říct."

"Nedělej si s tím hlavu. Slyšels, že jsem opustil ženu?"

"Ano."

"Jsem pitomec. Miloval jsem ji tolik, že jsem se nemohl dívat, jak stárne. Víš? Vzal jsem si mladší ženu. Nádherný děvče. Obrala mě dohola a bokem měla mladšího milence. Proč musíme zestárnout?"

Sarvaj mlčel, ale naklonil se blíž, protože Vaněk ztišil hlas do šepotu.

"Před rokem bych ten výpad viděl. Moc pomalej... ale zabil jsem toho všiváka. Otočil jsem se, abych tu čepel zachytil tělem, a pak jsem mu podříz ten jeho zatracenej krk. Myslím, že to bylo to, jak jsem se otočil, abych mu sebral ten meč, co mě zabilo. Víš? Bohové, chtěl bych, aby tu byla moje žena! Není to hloupý? Chtít ji mít vedle sebe se vší tou krví a smrtí okolo? Pověz jí to za mě, Sarvaji - pověz jí, že jsem na ni myslel. Kdysi byla překrásná. Lidi jsou jako květiny... Bohové! Koukni na to!"

Sarvaj se ohlédl, ale nic tam nebylo. "Co se děje?" Ale Vaněk byl mrtvý.

"Vrací se!" zahulákal Jonat.

18. Kapitola

TULÁK V ŽIVOTĚ POZNAL MNOHO BOLESTI a vždycky se pokládal za člověka schopného vydržet jakákoliv muka, která by mu svět mohl způsobit. Teď poznal, že to není pravda. Na kůži měl plno puchýřů a měl pocit, jako by se na něho vrhl roj včel a bodal a bodal, přičemž mu v hlavě tepalo ve stejném rytmu, v jakém ho přepadaly vlny nevolnosti.

Zpočátku, když odjel z mýtiny a od umírajícího Cadora, se bolest dala vydržet, ale teď, s příchodem noci, byla nesnesitelná. Zaplavila ho nová vlna bolesti a Tulák zaúpěl, načež se proklel za svou slabost. Celý se třásl, ale posadil se a přesunul se hlouběji do jeskyně, kde roztřesenýma rukama rozřezal kousek borky na troud a zapálil malý ohýnek. Koně, uvázaní v zadní části jeskyně, zaržáli, a ten zvuk jím projel jako nůž. Vstal, zapotácel se, ale hned se vzpamatoval, došel ke zvířatům a poplácal je po krku. Svému koni uvolnil podpěnku, a než se vrátil k ohni, přehodil mu přes záda pokrývku.

Přiložil do plamenů silnější klacíky a cítil, jak se mu tělem šíří teplo. Pomalu si svlékl košili a trhl sebou, když strhl vlněnou látku z puchýřů na ramenou. Pak otevřel kožený váček, který měl zavěšený u pasu, a vytáhl dlouhé zelené lístky, jež nasbíral před setměním. Používání loraše bylo poněkud nebezpečné. V malém množství potlačoval bolest a vyvolával barvité sny, ve větším množství zabíjel. A Tulák neměl nejmenší ponětí, kolik si ho může vzít - ani jak ho připravit. Rozdrtil list v dlani a přičichl k němu, pak si ho vložil do úst a pomalu žvýkal. Bylo to hořké a Tulák se zakuckal. Zvedl se v něm hněv, v hlavě mu začalo bušit a on začal žvýkat rychleji. Po deseti minutách se mu vůbec neulevilo, a tak snědl druhý list.

Nad oheň náhle vyskočili plamenní tanečníci, točili se a vířili v piruetách, vysoko zvedali paže a od maličkých prstů jim odletovaly jiskry. Stěny jeskyně zaskřípěly a nabobtnaly a Tulák se zachichotal, když jeho koním narostla křídla a rohy. Smích ho přešel ve chvíli, kdy se podíval na vlastní ruce, kterým narostly šupiny a drápy. Teď oheň vypadal jako obličej, široký a docela pohledný, s planoucími vlasy.

"Proč maříš mé plány, člověče?" zeptal se oheň.

"Kdo jsi?"

"Jsem Světlonoš, Pán temného světla."

Tulák se zaklonil a hodil do tváře klacek. Z ohnivých úst vyskočily plameny a klacek pozřely. Tulák si všiml, že ohnivý jazyk je rozeklaný.

"Já tě znám," řekl zabiják.

"To bys měl, dítě, dlouhá léta jsi mi sloužil. Plní mne smutkem, když vidím, že bys mne teď chtěl zradit."

"Nikdy jsem ti nesloužil. Vždycky jsem patřil jen sám sobě."

"To si myslíš? Tak zůstaneme při tom."

"Ne - povídej."

"Co mám říct, Tuláku? Dlouhá léta jsi lovil a zabíjel. Myslíš, že tvé činy pomáhaly Prameni? Ty sloužily věci Chaosu. Mojí věci! Ty jsi můj, Tuláku - vždycky jsi byl můj. A já tě svým způsobem chránil před zraněním, za nocí jsem odkláněl stranou dýky. Dokonce i teď tě chráním před nadirskými lovci, kteří přísahali, že snědí tvé srdce."

"Proč bys to pro mě dělal?"

"Těm, kteří mi slouží, jsem dobrým přítelem. Copak jsem ti v nouzi neposlal Cadora?"

"To nevím. Ale vím, že jsi králem podvodníků, takže o tom pochybuju."

"Tvrdá slova, smrtelníče. Slova smrti, rozhodnu-li se tak."

"Co ode mě chceš?"

"Chci tě zbavit nákazy. Od chvíle, kdy se tě dotkl Dardalion svou slabostí, jsi méně než muž. Mohu ji z tebe sejmout - skoro jsem to udělal, když jsi se vydal za Butasem - ale teď vidím, že v tvém srdci znovu narůstá, jako rakovina."

"Jak bys mě té nákazy zbavil?"

"Prostě řekni, že si to přeješ, a bude pryč."

"Já si to nepřeju."

"Myslíš, že tě Pramen přijme? Jsi poskvrněný krví nevinných, jež jsi pobil. Proč riskovat smrt kvůli bohu, který tebou opovrhuje?"

"Není to kvůli žádnému bohu, je to kvůli mně."

"Smrt není konec, Tuláku - ne pro takové, jako jsi ty. Tvoje duše vstoupí do Prázdnoty a bude ztracena v temnotách, ale já si ji najdu a navěky ji budu švihat plamennými jazyky. Je ti jasné, co dáváš v sázku?"

"Tvoje výhrůžky jsou přijatelnější než tvoje sliby. Jsou v souladu s tvojí pověstí. Teď mě nech na pokoji."

"Nuže dobrá, ale věz toto: nejsem nepřítel, po jakém bys měl toužit, zabijáku. Dosáhnu daleko a mé drápy nosí smrt. Tvoje smrt už je zařízená, její průběh je zapsán v Knize duší a já si ho s potěšením přečetl. Ale je tu někdo, kvůli komu by ses měl zamyslet - Danjal. Cestuje sama s dalším, jehož duše patří mně."

"Durmast jí neublíží," řekl Tulák, i když jeho slova zněla hluše, bylo v nich víc naděje než přesvědčení.

"Uvidíme."

"Nech mě být, démone!"

"Ještě poslední dar, než odejdu. Dívej se a uč se!" Tvář se zachvěla a srazila se, plameny znovu vzplály a v jejich záři Tulák spatřil Durmasta pronásledujícího Danjal temným lesem. Chytil ji na břehu řeky a otočil ji k sobě. Chtěla ho uhodit do tváře, ale on ránu odrazil. Pak ji udeřil a ona upadla. Durmast jí serval halenu...

Tulák přihlížel následující scéně a zařval až tehdy, když Durmast přejel nožem po jejím hrdle. Pak ztratil vědomí. A bolest zmizela.

*

Dardalion a Třicítka klečeli na nádvoří u stájí, mysli propojené, ohromně se soustředili a jejich duch pronikal trámy a kanály pod stájemi.

První krysa spala, ale poplašeně otevřela korálkové oči, a když poznala přítomnost člověka, odcupitala pryč. Čumáček se jí chvěl, ale v zatuchlém vzduchu se žádný nepřátelský pach nevznášel. Strašlivě vyděšená krysa se otočila, zavřískla - a rozběhla se na otevřené prostranství. V panickém běhu o život se k ní připojovaly další a další krysy. Z kanálů, struh a zapomenutých stok se krysy hrnuly na nádvoří, přitahovány ke kruhu mnichů. První krysa se položila

vedle Astily. Věděla jen, že tady na nádvoří už se nemusí ničeho bát. Nic jí nemůže ublížit, zůstane-li zde ležet, ve stínu vrhaném člověkem v měsíčním světle. Další ji následovaly a kolem mnichů se vytvořil veliký kruh krys.

Z cimbuří nahoře fascinovaně přihlížel Karnak a důstojníci i mužstvo kolem něj dělali znamení ochranného rohu.

Okolo mnichů se shromáždily stovky krys, šplhaly jim po šatech až na ramena. Sarvaj ztěžka polkl a odvrátil zrak. Gellan zavrtěl hlavou a podrbal se na ruce.

Dardalion pomalu zvedl ruku a Gellan jeho pohyb zachytil.

"Otevřete bránu. Jenom kousek, tak na stopu!" Gellan vzhlédl k vojákovi na věžové bráně. "Co vidíš?"

"V nepřátelském táboře se nic nehýbe, pane."

Co nejtišeji vojáci zvedli bronzem obitá břevna ze závěsů a pootevřeli křídla.

První krysa zamrkala a otřásla se, když se uklidňující clona bezpečí zvedla. První krysa prolétla bránou a horda dalších krys ji následovala.

Noční vzduch byl chladný a černá masa postupovala dolů z kopce do tichých ulic Purdolu, potom na tržiště a mezi stany vagrijského vojska. Dál a dál proudily krysy dlážděnými ulicemi a do stanů.

Jeden z mužů se probudil, když mu přes obličej přeběhla krysa. S ječením se posadil a ohnal se. Pak mu druhá krysa spadla z ramene a přistála mu v klíně, kde se mu zahryzla do stehna. Noc plnily další výkřiky, jak krysy postupovaly. Muži, vybíhající ze stanů, lámali stanové tyče a bílé stanové plátno kolem nich volně povlávalo. Další vybíhali do ulic a vrhali se do moře. Kdesi spadlo zapálené ohřívadlo a plameny olízly suché plátno, východní větřík rozdmýchal oheň a ten přeskakoval ze stanu na stan.

Vysoko na purdolských hradbách se od hor odrážel Karnakův smích a ve městě dole rostla panika.

"Návštěva příbuzných se jen málokdy setkává s takovou okázalostí," prohodil Sarvaj. Jonat se uchechtl.

"Bohové, to je ale blázinec," řekl Gellan. "Dardalione!" zařval. "Pojď sem a podívej se na svou práci."

Mnich ve stříbrné zbroji zavrtěl hlavou a odvedl Třicítku do lazaretu, kde čekal Evris.

"To bylo skvělé, mladý muži," řekl a popadl Dardaliona za ruku. "Vážně skvělé. Co dokážete se švábý?"

Dardalion se zazubil. "Myslím, že to necháme na jindy, Evride, jestli vám to nevadí."

Astila, ostražitý jako vždy, Dardaliona chytil, když padal.

"Odneste ho sem," řekl Evris a otevřel dveře do svého pokojíku. Astila Dardaliona opatrně položil na úzký kavalec a stáhl mu stříbrnou zbroj. Mezitím mu Evris zvedl zápěstí "Tep má silný, myslím, že je jenom vyčerpaný - kdy se naposled vyspal?"

Astila pokrčil rameny. "To nevím, felčare. Ale já v posledních osmdesáti hodinách spal jenom tři. Je tu tolik práce - ranění a umírající. A pak, v noci..."

"Já vím. Nocí se plíží bratrstvo."

"Už je moc dlouho neudržíme. Brzy zemřeme."

"Kolik jich je?"

"Kdo ví?" pokrčil Astila unaveně rameny. "Dostali posily. Včera v noci jsme skoro ztratili Bajnhu a Epwaje. Dneska..."

"Odpočiňte si trochu. Berete si toho moc."

"To je cena za vinu, Evride."

"Vy přece nemusíte mít pocit viny."

Astila mu položil ruku na rameno. "To je relativní, příteli. Učí nás, že život je posvátný. Veškerý život. Jednou jsem vylezl z postele a rozšlápl jsem brouka - a cítil jsem se jaksi pošpiněný. Jak si myslíte, že se cítím dneska, když ve městě dole umírají desítky lidí? Jak myslíte, že se všichni cítíme? Pro nás tu není radosti, a nepřítomnost radosti je zoufalství."

Před šamanem klečela šestice mužů, šestice válečníků se zářícíma očima a zachmuřenou tváří: Bodaj, který před dvěma lety přišel o pravou paži, Askadij, který měl po pádu z útesu pokřivenou páteř, Nenta, kdysi skvělý Šermíř, nyní zmrzačený artritidou, Belikaj slepec, Nontung malomocný, jehož sebrali v jeskyních v Mitheze, Lenlaj posedlý, jenž měl záchvaty stále častěji a jednou si v hrozné křeči ukousl jazyk.

Kesa Chán, oděný v rouchu z lidských vlasů, dal každému muži napít lyrrdu okořeněného bylinami z hor. Když pili, sledoval jejich oči a neuniklo mu, jak se jim rozšiřují zorničky a oni přestávají vnímat.

"Děti moje," řekl pomalu, "vy jste vyvolení. Vy, které život o všechno oloupil, budete opět silní. Štíhlí a silní. V žilách vám opět bude proudit síla. A až ji okusíte zemřete, a vaše duše odplují po moři radosti do Prázdnoty. Protože posloužíte krvi své krve a naplníte osud Nadirů." Muži seděli nehybně a upírali na něho oči. Vůbec se nehýbali - nezamrkali, zdánlivě ani nedýchali. Kesa Chán spokojeně zatleskal a do jeskyně vstoupilo šest akolytů, vedoucích šest ostražitých, šedých lesních vlků s náhubky.

Kesa Chán postupně přistoupil ke každému z vlků a sundal mu nejdřív vodítko a pak i náhubek. Položil jim kostnaté prsty na oči a každý vlk poslušně usedl tam, kam ho Kesa Chán odvedl, až před každým zchromlým válečníkem seděl jeden vlk. Akolyté odešli.

Kesa Chán zavřel oči a nechal svou mysl vyplout do jeskyně a dál, do temnoty nadirské noci, vcítit se do tepu země a vyladit ho na ten svůj. Cítil, jak mu do mysli proudí nesmírná živelná síla hor, bobtná v něm a snaží se rozervat křehkou lidskou skořápku, která ji svírá. Šaman otevřel oči a potlačil vzedmutou vlnu adrenalinu ve svých žilách.

"V této jeskyni ten zabiják odpočíval. Na kamenech zůstal jeho pach. Vaše poslední vzpomínka musí patřit tomu muži, tomu vysokému kulatookému Drenajci, který se snaží změnit osud naší rasy. Jeho obraz si vpálíte do mozku, a i jako vlci budete cítit palčivou nenávist k tomuto pachu ve svých nozdrách, pachu Tuláka Zabijáka. Zloděje duší ve stínu. Je to silný muž - ale ne tak silný, jako budete vy. Je rychlý a nebezpečný - ale ne tak rychlý, jako vy, mé děti.

Jeho maso bude sladké, jeho krev bude jako horké víno. Žádné jiné maso vám už nikdy nebude stačit. Každé jiné jídlo pro vás bude jedem. Jen on bude vaším životem."

Kesa Chán se zhluboka nadechl a vstal, prošel kolem sedících vlků a každého jemně pohladil po krku. Když se jich dotkl, napjali se a zavrčeli, oči upřené na mlčící muže.

Náhle šaman zavřeštěl a vlci skočili, obrovské tesáky zaťali do hrdel před sebou. Muži se ani nehnuli, když jim svaly a kostmi projely vlčí zuby.

Vlci se otřásli.

A nabobtnali...

Zatímco muži se scvrkávali a kůže jim visela ve volných záhybech, vlci se natahovali, tlapy jim natékaly do srstí porostlých prstů, nehty ztmavly a zahnuly se do drápů. Hrudní koše se jim zvětšily, nadmuly se novými svaly. Vytvořila se jim ramena a tvorové se zvedli a na zem odhodili něco, co vypadalo jako seschlý váček kostí.

"Otočte se ke mně, děti moje," vyzval je Kesa Chán. Šest oblud poslechlo a on na sobě pocítil sílu jejich krvavě rudých očí, cítil plnou divokost jejich pohledů.

"Jděte a zabijte," zašeptal.

A šest bestií odešlo do noci.

Po chvíli se vrátili akolyté.

"Odkliďte ta těla," řekl šaman.

"Můžeme těmhle věcem říkat těla?" zeptal se jeden mladý muž, tvář popelavou.

"Říkejte jim, jak chcete, chlapče, ale odkliďte je."

Kesa Chán pozoroval, jak odcházejí, pak zapálil oheň a zavinul se do svého kozinkového roucha. Obřad ho vyčerpal a on se cítil velice starý a unavený. Bývaly dny, kdy byli používáni jen ti nejsilnější válečníci, ale to se Kesa Chána dotýkalo. Takhle to bylo lepší, protože to muži, zlomenému katastrofou, dodávalo poslední záblesk skutečného života.

Doženou Tuláka a sežerou ho. Pak zemřou. Napijí-li se vody, udusí je. Pozřou-li maso, otráví je. Do měsíce zemřou hlady.

Ale jedno poslední jídlo mít budou, až se jejich čelisti sevřou kolem Tulákova masa.

*

Kaem seděl a mlčky naslouchal zprávám: šedesát osm mužů mrtvých, čtyřicet sedm raněných. Bylo zničeno čtyři sta stanů a dvě skladiště shořela na popel, v obou bylo maso a obilí. Jedna loď ukotvená u mola přišla v ohni o plachtoví, ale jinak zůstala nepoškozená. Ale krysy pronikly do zbývajících zásob potravin a rychle skladiště zabraly. Kaem propustil důstojníky a otočil se k černě oděné postavě vedle sebe.

"Vrať mi dobrou náladu, Nemode. Ještě jednou mi řekni, jak je bratrstvo na dohled vítězství nad těmi mnichy."

Nemodes pokrčil rameny a odmítal se generálovi podívat do očí. Vůdce bratrstva byl malý, vyzáblý mužík s tlustým nosem, který v jeho hubeném obličeji vypadal poněkud nepatřičně. Ústa měl beze rtů, zuby jako náhrobní kameny.

"Tři z nich včera v noci zemřeli. Konec je blízko," zašeptal.

"Tři? Já jich ztratil osmačtyřicet."

"Ti tři stáli za víc než ti vaši mizerové," odsekl Nemodes. "Brzy ztratí sílu, kterou nás zadržují, a pak zapracujeme na Karnakovi úplně stejně, jako když jsme zničili Degu."

"Tvoje sliby jsou jako prasečí pšouky," prohlásil Kaem. "Silné, ale nevydrží. Víš, jak zoufale tu pevnost potřebuju? Železná pěst rozdrtil naše vojska na jihu a postupuje na Drenan. A já nemůžu uvolnit své muže, aby ho zastavili, protože Egel je pořád na svobodě ve Skultiku a tuhle pevnost drží Karnak. Nemůžu prohrát... a přesto nemůžu vyhrát."

"My ty odpadlé mnichy pobijeme," ujišťoval ho Nemodes.

"Nechci, aby umřeli stářím, Nemode! Slibils mi, že ta pevnost padne. Nepadla. Slíbils mi, že ti mniši budou mrtví. Oni žijí. Slibils mi Tuláka. Jaké špatné zprávy máš oněm?"

"Cadoras nás zradil. Zachránil toho zabijáka z nadirské vesnice, kde ho čekala jistá smrt."

"Proč? Proč by Cadoras dělal něco takového?"

Nemodes pokrčil rameny. "To mi uniká. Za celý svůj život Cadoras nikdy neudělal nic zadarmo. Možná s Tulákem uzavřel dohodu. Na tom ale nezáleží, protože Cadoras je mrtvý. Nicméně devět mých bratří se právě blíží k Rabou. Jsou to nejlepší válečníci mého řádu a to znamená, že jsou nejlepší na kontinentu. A pořád ještě máme Durmasta."

"Já mu nevěřím."

"Právě proto mu lze důvěřovat. Ostruhou je mu chamtivost, a takoví vždycky prodají tomu, kdo nabídne nejvíc."

"Skličuješ mě, Nemode."

"Mám pro vás nějaké dobré zprávy, generále."

"To se mi nechce věřit."

"V horách jsme našli vchod do pevnosti - cestu, kterou použil Karnak."

Kaem se zhluboka nadechl a usmál se. "Chci, aby do dvou hodiny vyrazilo tisíc mužů."

"Dohlédnu na to," slíbil Nemodes.

19. Kapitola

LES NEBYL VELKÝ, ALE BYL V NĚM DOLÍK, kde mohl Tulák zapálit oheň. Byl celý promrzlý, a i když se vzpamatovával z prožitého utrpení, pořád ještě pociťoval následky horečky, kterou mu způsobila popálená kůže. Tři dny odpočíval v jeskyni. Pak se vydal k severu a cestou potkal malou skupinku Žaků, kteří mu prodali jakousi ohavně páchnoucí mast, jíž si natřel ramena a záda. Když byl u nich, jedna z dívek mu ošetřila ránu na spánku a starý náčelník Žaků mu dal nové jméno: Dubová hlava. Tulák, pomocí bronzového zrcadla, ránu prozkoumal. Byla oteklá, purpurová a ošklivá a kůže na ráně byla potrhaná. Vzpomněl si, jak ho do hlavy uhodila čepel meče, a uvědomil si, že se musela

otočit a uhodil ho naplocho jen částečně. Otok na oku značně splaskl, ale v ostrém slunečním světle měl se zrakem pořád ještě problémy, protože mu oko silně slzelo.

Náčelník Žaků - seschlý, bodrý stařík - mu hlavu prohlédl a promačkal.

"Žádná prasklina, Dubová hlavo. Budeš žít."

"Jak daleko je k Rabou?"

"Pět dní, když jedeš opatrně. Sedm, když máš oči otevřené."

Přistoupila k nim dívka se džbánkem ledové vody a omyla Tulákovi hlavu. Byla malá, hezoučká a měla jemné ruce. "Moje nejmladší žena," řekl staroch. "Dobrá, ano?"

"Dobrá," souhlasil Tulák.

"Ty neseš hodně zbraní, Dubová hlavo. Bojuješ ve válce?"

Tulák přikývl. "Nepotěšilo by mě, kdybych odsud odjel s míň věcma, než jsem sem přijel."

"Tvůj černý kůň je vzteklý," namítl stařičký náčelník. "On kousl mého nejstaršího syna do ramene."

"Je dost nevypočitatelný. Až tvoji lidé zase snesou moje věci zpátky na jedno místo, zabalím je do svých pokrývek. Mě kůň nepokouše."

Staroch se zařehtal a propustil dívku, ale jakmile se stanová chlopeň znovu zavřela, smích mu zmizel ze rtů. Zůstal s cizincem sám.

"Jdou po tobě, Dubová hlavo. Mnoho, mnoho jezdců tě hledá."

"Já vím."

"Někteří Nadirové. Někteří jezdci z jihu."

"To taky vím."

"Jezdci z jihu mají černé pláště a jejich oči jsou chladné. Jsou jako mrak na slunci a naše děti se jich bojí - mladí jsou tak vnímaví."

"Jsou to špatní lidé," řekl Tulák. "Jejich sliby jsou jako vítr, ale jejich hrozby jsou podepřené krví."

"Tohle já vím," prohlásil náčelník Žáků. "Slíbili zlato za zprávu a smrt za mlčení."

"Až se vrátí, pověz jim, že jsem tu byl."

"To bych udělal stejně. Proč tě hledají? Jsi král ve vyhnanství?"

"Ne."

"Co tedy?"

Tulák rozhodil rukama. "Muž si nadělá spousty nepřátel."

Stařec zachmuřeně přikývl, tmavé oči upřené na zabijáka.

"Víš, proč jsem se dožil tolika let?" zeptal se, natáhl na bok a nalil hostu pohár lyrrdu.

Tulák jen pokrčil rameny, vzal si pohár a napil se.

"Protože jsem požehnaný muž. Vidím věci v mlze mysli. Chodím po cestách ducha a vidím zrození hor. Nic přede mnou není ukryto. Jezdci z jihu uctívají temnotu a živí se srdci dětí. Spolknou dlouhý zelený list a vzlétnou na nočním větru. Ale tebe najít nemůžou. Tito muži, kteří dokážou ulovit nejmenšího z netopýrů v jeskyni za noci, nemůžou najít jezdce na suché pláni. Když zavřu oči, vidím všechny věci - děti si hrají za stanem, tvoje koně se pasou v trávě, moje nejmladší žena vykládá mé nejstarší ženě, že se mě bojí dotknout, protože jí to připomíná smrt. A přesto tebe nevidím, Dubová hlavo. Proč to?"

"Nevím."

"Mluvíš pravdu. Ale já vím. Někde máš přítele - přítele s velikou mocí, který na tvou duši seslal kouzlo. Můžeš být viděn jenom tělesnýma očima."

"Mám takového přítele."

"Sedí v obležené pevnosti?"

"To by mohl. Nevím."

"Je ve velikém nebezpečí."

"Nemůžu mu pomoct."

"Ty jsi, myslím, klíčem."

"Uvidíme. Jak je to dlouho, co ti jezdci přijeli? Říkali, že se vrátí?"

"To neříkali... ale já to vím. Přijedou do mého tábora za soumraku."

"Odkud?"

"Od východu. Tvoje cesta vede na sever, vyhneš se jim - ale jenom teď. Vaše cesty se zkříží a nic to nezmění. Potřebuješ víc přátel, Dubová hlavo - sám jsi ztracený." Starý Žak zavřel oči a otřásl se. Stanem náhle zavál studený vítr, svíce zablikaly a náčelník se zachvěl a prudce otevřel oči.

"Musíš odsud odejít a já musím přestěhovat tábor," řekl a v šikmých tmavých očích mu seděl strach.

"Cos viděl?"

"Tvoji nepřátelé jsou vskutku mocní. Otevřeli devátou bránu pekla a vypustili proměněné. Musíš jet daleko a rychle, Dubová hlavo."

"Co jsou to proměnění?"

"Už ti nemůžu nic říct. Čas vypršel a každý úder srdce nás přibližuje zkáze. Pamatuj si tohle: Nesnaž se s nimi bojovat. Jsou silní a smrtelně nebezpeční. Utíkej!"

Stařec vyskočil a vyběhl ze stanu. Tulák ho slyšel hulákat rozkazy a v hlase se starci ozývala panika. Tulák zjistil, že jeho věci byly navršeny na úhlednou hromádku vedle jeho koně. Rychle si je zabalil a vyjel z tábora. Cadorova koně jim zanechal jako odměnu za poskytnutou pomoc.

Utábořil se o osm mil dál a přemítal o starcových slovech: "Nebojuj. Utíkej."

Ale co byli zač, ti proměnění? Proč by je nemohl zabít? Neměli snad tlukoucí srdce? Jak by mohlo něco přežít setkání s Tulákem Zabijákem?

Staroch nebyl žádný zbabělec. Vycítil zlo v jezdcích bratrstva, a přesto se jimi nenechal zastrašit. Ale tato nová hrozba ho zcela zkrušila. Proč stěhoval tábor? Tulák přiložil pár klacíků a ohřál si ruce. Ve větvích šustil noční větřík a v dálce zavyl vlk.

Zabiják si prohlédl zbraně a přibrousil vrhací nože. Pak zkontroloval kuši. Krásná zbraň byla sestrojena dle jeho požadavků a vytvořena ventrijským zbrojířem - rukojeť z leštěného ebenu a dvě spouště z matného bronzu. Zbraň byla dokonale vypracována a Tulák tomu muži zaplatil celé jmění v opálech. To, že drahokamy byly kradené, daru v nejmenším neubíralo, a zbrojíř užasle zamrkal, když mu je Tulák nasypal do nastavených dlaní.

"Jseš skutečnej umělec, Arle, a tohle je mistrovskej kousek."

Tulákův kůň náhle zděšeně zaržál a zabiják se plavně zvedl, rychle natáhl kuši a zacvakl dvě střely na místa. Zvíře tahalo za otěže a snažilo se je stáhnout z nízké větve, k níž byly uvázány. Uši mělo přitisknuté k hlavě a oči rozšířené strachem.

"Nebojuj. Utíkej!" V hlavě mu zazněla starcova slova.

Tulák sebral pokrývky, svinul je vedle ohně a rozběhl se ke koni. Několik vteřin trvalo, než dotáhl sedlový řemen a dostal pokrývky za sedlo, pak odvázal otěže a vyhoupl se koni na hřbet. Kůň ho málem shodil, protože se okamžitě rozcválal, a pak byli venku z lesa a řítili se k severu.

Tulák se v sedle otočil - za ním se z lesa vynořilo několik tmavých postav. Tulák zamrkal, ale měsíc zastřel mrak a postavy zmizely ve tmě. Snažil se zvládnout šílený cval a zatahal za otěže. Bylo to bláznovství, řítit se stepí potmě. Nějaká díra, králičí nora nebo větší kámen - cokoliv mohlo způsobit, že si kůň zlomí nohu.

Asi po míli začal koni docházet dech a Tulák ho zastavil. Pak šli chvíli krokem. Zvíře bylo zpěněné a přerývaně dýchalo. Tulák ho hladil po dlouhém krku a šeptal mu slůvka na uklidněnou. Ohlédl se, ale nic neviděl. Své pronásledovatele zahlédl jenom koutkem oka, ale v paměti mu zůstal obraz mohutných mužů v pláštích z vlčích kůží, běžících v hlubokém předklonu. Potřásl hlavou - muselo ho zmást světlo, protože jejich rychlost byla úžasná. Teď, když cestoval poněkud klidnějším tempem, vyndal střely z kuše a povolil tětivy.

Ať za ním byl kdokoli, šel pěšky a dnes v noci ho nedohoní.

Tulák sesedl a vedl koně k severu, zastavil se, jen aby ho vytřel dosucha. "Myslím, žes mi zachránil život," šeptl, hladě sametový krk.

Mraky se protrhaly a nad vzdálenými horami zářil stříbrný měsíc. Tulák vedl koně asi míli, než znovu nasedl.

Promnul si oči, zívl a přitáhl si plášť úžeji k tělu. Chtělo se mu spát, jako by se mu kolem mysli ovinula teplá pokrývka.

Shora se snesla sova, padala jako kámen s napřaženými drápy... drobný hlodavec zavřeštěl, když ho sova popadla.

Po Tulákově pravici se pohnul tmavý stín a on se otočil, přestože stále neviděl nic jiného, než stěnu nízkých křovin. Náhle ostražitý se podíval doleva, kde se z vysoké trávy hrozivou rychlostí vynořily dvě tmavé postavy. Kůň se vzepjal, a když se mu do slabin zabořily Tulákovy podpatky, vyrazil cvalem. Vyřítil se pryč a Tulák se skláněl nízko v sedle.

Vpředu se zvedla jakási postava a kůň zahnul. - Když postava skočila, Tulákovi při pohledu na ďábelskou tvář a vyceněné tesáky, mířící na něho, ztuhla krev v žilách. Zabiják se ohnal pěstí a zasáhl tvora z boku do hlavy. Bestie se odrazila od koňského trupu a odlétla stranou. Tentokrát se Tulák šílený běh nocí zpomalit nepokoušel. On sám měl stejně velký strach a mysl měl plnou obrazů těch příšerných rudých očí a slintajících tlam. Srdce mu při jízdě prudce bušilo. Žádný div, že ten stařík tak zoufale rychle stěhoval tábor - snažil se ho dostat z dosahu Tulákova pachu.

O tři míle dál se Tulák vzpamatoval. Kůň už byl hodně unavený a jen tak tak, že klusal. Tulák mu přitáhl otěže a ohlédl se.

Nebylo nic vidět, ale Tulák věděl, že tam jsou. Běží po jeho stopě, po jeho pachu. Zapátral na obzoru po nějakém úkrytu, ale žádný nebyl v dohledu. Vydal se tedy dál, věda, že ho ty bestie uštvou, protože kůň už byl unavený, a i když byl na krátkou vzdálenost rychlejší, nemohl vydržet delší pronásledování.

Kolik jich tam bylo? Zahlédl aspoň tři. Tři, to nebylo tak hrozné - tři přece dokáže zvládnout, ne? Pochyboval o tom.

Zvedl se v něm hněv. Dardalion mu řekl, že slouží Prameni, ale jaký to je bůh, když člověka v takovém nebezpečí opustí? Proč všechna moc zůstane nepříteli?

"Co ode mne chceš?" zařval s pohledem upřeným k obloze.

Vpředu se z pláně zvedala řada mírných kopců. Nerostly tam žádné stromy a na dohled nebyl žádný úkryt. Kůň se pomalu ploužil vzhůru po svahu a na vršku Tulák přitáhl otěže a pozoroval svoji stopu. Nejdřív neviděl nic, pak je v dálce zahlédl - šest tmavých postav běžících vedle sebe, držících se jeho stopy. Už je dělily pouhé minuty.

Tulák natáhl kuši a zasunul střely. Dvě obludy dostane rychle, možná třetí mečem.

Podíval přes kopec a dole spatřil řeku, vinoucí se mezi horami jako stříbřitá stužka. Na úpatí kopce stála chatrč a za ní byl malý přívoz. Vzrostla v něm naděje. Pobídl koně dolů.

V půli kopce začal volat na převozníka.

V okně vzplála lucerna a do noci vyšel vysoký muž.

"Vezmi mě přes řeku," řekl Tulák.

"Vezmu tě ráno," opáčil převozník. "Zatím se můžeš uložit v domě."

"Ráno budeme mrtví. Těsně za mnou se žene šest pekelných bestií. Jestli máš rodinu, vezmi je do člunu."

Muž pozvedl lucernu. Byl vysoký, měl široká ramena a hustý černý plnovous. Oči měl trochu zešikmené, což svědčilo o jeho smíšené krvi. "Radši bys mi to měl vysvětlit," řekl.

"Věř mi, není čas. Dám ti za převoz dvacet stříbrňáků, ale jestli se nepohneš rychleji, pokusím se řeku přeplavat."

"To bys nezvlád - proud je moc silnej. Počkej tady."

Muž odešel do domku a Tulák proklínal jeho pomalost. Za několik minut se vynořil a vedl tři děti. Jedno si k líčku tisklo hadrovou panenku. Odvedl děti k přívozu a zvedl břevno, aby se na palubu dostal i Tulákův kůň. Zabiják sesedl a vrátil břevno na místo, pak od mola odvázal poutači lana. Převozník zatím přešel na příď, pevně uchopil vodící lano a zatáhl. Pramice se pomaličku posunula vpřed a muž se do provazu zapřel silněji. Tulák stál na zádi a sledoval svah za domkem.

Tvorové se objevili na dohled a rozběhli se.

Pramice byla pořád jen pár yardů od mola.

"U všech bohů, co je to zač?" zařval muž a pustil lano.

"Tahej, jestli chceš zůstat naživu!" zaječel Tulák a muž popadl lano a celou svou vahou se do něj opřel. Tvorové se řítili dolů po svahu k přístavišti, v čele s obrem s blýskajícíma se očima. Ten s napřaženými drápy dorazil na konec mola a skočil. Tulák stiskl první spoušť a střela z kuše vlétla bestii do tlamy, prorazila kost a probodla jí mozek. Tvor narazil do břevna a přerazil ho vejpůl. Když skočila druhá obluda, Tulákův kůň se vzepjal a v hrůze zařičel. Druhá střela se obludě odrazila od lebky a ona dopadla na pramici a zapotácela se. Tulák se k ní rozběhl, skočil nohama napřed a uhodil ji do prsou, což bestii srazilo z pramice do rozvířené vody v řece.

Když se Tulák postavil a zasunul další dvě střely, ostatní obludy zavyly vzteky. Tulák vypustil střelu přes dvacet stop širokou mezeru a sledoval, jak se zarazila do srstí porostlé hrudi. Tvor vztekle zařval, střelu vyrval a zahodil ji do řeky.

Kolem Tulákova kotníku se sevřela drápatá ruka. Tulák pustil kuši, vytáhl z pochvy meč a vší silou jím máchl dolů. Čepel se obludě zasekla hluboko do paže, ale kost nepřerazila. Tulák do končetiny sekl ještě třikrát, než drápy konečně povolily. Tím se osvobodil a uskočil zpět.

Tvor se převalil na záda, z tlamy mu trčela střela z kuše a ze zmrzačené paže mu tryskala krev. Ležel na okraji pramice a Tulák se rozběhl a skopl ho dolů. Tělo padalo jako kámen.

"Kde jinde můžou přejít?" zeptal se Tulák.

"Asi dvacet mil proti proudu, patnáct po. Co to bylo?"

"Nevím. Ani to vědět nechci."

Děti se choulily na opačné straně pramice, byly tak vyděšené, že ani neplakaly.

"Radši bys na ně měl dohlídnout," podotkl Tulák. "Já budu chvíli tahat." Muž pustil provaz a poklekl u dětí. Mluvil k nim tichým hlasem a objal je. Otevřel truhlici připevněnou na přední straně pramice, vytáhl pokrývky a děti se uložily na palubě, tisknouce se k sobě.

Cesta přes řeku trvala něco přes hodinu a Tulák byl velice rád, že přes ni nemusel plavat. Uprostřed byl proud příliš silný, aby ho člověk dokázal překonat.

Převozník přešel dopředu, a když se přiblížilo molo, zvedl poutací lano. Za molem byla vystavěna další chýše a s Tulákem zanesli spící děti dovnitř a položili je na dvě lůžka přitažená vedle sebe ke stěně. Muž přichystal oheň, a když se plameny rozhořely, oba muži se posadili.

"U kmene je to dost špatný," poznamenal převozník najednou, "ale teď mě napadlo, že se přestěhuju."

"Ty potvory jdou po mně. Pochybuju, že se vrátí a budou tě obtěžovat."

"Stejně, musím myslet na děti - tohle pro ně není vhodný místo."

"Jak dlouho už jsi tady?"

"Tři roky. Přestěhovali jsme se sem, když mi umřela žena. Měl jsem u Purdolu hospodářství, ale ti lupiči mě vyštvali - vzali mi všechno osivo i zásoby jídla na zimu. Tak jsem se usadil tady, pomáhal jsem jednomu starýmu Žakovi. Loni umřel, spadl přes palubu."

"Kmeny tě neobtěžují?"

"Ne, dokud přívoz funguje. Ale rádi mě nemají. Smíšená krev!"

"Jsi vyšší než většina Nadirů," poznamenal Tulák.

"Moje matka byla Vagriánka. Můj otec byl Žak, takže mě aspoň k nikomu nic neváže. Slyšel jsem, že na jihu je válka."

"Ano."

"A ty jsi Tulák?"

"Takže už tu byli jezdci. Kteří, Nadirové, nebo Vagriánci?"

"Obojí," řekl převozník. "Ale já tě nezradím. Vděčíme ti za život."

"Nic mi nedlužíte - vlastně je to naopak. Já sem ty potvory přivedl. Až se ti jezdci vrátí, pověz jim, co se stalo. Pověz jim, že jsem odjel na sever."

"Proč bych to dělal?"

"Ze dvou důvodů. Za prvé je to pravda a za druhé, oni stejně vědí, kam mám namířeno."

Muž kývl, a než přiložil, prohrábl uhlíky k životu.

"Když to vědí, proč tam jedeš? Budou čekat."

"Protože nemám na vybranou."

"To je nesmysl. Život se celej točí kolem rozhodování. Odsud můžeš jet kamkoliv."

"Dal jsem slovo."

Převozník se chápavě usmál. "Proti tomu se nedá nic namítat. Ani to nebudu zkoušet. Ale jsem zvědavej - co může muže přimět dát takovej slib?"

"Hloupost je věčná," odtušil Tulák.

"Ale ty nejsi hloupej."

"Všichni lidé jsou hlupáci. Máme plány, jako bychom měli žít věčně. Myslíme si, že naše úsilí je tak velké, že se dotýká hvězd. Ale jen obelháváme sami sebe - nestojíme za nic a svět se nikdy nezmění."

"Slyším v tvých slovech hořkost, Tuláku. Ale tvoje činy se s tvými slovy nesrovnávají. Ať ses vydal za jakýmkoliv úkolem, musí určitě stát za to. Proč bys jinak riskoval život?"

"Ať uspěju nebo ne, za sto let - možná za míň - si na to už nikdo nevzpomene. Všem to bude jedno. Můžu způsobit, že na svah bude hodinu svítit slunce, když neuspěju, bude hodinu pršet. Bude na tom tý hoře záležet?"

"Možná ne," kývl převozník, "ale tobě bude. A to stačí. Ve světě lidem tak málo na něčem záleží - je to samá lakota a násilí. Rád se dívám, jak věci rostou. Rád slyším smích."

"Jsi romantik, převozníku."

"Jmenuju se Gurion," řekl převozník a napřáhl ruku.

Tulák ji přijal a zazubil se. "Kdysi mi říkali Dakeyras."

"Ty jsi taky romantik, Dakeyrasi, protože jenom romantik drží slovo bez ohledu na okolí. Mělo by nás to posílit, ale není to pravda. Čest je těžkej řetěz, kterej nás zpomaluje."

"Filosof a romantik, Gurione? Ty bys měl být učitel, ne převozník."

"Co máš udělat, Dakeyrasi?"

"Hledám Bronzovou zbroj."

"K čemu?"

"Existuje jeden drenajský generál, jmenuje se Egel, a já mu ji mám dodat. Pomůže mu to v jeho válce."

"Viděl jsem ji."

"Tys byl na Rabou?"

"Jednou, před mnoha roky. Je tam komnata, hluboko v jeskyních. Ale je hlídaná."

"Nadiry?"

"Ne, tvory mnohem horšími - dlaky, co žijí v temnotě uprostřed hory."

"Jaks ji teda viděl?"

"Byl jsem s lidmi svý ženy, s kmenem Vlčích hlav, bylo nás padesát. Byl to svatební obřad: chánův nejmladší syn. Chtěl tu pověstnou zbroj vidět."

"Překvapuje mě, že ji Nadirové neodnesli."

"Nemohli," řekl Gurion. "Ty to nevíš? Ona neexistuje."

"Mluv jasně, chlape."

"Ta zbroj je jen obraz, ruka ti projde skrz. Říká se, že skutečná zbroj je ukrytá někde v hoře - ale nikdo přesně neví, kde. Vidět je jedině tajemnej, chvějící se obraz - a proto ho uctívají."

Tulák mlčel. Ztracen v myšlenkách zíral do ohně.

"Myslel jsem, že víš, kde je skutečná zbroj schovaná," dodával Gurion.

Tulák se uchechtl a zavrtěl hlavou, pak se rozesmál nahlas. Gurion odvrátil zrak, protože ho přepadl smutek.

"Bůh zatrať všechny romantiky," řekl Tulák, když ho smích přešel. "Ať shnijou v sedmi peklech!"

"To nemyslíš vážně," tvrdil Gurion.

Tulák si prsty prohrábl vlasy a vstal.

"Nemůžu ani vyjádřit, jak jsem unavenej. Mám pocit, jako bych se topil v moři pohyblivýho písku, a moji přátelé mi pomáhají tím, že mi k nohám vážou kamení. Chápeš? Jsem zabiják, který zabíjí pro peníze. Copak to zní romanticky? Jsem lovec lidí. A přesto někdo loví mě... lidi i zvířata a duchové temnoty. Podle mýho přítele Dardaliona má můj úkol posloužit Prameni. Slyšels už o Prameni?" Gurion přikývl. "No, povím ti jedno, příteli, sloužit Prameni není snadný. Nevidíš ho, neslyšíš ho, a on ti s tvým úkolem rozhodně nepomůže."

"Dovedl tě k mýmu přívozu," navrhl Gurion.

Tulák se uchechtl. "Moji nepřátelé umí lítat nocí jako neviditelní démoni, z pekla povolávají vlkodlaky a umí číst myšlenky. Na naší straně je bůh, který umí člověka zavíst k přívozu!"

"Ale pořád jsi naživu."

"Prozatím, Gurione. Zítra je taky den."

20. Kapitola

DARDALION SE OTOČIL OD ASTILY A VYKLONIL se z okna se širokým parapetem. Jako všechna okna v pevnosti, i toto se sbíhalo od široké vnitřní základny do úzké štěrbiny, vybudované kvůli obraně, ne kvůli výhledu nebo světlu. Lučištník mohl střílet doleva, doprava nebo doprostřed, takže pokryl široký útočný úhel, zatímco útočníci nemohli oknem získat do donjonu přístup, ani štěrbinou střelit dovnitř. Dardalion se opíral o lokty a hleděl na baštu pod sebou.

Po hradbách opět obcházela krev a smrt, ale obránci se drželi. Za hradbami ležely ohořelé zbytky dvou vagrijských obléhacích věží a kolem nich byla rozeseta zčernalá těla. Třetí obléhací věž pomalu táhli k baště a obránci čekali s olejem a ohněm. Za věžemi sedělo vagrijské vojsko a čekalo na rozkaz k útoku. Dardalion zamrkal a přenesl pohled na šedý kámen okna.

"Proč mě nechceš vyslechnout, Dardalione?" vyzvídal Astila.

Dardalion se otočil. "Já tě poslouchám, bratře, ale nemohu ti pomoci."

"Potřebujeme tě tady. Umíráme. Už sedm z nás odešlo k Prameni a potřebujeme tvoji sílu."

"Tulák mě taky potřebuje. Nemohu ho opustit."

"Ztrácíme odvahu, Dardalione." Astila klesl na úzké lůžko a seděl tam s hlavou v dlaních. Poprvé si Dardalion na plavovlasém mnichovi povšiml známek únavy: ohnutá ramena, purpurové kruhy pod kdysi jasnýma očima. Odešel od

okna a sedl si vedle Astily.

"Mohu udělat jen něco a je třeba udělat tolik věcí. Já skutečně věřím, že Tulákova výprava je odpovědí pro Drenaj. Neumím vysvětlit proč. Ale ta zbroj se mi objevuje ve všech modlitbách a pronásleduje mě, noc za nocí ji vidím, jak září v té tmavé jeskyni. Leč i přes její význam ji pro nás hledá jen jediný člověk. Jeden člověk, Astilo! A proti němu stojí bratrstvo, Nadirové a nečistí tvorové... Beze mne nemá nejmenší naději. Snaž se to pochopit. Prosím, snaž se."

Astila chvíli mlčel, pak vzhlédl a střetl se s Dardalionovým pohledem. Bystré modré oči měl zarudlé a zapadlé.

"Ty jsi vůdce a já za tebou půjdu na smrt i dál. Ale říkám ti, že konec je velice blízko. Říkám to bez domýšlivosti, ale já jsem nejsilnější z bratří, a přesto jsem u konce svých sil. Jestli dnes v noci vzlétnu, už se nevrátím. Pokud si to přeješ, staniž se. Ale věř mi, Dardalione, je to Třicítka, nebo Tulák. Podřídím se tvému rozhodnutí."

Dardalion položil Astilovi ruku na rameno. "Já už jsem také téměř u konce svých sil. Udržet nad Tulákem štít je velice těžké. A nemohu ho porušit, dokonce ani kvůli tobě ne."

"Chápu," řekl Astila otupěle. "Půjdu a připravím se na noc."

"Ne. Musíme přijmout to, že jsme prohráli větší bitvu - jenom položte štít na Karnaka a ty z důstojníků, které můžeme zakrýt."

"Bratrstvo se na pevnost vrhne."

"Budiž. Toto jsou silní muži, Astilo. Dobří muži. Vydrží, i proti mrakům zoufalství."

"Ty tomu věříš? Vážně?"

"Čemu jinému mám věřit, když nemáme na vybranou? Někteří podlehnou, někteří zahynou. Jiní budou bojovat dál. Nevěřím, že zlo zvítězí. Nemohu."

"Zvítězilo už ledaskde a zem je teď v troskách."

"Nezvítězilo tady, Astilo."

"Válka ještě neskončila, Dardalione."

Jonatovi kazily spánek noční můry a on se s trhnutím probudil. Viděl svého mrtvého otce tančit, když ho odřezávali od šibenice, tvář měl purpurovou, jazyk oteklý. A přesto tancoval a šlechtici se smáli a házeli mu měďáky - šlechtici hodující na skřiváncích jazýčcích, zatímco jeho otec žebral o kousek chleba, platili víc za pohár vína, než jeho rodina viděla za celý měsíc. Tropili si jenom posměšky a žerty.

Jonat se posadil. Celý se třásl. Vysoko na hradbách přecházel Karnak s Gellanem a Dundem. Jonat si odplivl.

Kdyby ho před rokem poslouchali, Vagriánci by sem nikdy nevpadli. Ale šlechtici mysleli jinak. Snížit počet legionářů. Vyhodit vojáky z poctivé služby. Nechat je pomřít hladem, protože statky je všechny nedokázaly uživit. A komu záleželo na obyčejném vojákovi? Nikomu. A nejméně ze všech šlechticům v hedvábí s těmi jejich drahokamy vykládanými meči. Co by dělali, kdyby všichni obyčejní vojáci odešli domů? Jak vagrijští, tak drenajští? Bojovali by šlechtici mezi sebou? Ne. Hra by skončila, zábava by byla pokažená.

Z myšlenek ho vytrhl Gellanův příchod. Důstojník se posadil vedle něj.

"Všiml jsem si, že jsi vzhůru. Můžu se připojit?"

"Proč ne?"

"Jak se ti vede?"

"Docela to ujde."

"Přál bych si, abych mohl říct totéž. Myslím, že další takové dny už nevydržím. Už ses tak někdy cítil?"

"Jen občas. To přejde, pane - až zítra přijde první útok."

"Taky doufám. Dneska sis vedl dobře, Jonate, udržels je pohromadě, i když už to vypadalo, že je všechno ztraceno. To by dokázal jen málokdo. Je to dar a já ho v tobě viděl už od začátku. Jsem na tebe hrdý - a myslím to vážně. Proto jsem tě taky povýšil."

"Ne proto, že jsem byl buřič?" štěkl Jonat.

"Ne. Byl jsi takový, protože ses staral. Záleželo ti na legii, té skutečné legii, na mužích. A máš v sobě elán a energii a vzbuzuješ úctu. Důstojník potřebuje úctu. Ten titul není k ničemu, pokud ho nenosí správný muž. Ty jsi byl ten správný muž. Ty jsi ten správný muž."

"Ale ne díky rodu," řekl Jonat.

"Já tvoje předky neznám a je mi to jedno, ale jestli ti na tom tolik záleží, tak ti povím, že můj otec byl obchodník s rybama. Nic víc než to. A jsem na něho pyšný, protože se dřel, aby mi umožnil vzdělání."

"Můj otec byl opilec - pověsili ho za to, že jel na koni jednoho šlechtice."

"Ty nejsi svůj otec."

"Zatraceně, jasně, že nejsem! A řeknu vám tohle: Nikdy nebudu sloužit dalšímu králi."

"Ani já ne. Ale to je jiná pohádka, to budem řešit jindy, to má čas, je to bitva na jiný den. Teď se jdu kapku prospat."

Když Gellan vstal, Jonat se zazubil. "Vážně byl váš otec obchodník s rybama?"

"Ne, byl to hrabě. Řekl jsem to, jenom abych tě naštval."

"Skoro jsem tomu uvěřil."

"Já taky. Dobrou noc, Jonate."

"Dobrou noc, pane."

"Mimochodem, Dardalion říká, že mniši už nedokážou sílu bratrstva zadržet. - Říká, abychom dávali pozor na známky zoufalství mezi mužstvem - nepřítel zapracuje na těch nejslabších. Takže měj oči otevřený."

"Budu."

"Já vím. O tvůj oddíl si nedělám nejmenší starosti." Gellan odešel do tmy a tiše se uchechtl. Jeho otec vlastnil rybářskou flotilu a Gellan by rád věděl, jak by se hraběti líbil titul obchodníka s rybami.

*.

Tulák se hodinku prospal, pak osedlal koně a rozloučil se s převozníkem. Noc byla jasná a vzdálené hory se zvedaly jako stěna na konci světa.

"Dávej na sebe pozor," radil mu Gurion a napřáhl ruku.

"Ty taky, příteli. Kdybych byl tebou, vrátil bych se zpátky přes řeku. Ty příšery jdou po mně - nebudou se kvůli tobě vracet."

Tři dny ostražitě pokračoval v cestě, smazával za sebou stopy, jak nejlépe dokázal, zahýbal do rychle proudících říček a přes kamenitá úbočí, čímž maskoval jak svůj pach, tak stopy. Ale pochyboval, že jeho úsilí poslouží něčemu víc, než že démonické pronásledovatele jenom trochu zpomalí. K tomu ještě musel dávat pozor na lidské nepřátele.

Dvakrát se zastavil v táboře Žaků a jednou se podělil o jídlo s malou skupinkou lovců. Ti čtyři muži ho přivítali chladně, napadlo je, že ho oberou. Ale ve vysokém jižanovi bylo cosi, co je zadrželo - ne jeho luk, ani nože, nebo meč, spíš ten vypočítavý pohled v jeho očích a nenápadná sebedůvěra v jeho pohybech.

Když padla noc, vrhl se na lovce větší oddíl Nadirů, a než je strašným způsobem zabili, dlouho je vyslýchali.

Těla následujícího dne objevili válečníci bratrstva, jejichž příjezd vyrušil supy. Jezdci nezůstali dlouho.

Za soumraku dorazil na místo první z proměněných, protože ho přitáhl pach krve. Z tlamy mu tekly sliny a rudé oči se mu leskly. Supové se při jeho příchodu rozběhli na všechny strany a prudce mávali velikými křídly, aby zvedli svá nacpaná těla ze země. Nadlidským úsilím se jim podařilo dostat se na větve okolních stromů, odkud shlíželi na nově příchozí.

Z podrostu se vynořili ostatní vlkodlaci a přiblížili se ke zbytkům. Jeden strčil čumákem do zkrvavené mrtvoly a, přemožen hladem, vzal do zubů kousek masa na kosti. Hned se rozkašlal a maso vyplivl. Vzduch prořízlo jeho zavytí.

A čtyři bestie vyrazily k severu.

O nějakých čtyřicet mil dál se Tulák blížil k jižnímu okraji pohoří. Tady byla step rozeklaná, místy se objevovaly hluboké rokliny, jako by zemi prořízl obrovský nůž. Tu a tam se v roklích ve větším množství objevovaly stromy a potoky, po krajině byly roztroušeny opuštěné chýše a domky. Na svazích se pásly divoké ovce a kozy a na severu Tulák zahlédl stádo divokých koní, pasoucích se u vodopádu.

Pobídl svého koně vpřed a sjel po svahu do stínu lesíka.

Půda tu byla dobrá, bohatší než na vyprahlé stepi, úrodná černozem, jako kdekoliv na Sentranské planině. A přesto tu nebyly žádné statky. Žádný ječmen nebo pšenice, žádné ovocné stromy, ani zlatá kukuřice.

Protože Nadirové byli kočovná rasa: lovci, válečníci a zabijáci, kteří nestaví, a pustá budoucnost je vůbec nezajímá. "Dobýt nebo zemřít", to byla nejčastější věta mezi kmeny. I když nakonec, uvědomil si Tulák, by ta věta měla znít dobýt a zemřít.

Jaká budoucnost mohla čekat lid bez kořenů?

Kde byly knihy, básně, architektura, filozofie? Všechna ta úžasná krása civilizace?

Nadirové byli odsouzeni k záhubě - budoucí prach dějin, spojený krví a válkou a ženoucí se po povrchu planety jako zuřivá bouře.

Jakému cíli slouží, napadlo ho? Roztroušené kmeny plné nenávisti, vedoucí spolu nekonečné války, se nikdy nemohly stmelit do jednoho lidu.

To bylo aspoň malé požehnání, protože to znamenalo, že domorodci ze stepí nebudou nikdy lidu z jihu dělat žádné starosti. Ti měli svých vlastních starostí až nad hlavu.

Tulák se krátce utábořil v jeskyni na opačné straně žlebu. Ze sedlové brašny vytáhl tuhý kartáč a chvíli koně hřebelcoval, aby mu ulevil, načež ho zavedl k vodě. Přichystal si malý ohýnek a ze sušeného masa si připravil polévku, pak urval dvě hodiny spánku. Znovu v sedle se vydal na dlouhý výstup ze žlebu. Často si prohlížel své stopy a teď, poprvé od chvíle, kdy opustil přívoz, své pronásledovatele zahlédl. Když přejížděl vrcholek kopce k severu, oni vjížděli do žlebu z jihu.

Vypadalo to, že se jedná o dvacet nadirských jezdců.

Tulák jel dál. Měl náskok nějaké čtyři hodiny, ale za noci se zvětší.

Pronásledování se nebál, ale před ním se tyčil Raboas, Posvátný obr, a tam byl konec jeho cesty, kde se osudy lovce i kořisti měly protnout.

V myšlenkách se vrátil ke Cadorovi. Proč zabiják zahodil život, aby osvobodil muže, kterého ani neznal, muže, kterého měl zabít? Co dohnalo chladnokrevného zabijáka k tomu, aby se tak zachoval?

Pak se uchechtl.

Co dohnalo Tuláka k tomu, aby osvobodil Dardaliona? Proč tak tvrdě bojoval, aby chránil Danjal a děti? Proč teď jede vstříc jisté smrti při plnění tak bláznivého a nemožného úkolu?

Před očima mu proplula Danjalina tvář, aby ji v mžiku nahradily těžké, vousy zarostlé rysy Durmastovy. Znovu si vzpomněl na vidění v ohni, ale nemohl se přinutit tomu uvěřit. Jenže copak Durmast nezabíjel ženy? A děti?

Kůň se plahočil dál a slunce kleslo za západní obzor. Noční vzduch byl mrazivý a Tulák ze svinutých pokrývek vytáhl svůj plášť a přehodil si ho přes ramena. S příchodem noci jeho strach z vlkodlaků ještě vzrostl. Kde jsou teď?

Očima přeběhl zleva doprava, pak se v sedle otočil, aby si v rychle slábnoucím světle prohlédl stezku za sebou. Potěžkal kuši a odolal pokušení ji natáhnout. Dlouhé napětí by kovová ramena oslabilo, a na ty bestie bude potřebovat plnou sílu své zbraně.

Když se mraky protrhaly, měsíc zaplál svým bílým světlem a ozářil hustě porostlý svah. Tulák nijak netoužil po tom jet mezi stromy za tmy, ale les se táhl od západu na východ bez přerušení. S tichou nadávkou Tulák zatahal za otěže a jel dál.

Jakmile se ocitl v lese, zjistil, že mu srdce tluče rychleji a také rychleji dýchá, jak se o něho pokoušela panika. Vepředu plálo měsíční světlo a mezerami ve stromoví pronikaly stříbrné paprsky. Kopyta koně tlumeně dopadala do měkké hlíny

a nalevo se z podrostu vyvalil jezevec, pomalu se loudal přes cestu a jeho srst se koupala ve světle, které ji měnilo ve stříbřitou zbroj. Tulák zaklel a odolal pokušení natáhnout kuši.

Noční ticho náhle porušilo vlčí zavytí. Tulák sebou trhl, z kuše vylétla jedna střela a prorazila větvoví nad jeho hlavou.

"Ty pitomo!" nadával si. "Seber se, chlape!"

Zasadil druhou střelu a znovu kuši natáhl. Vytí se ozývalo daleko na východě a podle zvuku Tulák odhadoval, že smečka zahnala kořist do rohu - nejspíš jelena - a došlo k poslednímu boji. Vlci zvíře pronásledovali mnoho mil, unavili ho a vysáli sílu z jeho mocných svalů. Teď bylo v koncích.

Tulák jel dál, ale vlci zmlkli a zabiják poznal, že jim kořist znovu unikla. Přitáhl otěže, nijak netoužil po tom dostat se smečce do cesty. Jeho kůň zaržál a snažil se otočit ale Tulák ho přitáhl zpátky.

Mezi stromy o nějakých třicet kroků dál se vynořila běžící postava. Tvor byl raněný, táhl za sebou levou nohu, a v ruce měl veliký dřevěný kyj. Na dohled se přiřítil vlk a skočil. Muž se otočil. V měsíčním světle se mihl kyj a narazil vlkovi do hrudního koše, který promáčkl dovnitř. Vlk se zaduněním přistál o deset stop dál.

Muž byl velký, větší než kterýkoliv jiný člověk, jakého kdy Tulák viděl, a zdálo se, že nosí nějakou odpudivou škrabošku ozdobenou bílým kruhem na čele. Spodní část škrabošky měla ústa beze rtů a vyceněné tesáky. Tulák ho sice neviděl příliš jasně, ale rozhodně nevypadal jako Nadir.

Na dohled se objevili další vlci a muž zuřivě, zoufale zavyl, pak odkulhal ke stromu a otočil se čelem ke smečce. Vlci se ostražitě rozestoupili do půlkruhu a plížili se k němu. Náhle jeden napravo vyrazil a muž se k němu obrátil čelem. Okamžitě se vyřítila další šelma zleva a skočila. Muž upadl a vlk scvakl čelisti těsně u jeho krku. Obr mávl kyjem, ale dopředu se hnal třetí vlk.

Krkem mu prolétla střela z kuše a zvíře se zhroutilo na zem.

Tulák zaječel, co měl sil, a pobídl koně do cvalu. Vlci se rozutekli, ale nejdřív ještě jeden zahynul se střelou v mozku.

Muž u stromu se sesul na zem. Tulák seskočil ze sedla a přivázal otěže k silnému keři. Znovu natáhl kuši a prohlédl podrost. Vlci byli pryč... prozatím.

Tulák přešel k muži, který nyní klečel a rukou si svíral ošklivé krvácející ránu na paži.

"Máš štěstí, příteli," řekl Tulák.

Muž vzhlédl... a Tulák zbledl.

Neměl žádnou škrabošku. Měl jen jedno oko uprostřed čela, které mělo dvě zorničky, každou lemovanou zlatou duhovkou. Chyběl mu nos, pod okem měl jen dvě štěrbiny přetažené mázdrou. A jeho ústa se podobala noční můře.

Měla tvar obráceného V, s řadou tesáků ostrých jako hlavice šípů. Tulák kdysi viděl ohromnou bílou rybu se stejnou tlamou, a nikdy na ni nezapomněl. Tenkrát ho pěkně vyděsila, a on se zapřísáhl, že se nikdy nevydá na moře.

Ale tohle?

Kuši měl připravenou a právě hodlal ustoupit a obě střely vyslat do toho pololidského stvoření před sebou. Ale veliké kulaté oko se zavřelo a tvor se svezl na zem.

Byla to příliš dobrá příležitost, než aby ji Tulák propásl jen tak, a proto zacouval ke koni, připraven odjet pryč. Ale nemohl. Jakýsi paličatý rys v povaze ho zastavil a přinutil vrátit se k raněnému.

Tak, jako tomu bylo kdysi dávno s Dardalionem, Tulák tvorovi sešil ránu na paži a ovázal ho, jak nejlépe dovedl. Tvor byl nahý, měl jen prožranou kožešinovou bederní roušku, a Tulák ho zavinul do přikrývky a připravil oheň.

Po hodině tvor otevřel oko a posadil se. Tulák mu nabídl sušené maso a on si ho beze slova vzal. Tesáky se kolem masa sevřely a to zmizelo.

"Umíš mluvit?" zeptal se Tulák.

Tvor na něho jen upíral velké oko. Tulák pokrčil rameny a podal mu další plátek hověziny, který okamžitě zmizel v ohromných ústech.

"Rozumíš mi?"

Tvor přikývl.

"Nemůžu tu zůstat, abych ti pomohl. Pronásledují mě. Šelmy i lidé. Rozumíš?"

Tvor zvedl ruku a ukázal k jihu.

"To je pravda, jdou sem od jihu. Musím už jít, ale nechám ti tu nějaký jídlo."

Tulák přistoupil ke koni, chvíli postál a pak rozbalil pokrývky, z nichž vylovil dva dlouhé lovecké nože s kostěnou rukojetí, ostré jako břitva. Odnesl je k ohni. "Na. Tohle bys moh potřebovat."

Poločlověk natáhl ruku. Měl neuvěřitelně dlouhé prsty s nehty zahnutými do tmavých drápů. Ty teď sevřel kolem kostěných jílců a zvedl nože k oku. Vrátil se mu jeho odraz a tvor zamrkal a odvrátil zrak. Pak kývl a vyškrabal se na nohy. Tyčil se nad Tulákem jako hora.

Zabiják ztěžka polkl. Bylo těžké odhadnout výraz na tváři obludy, ale Tuláka zneklidňovaly ty dva nože v jejích rukou.

"Sbohem, příteli," loučil se s nuceným úsměvem.

Přešel ke koni, vyhoupl se do sedla a strhl otěže z větve. Tvor popošel dopředu. Hýbal čelistmi a vydával tichý vrčivý zvuk, který Tulákova koně přinutil ucouvnout. Tvor se o cosi usilovně snažil a naklonil hlavu na stranu.

"Oche, ideli," řekl. Tulák nepochopil, nicméně kývl a vydal se na cestu.

"Bochem, žideli."

Tulák konečně porozuměl. Otočil se v sedle a zamával.

"Sbohem, příteli," zavolal a vyjel do tmy.

21. Kapitola

V HORSKÉM PRŮSMYKU VÝCHODNĚ OD PURDOLU snídali dva mládenci sýr a chléb a přitom si vykládali přehnané příběhy o vyhlášených tanečnicích z purdolských doků. Slunce svítilo a vyšší z nich - pět let sloužící voják jménem Tarvik - vstal, přešel na okraj stezky nad srázem a zahleděl se na poušť na severu. Tento úkol ho potěšil, pozorovat stezku na útesu bylo mnohem méně nebezpečné než bránit bašty.

Stále ještě se zubil, když se mu do hrdla zarazil šíp, probodl mu patro a skončil v jeho mozku.

Druhý voják vzhlédl, když Tarvik, s třesoucíma se rukama, zavrávoral.

"Co se děje, Tarviku?" zavolal Milis. Jak Tarvik padal, uhodil hlavou o zubatý bílý kámen. Milis spatřil šíp a otevřel ústa. Projel jím strach a on se rozběhl pryč. Ze skal po jeho pravici vylétl šíp, který prolétl těsně kolem jeho tváře. Milis, usilovně kmitaje nohama, vyrazil k jeskyni. Cosi ho tvrdě zasáhlo do zad, ale jeho to nezpomalilo.

Vchod do jeskyně se blížil a jeho ještě dvakrát cosi uhodilo do zad, ale nic ho nebolelo a on se konečně dostal do bezpečí tunelu. Konečně mimo nebezpečí, Milis zpomalil.

Narazil tváří do kamenného dna jeskyně, protože země vyskočila nahoru. Snažil se vstát, ale v pažích neměl žádnou sílu. Začal se plazit, ale zatahaly ho čísi ruce a obrátily ho na záda.

"Vagriánci přicházejí," řekl.

"Já vím," řekl Vagriánec a přejel Milisovi nožem přes hrdlo.

*

Byl sám, jako byl sám vždycky. Seděl u kalných vod lekníny pokrytého jezírka a hleděl na svůj odraz v čepeli loveckého nože ze stříbřité oceli. Věděl, že je obluda, to slovo po něm házeli od samého začátku - spolu s kamením, oštěpy a šípy. Pronásledovali ho jezdci s kopími, vlci s ostrými tesáky a mazanou myslí a šavlozubí sněžní tygři, kteří přicházeli z hor spolu se zimním ledem.

Ale nikdy ho nechytili. Protože jeho rychlost byla pověstná a síla strašlivá.

Širokými zády se opřel o kmen smuteční vrby, zvedl velkou hlavu a zadíval se na dva měsíce nad větvovím. Teď už věděl, že měsíc je jenom jeden, ale nedokázal zaostřit zorničky svého velikého oka tak, jako skutečné oči. Naučil se s tím žít, jako se naučil žít i s ostatními divokými dary, kterými ho obdařila příroda.

Z jakéhosi důvodu měl paměť lepší než většina ostatních, i když si to neuvědomoval. Živě si pamatoval na okamžik svého zrození a na tvář stařeny, která ho z rudočerného tunelu Prázdnoty vyvedla do světa. Zaječela a nechala ho spadnout a on se poranil, ruka se mu zkroutila pod tělo, když narazil na okraj dřeveného lůžka.

Pak vstoupil muž a zvedl ho z podlahy. Vzal nůž, ale výkřik jiné ženy ho na místě zastavil.

Pak si vzpomínal, jak se chvíli krmí u prsu tmavovlasé dívky se smutnýma očima. Jenže mu začaly růst zoubky, ostré a špičaté - s mlékem se smísila rudá krev a dívka plakala, když ho krmila.

Zanedlouho ho odnesli ven do noci a nechali ho pod hvězdami. Slyšel, jak v dálce mizí dusot kopyt. Slábl a zmíral...

Zvuk kopyt na suché zemi ho stále ještě plnil smutkem.

Neměl žádné jméno, žádnou budoucnost.

A přesto z hor cosi přišlo a zatáhlo ho do temnoty...

Bylo jich tolik, poskakovali a vřeštěli, dotýkali se ho a štípali ho, a on mezi nimi vyrůstal po léta Temnoty a denní světlo vídával jen zřídka.

A pak, jednoho letního rána, uslyšel zvenčí zpěvavý křik, který se odrážel od skal a zněl tunely v srdci hory. Ten zvuk ho vylákal ven a on se vyškrábal na světlo. Vysoko nad hlavou mu kroužili a poletovali velcí bílí ptáci a on v jejich křiku vycítil uzavřený život. Od té chvíle na sebe pohlížel jako na Kaje a mnoho hodin každý den trávil vleže na vysokých skaliscích, pozoruje bílé ptáky a čekaje, až ho zavolají jménem.

Pak začala Dlouhá léta a on stále sílil. Nedaleko pohoří se shromažďovaly nadirské kmeny a odcházely za zelenějšími loukami a hlubšími potoky. Ale když tu tábořily, Kaj je pozoroval, díval se, jak si jejich děti hrají a jak se ženy procházejí zavěšeny do sebe a smějí se.

Občas se zatoulal příliš blízko, a to se smích změnil ve známý jekot a pak vyjeli lovci. Kaj utíkal, pak se otočil a rval a trhal, dokud zase nebyl sám.

Kolik let, napadlo ho, tak žil?

Les, v němž nyní seděl, býval malým lesíkem s útlými stromky. Bylo to dávno? Neměl nic, s čím by to mohl srovnat. Jeden kmen se tu utábořil na delší dobu než ostatní, a on pozoroval jednu mladou dívku, jak dospívá v ženu, vlasy jí šednou a ohýbají se jí záda. Žili tak krátce, tihle Nadirové.

Kaj se zahleděl na své ruce. Zvláštní ruce, to věděl. Pomalu odmotal obvaz z paže a vytahal stehy, kterými mu Tulák sešil ránu. Z rány prosakovala krev, pak začala vytékat volně. Kaj ránu zakryl rukou a silně se soustředil. Měl pocit, jako by se rána začala ohřívat, jako by ho do masa bodalo tisíc jehliček. Po několika minutách ruku sundal... A rána byla pryč, kůže byla hladká a neporušená strupem ani jizvou. Sundal si obvaz a vytahal stehy i z nohy a proceduru zopakoval.

Kaj nože nepotřeboval. Dokázal uštvat antilopu, zabít ji holýma rukama a tesáky trhat ještě teplé maso. K čemu mu bude zářivý kov?

Ale byl to dar, první, jaký kdy dostal, a rukojeti byly hezké a krásně tvarované. Kdysi nůž měl, ale ten se zakrátko změnil z lesklé šedi do rudohnědé, ztupil se a pak nebyl k ničemu.

Vzpomněl si na dárce - malého mužíka na koni. Proč nezaječel a nezaútočil? Proč zabil ty vlky? Proč mu ovázal rány? Proč mu dal ty nože?

Celé to byla záhada.

Sbohem příteli. Co to znamenalo?

Během let se Kaj naučil jazyku lidí, pronikl změtí zvuků až k pospojovaným větám. Mluvit neuměl, protože nebylo

nikoho, kdo by mu naslouchal, ale rozuměl. Ten muž řekl, že ho pronásledují. Tomu Kaj rozuměl.

Šelmy a lidé? Kaje zajímalo, proč v tom dělal rozdíl.

Pokrčil rameny a povzdechl si. Zvláštní, dnes se cítil osamělejší než včera. Ten mužík mu chyběl.

*

Karnak spal na podlaze ve velké síni, přes mohutné tělo měl přetaženou pokrývku. Hořící polena ve velkém krbu se scvrkla na zářící uhlíky a drenajský generál ležel na kozí kůži, ztracený ve snech o svém dětství a zrodu ctižádosti.

I přes své bohatství si Karnakova rodina zachovávala puritánské sklony, a děti se brzy naučily nezbytnosti soběstačnosti. Mladý Karnak se učil u ovčáka severně od rodinných pozemků a jedné noci, když tábořili vysoko v zalesněných kopcích, se ke stádu přikradl velký šedý vlk. Karnak, tehdy sedmiletý, popadl mohutný klacek a vydal se k vlčici. Ta chvíli stála na místě a žluté oči upírala na blížící se dítě. Pak ucouvla a odběhla do tmy.

Když se Karnak vrátil domů, pyšně tuto příhodu povykládal otci.

"Věděl jsem o tom," pravil jeho otec chladně. "Ale tys svůj čin snížil tím, že ses jím vychloubal."

Z nějakého důvodu na otcovo odmítnutí nikdy nezapomněl a ta scéna se mu občas vracela a pronásledovala ho ve snech. Občas snil o tom, že přemohl tucet tygrů, a smrtelně raněný se plazí k otci.

Stařec vždycky odpověděl s chladným nezájmem.

"Proč nejsi oblečený k večeři?" ptával se krví pokrytého chlapce.

"Poranili mě tygři, otče."

"Pořád se vychloubáš, Karnaku?"

Spící muž zaúpěl a otevřel oči. Síň byla tichá, a přesto ho ze spánku vyrušil jakýsi zvuk a teď se k němu doneslo slabé dunění. Karnak si lehl a položil ucho na kůži. Potom odtáhl kůži stranou a přitiskl ucho ke kameni.

Pod zemí se pohybovali lidé... spousta udí.

Karnak zaklel a vyběhl ze síně, cestou ještě z velkého dubového stolu sebral svoji sekeru. V chodbě hrálo několik vojáků v kostky. A on je k sobě povolal a utíkal ke schodišti vedoucímu k vězeňským kobkám. Po schodech právě stoupal mladý válečník s ovázanou rukou a Karnak ho zastavil.

"Najdi Gellana a ať přijde se stovkou mužů do vězení, hned. Rozumíš? Hned!"

S tím generál muže odstrčil a běžel po schodišti dolů. Dvakrát na slizem pokrytém kameni málem uklouzl a pak se ocitl v úzké uličce mezi kobkami. Dveře na protějším konci uličky vedly do rozlehlé komnaty a v její zadní části

Karnak viděl hrubě přitesaný vchod do horského tunelu. Otřel si zpocené dlaně do haleny, potěžkal sekeru a rozběhl se k loučemi osvětlené komnatě a dál, do tunelu. Vzduch tu byl chladný a na drsných tmavých stěnách se leskla voda. Tunel byl úzký, jen tři muži tu mohli jít vedle sebe. Karnak se zastavil a zaposlouchal se a voják za ním do něj vrazil a zaklel.

"Buď zticha!" sykl generál.

Odkudsi zepředu slyšel tichounké zvuky lehkých kroků na kamenné podlaze. Na stěně o kus dál, tam, kde tunel zatáčel doleva, zatančilo světlo pochodně.

Karnak zvedl sekeru a pomalu, uctivě, obě plochy políbil.

Vagriánci zahnuli za roh - a setkali se s uširvoucím zaječením a blýskající se sekerou ze stříbřité oceli, která vedoucímu válečníkovi rozdrtila žebra. Pochodně padaly na zem, protože muži se snažili našmátrat své meče, a pak tunel zaplnily další výkřiky, jak se sekera míhala a podtínala zmatené muže, kteří po sobě šlapali a strkali do sebe. Pochodně byly ušlapány těžkými botami a v temnotě hrůza narůstala. Pro Karnaka to bylo snadné - bojoval sám uprostřed nepřátel a všechno, co zasáhl, bylo z největší pravděpodobnosti nepřátelské maso. Pro Vagriánce to byla noční můra, v níž muži bodali kamarády, nebo cítili, jak jejich meče řinčí na kamenných stěnách. Zmatek se změnil v chaos a útočníci prchli.

Náhle Karnaka bodla do tváře krátká čepel, odrazila se mu od levé lícní kosti a zarazila se mu do oka. Karnak se zapotácel. Hozený nůž dopadl na zem a Karnak si přitiskl ruku na obličej, kde mu z očního důlku tryskala krev. S nadávkou klopýtal za Vagriánci, hulákal a řval a ozvěna zněla jako vzteklý řev rozhněvaného obra.

Zničené oko ho hrozně bolelo a skoro nic ve tmě neviděl, ale s pozvednutou sekerou utíkal dál. Před ním se tunel rozšiřoval a temnota se trochu prosvětlila.

Vyběhli na něho tři Vagriánci, ponechaní zde jako zadní stráž. První zemřel s rozpolcenou lebkou a druhý ho následoval, když Karnak čepel obrátil a zaťal mu ji do hrudníku. Třetí se vrhl na generála, který ustoupil stranou a švihl kolenem vzhůru do tváře padajícího muže. Jeho hlava sebou škubla a on v bezvědomí dopadl na zem. Karnak mu zasekl sekeru do zad.

Rozběhl se dál. Prohlížel si skály, zda nenajde pomocné provazy, a modlil se, aby je Vagriánci neobjevili.

Zahlédl je v nejširší části tunelu, stočené, napůl ukryté za rozeklanou černou skálou. Karnak přešel doleva, zvedl provaz a povolil ho. Začal provaz sbírat a současně couval tunelem zpět, ale Vagriánci si konečně všimli, že proti nim stojí jediný člověk, a tak se na něho vrhli.

Karnak věděl, že je vyřízený, a zvedl se v něm strašlivý hněv. Pustil sekeru, popadl provaz oběma rukama a vší silou zatáhl. Shora se ozvalo skřípění, které znamenalo, že kladky a vratky sílu přenesly.

Vagriánci už byli od lopotící se postavy jen dvacet kroků a jejich zuřivý křik byl v uzavřeném tunelu ohlušující. Karnak se pravou nohou zapřel o stěnu tunelu a prudce zatáhl. Strop zmučeně zaúpěl a na běžící vojáky se zřítil velký balvan. Pak se zbortil celý strop a v žulové stěně se objevila široká puklina.

Karnak se díval, jak ječící Vagriánce pohřbívají tuny kamene a hlíny. Pak se otočil a rozběhl se pryč.

Utíkal temnotou a kolem něj dopadalo kamení i větší balvany. Pak zakopl a upadl a cosi ostrého a těžkého ho uhodilo do žeber. Převalil se, do krku se mu dostal zvířený prach a Karnak se rozkašlal. Zdálo se mu jaksi nepatřičné a hloupé utíkat do náruče tmy a smrti, ale přesto se přinutil jít dál. Skála nad jeho hlavou se rozlétla a Karnaka to srazilo na zem, nohy mu částečně zůstaly pohřbené pod kamením. Vyhrabal se ven a potácel se dál, až se pod ním překlopila zem a on

upadl.

"Gellane!" zaječel, když se kolem něj uzavřely stěny a pohltily ho. Do hlavy ho uhodil kámen... další mu napadaly na nohy a bedra. Zakryl si rukama hlavu a snažil se pohnout. Pak mu cosi narazilo do temene a Karnak se přestal hýbat úplně.

Déle než den a noc nechal Gellan muže dřít se s kameny. Postupovali nebezpečně palec po palci a venku na hradbách zatím zuřila nekonečná bitva. Mnoho důstojníků bylo mrtvých a Gellan povýšil Sarvaje s Jonatem, každého do velení nad pěti sty muži. Počet raněných nabyl nesmírných rozměrů a mocné vagrijské vojsko teď drželo v šachu méně než dva tisíce mužů.

Ale Gellan sám zůstával ve zrádném tunelu a hněvivě setřásal námitky bratrů důstojníků.

"Je mrtvý - jaký to má smysl?" namítal jeden.

"Potřebujeme ho," tvrdil Gellan.

"Strop se zřítil, člověče! S každou stopou, o kterou postoupíme, se jenom zvyšuje nebezpečí dalšího pádu. Je to šílenství!"

Ale Gellan si jich nevšímal, odmítal si jejich námitky připustit, protože pak, jak věděl, by jejich logiku musel přijmout. Byl to určitý druh šílenství, to věděl. Ale nezastaví se. Ani jeho muži ne. Neúnavně pracovali, namáhali svá křehká těla v temnotě, přičemž je ze všech stran obklopovaly tuny jemně vyváženého kamení.

"Jak ho, k čertu, najdeš? Muži, kteří s ním tenkrát byli, říkají, že utíkal dopředu. Bude trvat roky, než se prokopete na druhou stranu - a ty provazy byly sto kroků od první zatáčky."

"Jděte pryč a nechte nás být."

"Jsi šílenec, Gellane."

"Běžte, nebo vás zabiju."

Druhý den se naděje vzdali už i ti nejodolnější z pracovníků, ale přesto se dřeli dál.

"Potřebujeme tě na hradbách, Gellane. Zoufalství stále roste."

Tato slova pronikla skrz a usadila se v místě, kde Gellan neměl žádné bariéry.

"Ještě hodinu," řekl a naděje ho opouštěla. "Přijdu za vámi za hodinu."

Karnaka probudila bolest v oku a on se pokusil pohnout. Když si uvědomil, že je v pasti, zaplavil ho strach... je pohřbený zaživa. Zaútočilo na něho šílenství a Karnak se začal zuřivě rvát, dokud neucítil, jak se skály nad ním pohnuly. Pomalu, zhluboka dýchal a snažil se uklidnit.

"Proč nejsi oblečený k večeři, Karnaku?"

"Spadla na mě hora, otče."

Do hrdla se mu dral šílený smích, ale on ho potlačil a rozvzlykal se.

Přestaň! Jsi Karnak, řekla jeho síla.

Jsem kus masa lapený v kamenném hrobě, ječela jeho slabost.

Všechny plány jsou pryč a možná je to tak dobře, napadlo ho. Ve své domýšlivosti věřil, že dokáže Vagriánce porazit, vytlačit je z drenajského území. Nově nalezené postavení hrdiny by mu u lidu zaručilo vedení. Egel by se mu nemohl postavit. Egel si s davem neuměl poradit - nebyl okouzlující. A existovaly i jiné způsoby, jak se zbavit politických nepřátel.

Tulák, a muži jako on, byli snadno k mání.

Ale teď z toho nic nebude. Žádné purpurové roucho. Žádné veřejné prohlášení.

Proč, napadlo ho, se na nepřítele vrhl sám?

Protože se nezastavil, aby se zamyslel. Dundas do něj viděl: hrdina, který se snaží předstírat opak.

Tohle není zrovna smrt, kterou by sis vybral, Karnaku, řekla jeho síla. Kde je v tom nějaké drama? Kde jsou davy, které tě zbožňují?

Když v lese padne strom a nikdo ho neslyší, vydá nějaký zvuk?

Když bez povšimnutí umře člověk, jak bude jeho smrt zaznamenána?

"Bůh tě zatrať, otče," zašeptal Karnak. "Bůh tě zatrať!"

Roztřásl ho smích. Následovaly slzy. "Bůh tě zatrať!" zařval.

Skála vedle něj se pohnula a Karnak ztuhl, čekal, až ho to rozdrtí nadobro. Na tvář mu dopadlo světlo a muži vyčerpaně zajásali. Karnak zašilhal do světla louče a pak se přinutil k úsklebku.

"Dal sis načas, Gellane," zašeptal. "Myslel jsem, že se budu muset vyhrabat sám."

22. Kapitola

DANJAL LEŽELA NA ZÁDECH NA ZÁDI ŘÍČNÍ bárky a naslouchala jemnému šplouchání vln o lodní trup. Kousek nalevo se o zábradlí opíral Durmast a prohlížel si břeh.

Danjal se na něho chvíli dívala a pokaždé, když se jeho střapatá hlava otočila jejím směrem, zavřela oči. Poslední tři dny buď mlčel, nebo byl mrzutý, a kdykoliv se na něho Danjal podívala, zjistila, že na ni upírá lesknoucí se oči. Nejdřív ji to rozčilovalo, ale pak se začala bát, protože Durmast nebyl obyčejný muž. Ze všeho kolem něj vyzařovala síla. Byla v něm hrubá síla, vrozená divokost, kterou na uzdě držela jen vlákénka rozumu a logiky. Danjal cítila, že celý život pokaždé získal všechno, po čem zatoužil, silou, mazaností, nebo vypočítanou hrubostí.

A chtěl ji.

Danjal to věděla - bylo to v jeho očích, v jeho pohybech, v jeho mlčení.

Nemohla toho udělat mnoho, aby byla méně přitažlivá. Měla jen jednu halenu a ta ji moc nezahalovala.

Teď se Durmast odvrátil od zábradlí a přistoupil k ní. Tyčil se v temnotě jako obr.
"Co chceš?" zeptala se a posadila se.
Dřepl si vedle ní. "Věděl jsem, že nespíš."
"Chceš si popovídat?"
"Ne... ano."
"Tak povídej. Já nikam neodcházím."
"Co to má znamenat?"
"To znamená, že jsem tvůj zajatec a musím poslouchat."
"Nejsi můj zajatec. Můžeš jít, nebo zůstat, jak se rozhodneš."
Sedl si a poškrábal se ve vousech. "Proč všechno obracíš ve střetnutí?"
"Vzbuzuješ ve mně to nejhorší, Durmaste - nechme to tak. Kdy se vylodíme?"
"Zítra. Koupíme si koně a za soumraku se utábořím u Raboa."
"A pak?"
"Počkáme na Tuláka - pokud už tam není."
"Přála bych si, abych ti mohla věřit," řekla trpce.
"Proč bys nemohla?"
Tehdy se Danjal zasmála a on ji popadl za ruku a přitáhl si ji k sobě. "Ty čubko!" sykl. V očích mu zahlédla šílenství, smrtící šílenství berserkra.
"Sundej ze mě tu ruku," řekla a nutila se ke klidu.
"Proč? Rád čichám tvůj strach." Přitáhl si ji k sobě a pevně jí držel ruce u boků. Přitiskl svou tvář k její a Danjal cítila jeho dech na své líci.
"Myslela jsem, žes říkal, že ženy neznásilňuješ," zašeptala.
Durmast zaúpěl, pustil ji a odstrčil ji od sebe.
"Točí se mi z tebe hlava, ženská. Každej tvůj pohyb, každej pohled, mě nutí, abych si tě vzal - ty mě chceš, víš, že jo."
"To mi špatně rozumíš, Durmaste. S tebou já nechci mít nic společnýho."
"Tohle neříkej! Ženský jako ty dlouho bez chlapa nezůstávaj. Vím, co potřebuješ."
"Nic nevíš. Jsi zvíře."
"Myslíš, že Tulák je jinej? On a já jsme dvě strany stejný mince. Jsme zabijáci. Proč bys měla toužit po jednom a ne po druhým?"
"Toužit?" odfrkla si Danjal. "To je to, co ty nikdy nepochopíš. Touha s tím nemá nic společnýho. Miluju ho jako muže a chci být s ním. Chci s ním mluvit, dotýkat se ho."
"A mě ne?"
"Kdo by tě mohl milovat, Durmaste?" odsekla. "Jsi posedlý sám sebou. Myslíš, že mě oblafneš svýma řečma o tom, jak pomáháš Tulákovi? Chceš tu zbroj pro sebe a pak ji prodáš tomu, kdo ti nabídne nejvíc."
"Jsi si tak jistá?"
"Jasně, že si jsem jistá. Znám tě - tělesně jsi silný, ale morálně jsi míň než krysa z kanálu."
Durmast se k ní naklonil a Danjal ztuhla, uvědomila si, že zašla příliš daleko, že toho řekla moc. Ale on se jí ani nedotkl. Místo toho se usmál a oči se mu rozjasnily, zlostný záblesk v nich nahradilo veselí.
"No dobře, Danjal, přiznám se ti. Hodlám tu zbroj prodat tomu, kdo mi za ni nabídne nejvíc. A to bude Kaem a Vagriánci. Taky hodlám zabít Tuláka a vyzvednout si odměnu. A teď, co uděláš ty?"
Mávla rukou směrem k jeho tváři, v pěsti sevřenou dýku ze stříbřité oceli, ale on švihl paží a chňapl ji za zápěstí. Dýka jí vypadla z prstů.
"Nemůžeš mě zabít, Danjal," zašeptal. "I sám Tulák by zjistil, že to není snadný - a ty jsi jenom schopná žačka. Musíš najít jinej způsob."
"Udělat co?" zeptala se a třela si ochromené zápěstí.
"Přebít Kaema."
Porozumění ji zasáhlo jako úder. "Ty hnusná svině. Ty všiváku!" Durmast kývl. "Co nabízíš?"
"To mě tolik chceš?"
"Ano, chci tě, ženská. Vždycky jsem tě chtěl, od chvíle, kdy jsem tě viděl milovat se s Tulákem na tom kopci nad Delnochem."
"A co dáš ty mně, Durmaste?"
"Nechám Tulákovi tu zbroj. A nepokusím se ho zabít."
"Souhlasím," řekla tiše.
"Myslel jsem, že to uděláš," odpověděl a natáhl se po ní.
"Počkej!" nařídila a tentokrát Durmast ztuhl, protože ona měla v očích vítězný pohled. "Souhlasím s tvými podmínkami a zaplatím ti, až Tulák odjede se zbrojí. My dva spolu zůstaneme na Rabou."
"Žádáš hodně důvěry, Danjal."
"No, na rozdíl od tebe, Durmaste, ty mně věřit můžeš."
Durmast kývl. "Myslím, že můžu," souhlasil a odešel do tmy.
Když konečně zůstala sama, zaplavil ji z toho slibu hnus.
Dundas, Gellan a Dardalion čekali v obývacím pokoji, zatímco ranhojič Evris pečoval o bezvědomého Karnaka.
Gellan, stále ještě špinavý od práce v tunelu, seděl sklesle ve velkém koženém křesle a bez svého brnění vypadal velice křehce. Dundas přecházel komnatou od okna ke dveřím do ložnice a zpátky a občas se zastavil, jako by chtěl zaslechnout ranhojiče při práci. Dardalion seděl mlčky a snažil se přemoci spánek. Cítil napětí obou mužů a uvolnil

svou mysl, která vyplula vstříc těm jejich.

Spojil se s Gellanem, nejdřív cítil jeho vnitřní sílu - sílu nataženou až na samou hranici a ohroženou pochybami. Gellan byl dobrý člověk, to Dardalion věděl, a utrpení mužů ho velice zraňovalo. Myslel na Karnaka a modlil se za jeho uzdravení, obávaje se nějakého vnitřního zranění, které by ještě mohlo Drenaj oloupit o její naději. Také přemýšlel o hradbách a o strašlivé dani, kterou si každý den vybíraly.

Pak se Dardalion vzdálil od Gellana a spojil se s vysokým plavovlasým Dundem. Ten se také modlil za Karnaka, ale nejen z přátelství. Nad Dundem se jako hora tyčila zodpovědnost. Kdyby Karnak zemřel, ztratil by tím nejenom svého nejlepšího přítele, ale také by musel přijmout ohromnou zodpovědnost za obranu. A v tom spočívalo jeho dilema. Hradby nebylo možné udržet, ale ustup znamenal odsoudit k smrti tisíc raněných. Dundas si tu scénu uměl představit: Obránci přihlížejí z pochybného bezpečí hradu, jak raněné tahají ven a pobíjejí jim je před očima. Dundas byl voják, a to dobrý voják, ale muži si ho vážili také kvůli jeho laskavosti a chápavosti. U člověka byly tyto vlastnosti hodné obdivu. U válečníka ale byly slabostí, které je možno využít.

Dardalion se vrátil ke svým vlastním myšlenkám. Nebyl voják, neuměl plánovat. Co by dělal, kdyby si musel vybrat?

Stáhl se?

Vydržel?

Zavrtěl hlavou, jako by se snažil z ní vytřást myšlenky. Byl unavený a úsilí udržet nad Tulákem ochranný štít ho stále více vyčerpávalo. Dardalion zavřel oči a vzlétl, ochutnal zoufalství, které prostupovalo pevností. Bratrstvo bylo všude: Zatím čtyři muži spáchali sebevraždu, a dva další chytili, když se snažili otevřít zatlučenou postranní branku vysoko v severní hradbě.

Dveře do ložnice se otevřely a vyšel Evris, otírající si ruce do lněného ručníku. Gellan se vymrštil na nohy, ale ranhojič zvedl ruce a tiše řekl: "Všechno je v pořádku. Odpočívá."

"A zranění?" chtěl vědět Gellan.

"Pokud mohu říct, přišel o zrak v levém oku. Nic dalšího. Ošklivé pohmožděniny, možná nějaké zlomené žebro nebo dvě. Nekrvácí. To jeho mohutné tělo ho zachránilo."

Evris odešel z pokoje, aby ošetřil další raněné, a Dundas klesl do židle u oválného psacího stolu.

"Jeden jasný paprsek naděje," řekl. "Kdyby Egel zítra dorazil s padesáti tisíci muži, začal bych věřit na zázraky."

"Jeden zázrak mi stačí," prohodil Gellan. "Ale musíme učinit rozhodnutí - ta hradba nevydrží."

"Ty si myslíš, že bychom se měli stáhnout?" zeptal se Dundas.

"Myslím, že se musíme stáhnout."

"Ale ranění..."

"Já vím."

Dundas hořce zaklel a pak se nevesele uchechtl. "Víte, vždycky jsem chtěl být generálem - prvním ganem s jezdeckým křídlem pod svým velením. A víte proč? Abych mohl mít bílého koně a plášť z červeného sametu. Bohové, myslím, že vím, jak se cítil ubohý Degas!"

Gellan se zaklonil a zavřel oči. Dardalion oba muže chvíli pozoroval a pak se ozval. "Počkejte na Karnaka - ať rozhodne on," radil tiše.

Gellan prudce otevřel oči. "To by bylo snadné, co? Než udělat těžké rozhodnutí, radši to nechat na širších ramenou. Dochází nám šípy - pokud už nedošly úplně. Není maso, chleba je plný červů a sýr zelený plísní. Muži jsou vyčerpaní a někteří bojují jako ve snách."

"Pro Vagriánce je to skoro stejně těžké, Gellane," řekl Dardalion. "Možná mají sílu, ale dochází jim jídlo a v táboře řádí choroby. Možná zastavili Železnou pěst na jihu, ale to jen za cenu těžkých ztrát. Jsou roztaženi na velkou vzdálenost a za dva měsíce začne zima."

"My dva měsíce nemáme," vložil se do hovoru Dundas. "Jakmile dobudou Purdol, tak se můžou prohnat podél Delnoského pohoří a dolů přes Skodu, aby Železnou pěst obklíčili. Pak nebude zima znamenat nic."

"Obcházel jsem po těchto hradbách," vykládal Dardalion, "ale ne tak, jako vy. Vy vidíte muže ve válce. Ale já jsem tyto hradby obešel v duchu a cítil jsem tam sílu. Nebuďte si tak jistí porážkou."

"Jak říkáte, Dardalione," štěkl Gellan, "vy jste po těch hradbách nechodil tak, jako my."

"Odpusťte, Gellane, nechtěl jsem být blahosklonný."

Gellan zavrtěl hlavou. "Mně to nevadí, mnichu. Já své muže znám. Jsou silnější dokonce víc, než si sami myslí, a už předvedli zázraky. Nikdo od nich nemohl čekat, že vydrží takhle dlouho. Jen by mě zajímalo, jak dlouho se ještě udrží."

"Souhlasím s Gellanem," prohlásil Dundas. "Toho rozhodnutí můžeme litovat do konce svých dnů, ale udělat ho musíme. Musíme se stáhnout."

"Vy jste vojáci," souhlasil Dardalion, "a já se vás nesnažím zvyklat. Ale ti muži bojují jako čerti a nehodlají se vzdát. Dnes ráno jsem se dozvěděl, jak muž s useknutou rukou zabil tři Vagriánce, než spadl z hradeb. A když padal, vzal s sebou ještě jednoho vojáka. To mi nezní jako poraženecká nálada."

"Viděl jsem to z věžové brány," řekl Dundas. "Ten muž byl sedlák, jednou jsem s ním mluvil - o celou rodinu ho připravili žoldnéři."

"Jeden muž situaci nezmění," trval Gellan na svém. "Co od těch mužů žádáme, je nelidské, a dřív nebo později se musí zlomit."

Dveře do ložnice se rozlétly a trojice se otočila. Ve dveřích spatřili stát Karnaka, jenž se jednou mohutnou rukou opíral o dřevěný rám.

"Oni se nezlomí, Gellane," prohlásil. Obvazem na oku mu prosakovala krev a tvář měl popelavou, ale síla toho muže scénu zcela ovládla.

"Měl byste odpočívat, generále," poznamenal Dardalion.

"Odpočíval jsem v tunelu. Nemáš tušení, jaký to byl odpočinek, chlapče! Ale teď jsem zpátky. Chvíli jsem vás tři poslouchal a něco je na každém vašem argumentu. Ale moje rozhodnutí je konečné, a zní takto: Tu zeď udržíme. Žádný ústup do hradu nebude.

Ti muži tam venku byli skvělí - a budou takoví i dál. Ale kdybychom se stáhli a oni by se museli dívat, jak jim pobíjejí kamarády, ztratili by to ocelové ostří. Pak by donjon padl v několika dnech."

Došel ke křeslu a klesl do něj. "Dunde, dones mi nějaké šaty - křiklavé šaty. A najdi mi kožený klipec přes ten obvaz. A sežeň mi jinou sekeru. Jdu na bašty."

"To je šílené, pane," protestoval Gellan. "Nejste ve stavu, kdy byste mohl bojovat."

"Bojovat? Já nejdu bojovat, Gellane. Jdu se nechat vidět. Tamhle je Karnak, budou říkat. Spadla na něho hora a on je zase tady! Teď mi dones ty šaty!" Otočil se k Dardalionovi. "Jeden z tvých mnichů mi přednedávnem prozradil, že vaše moc zatlačit bratrstvo je menší, protože ty musíš držet jakýsi kouzelný štít nad Tulákem. Je to pravda?"

"Je, pane."

"Kde je Tulák teď?"

"Nedaleko hor."

"Tak ten štít zvedni."

"To nemohu."

"Poslouchej mě, Dardalione, věříš, že Pramen je mocnější než všechny síly Chaosu, a tvrdohlavě bojuješ s touhle vírou.

Ale myslím, že teď ses provinil domýšlivostí. Neříká se mi to lehce, ani nechci kritizovat. Já sám jsem domýšlivý člověk. Ale ty ses rozhodl, že Tulák je pro Drenaj důležitější než Purdol. Možná máš pravdu. Ale on je teď blízko zbroje a tys ho tam dostal. Ať ho domů přivede Pramen."

Dardalion vzhlédl a podíval se Karnakovi do očí. "Musíte pochopit, pane, že nepřátelé, jimž Tulák čelí, nejsou vždy lidé. Jdou po něm Nadirové a bratrstvo, to ano, ale i jiní - bestie z pekel. Pokud ten štít zvednu, zůstane sám."

"Pochop tohle: Jestli bude sám, znamená to jen, že neexistuje žádný Pramen. Rozumíš mi?"

"Myslím, že ano, i když se obávám, že je to ošidné."

"A to z tebe mluví tvoje domýšlivost. Pramen existoval dřív, než ses narodil, a bude existovat dál, i po tvé smrti. Ty nejsi jedinou zbraní, kterou má."

"Ale co když se mýlíte!"

"Tak zemře, Dardalione. Ale stromy porostou dál, řeky potečou do moře a slunce bude svítit. Zvedni ten zatracenej štít!"

Mnich vstal a přešel ke dveřím.

"Uděláš to?" dožadoval se Karnak.

"Je to hotovo," řekl Dardalion.

"Dobrá! Tak teď vyžente bratrstvo z Purdolu!"

Byla skoro půlnoc a poslední Vagriánci kulhali zpátky ke svým táborovým ohňům. Jonat vyskočil na cimbuří a zařval za nimi: "Vraťte se, vy všiváci, ještě jsme s váma neskončili."

Nosiči odnášeli raněné, zatímco mrtvé shazovali z hradeb. Jonat poslal tucet mužů, aby sehnali jídlo a vodu, a pak si prohlédl svou jednotku a zkontroloval ztráty. Už celé dny cítil, jak ho jeho nová zodpovědnost tíží a stahuje ho dolů, a nesmírná hořkost ho dohánělа k zoufalství. Vědomí, že to je práce bratrstva, mu pomáhalo jen málo, ale dnes v noci se cítil volný. Hvězdy zářily, vánek od moře byl svěží a čistý a nepřátelé cupitali do svých stanů jako zbití psi. Jonat se cítil silnější než kdykoliv předtím, a když si s vojáky kolem vyměňoval vtipy, zeširoka se zubil. Dokonce mávl na Sarvaje na věžové bráně a jeho silná nechuť k tomu muži se vytratila pod nově nalezenou dobrou náladou.

Náhle se zprava ozval vyčerpaný jásot a Jonat se otočil. Spatřil Karnaka, jak kráčí nahoru po schodech na baštu. Za ním šla čtveřice vojáků nesoucích lahvice vína.

"Vidím tě, Jonate, ty neřáde," zaburácel Karnak. Jonat se uchechtl a zachytil lahvici, kterou mu Karnak hodil. "Mám za to, že se se mnou napiješ, co?"

"Proč ne, generále?"

Karnak se posadil a zavolal si muže k sobě. "Nejspíš jste se doslechli, že jsem musel uzavřít tunel," řekl a zubil se přitom. "To znamená, že jediná cesta ven vede hlavní bránou. Jaký z toho máte pocit?"

"Jen nám dejte vědět, až budete připravenej odejít, generále!" křikl kdosi vzadu.

"No, řekl bych dneska v noci, ale nepřítel vypadá už tak dost sklesle," řekl Karnak. "Koneckonců, nechceme jim v tom vymáchat čumáky."

"Je pravda, že jste shodil horu?" zeptal se jiný muž.

"Obávám se, že ano, chlapče. Moji ženisté nechali v tunelech kladky a vratky a u jednoho z hlavních průchodů taky promyšlenou soustavu provazů. Koneckonců, nemůže nám do pevnosti vést široká silnice."

"Slyšeli jsme, že jste mrtvý," ozval se Jonat.

"Dobří bohové, myslíš, že mě by nějaká hora dokázala zabít? Ty mi teda moc nevěříš! A vůbec, jak si tady všichni vedete?"

Nějakou chvíli s nimi Karnak poseděl a vykládal si s nimi, než se vydal dál. O dvě hodiny později se vrátil do svého pokoje, v oku ho pálilo a byl zcela vyčerpán. Složil své tělo na lůžko, převalil se na záda a zaúpěl.

V síni pod ním otevřel oči Dardalion a rozhlédl se kolem sebe. Osm mnichů se mu podívalo do očí a devět dalších se vrtělo, ale na stole zůstalo bezvládně ležet šest neživých těl.

"Bratrstvo už pro nás neznamená nebezpečí," řekl Astila, "ale cena za vítězství je vysoká."

"Cena je vždycky vysoká," prohlásil Dardalion. "Pomodlíme se."

"Za co bychom se měli modlit, Dardalione?" zeptal se mladý mnich jménem Bajnha. "Že zabijeme víc nepřátel? Dnes v noci zemřelo více než šedesát členů bratrstva. Další nekonečné zabíjení už asi nezvládnu."

"Myslíš, že to, co děláme, je špatné, Bajnho?" vyptával se mírně Dardalion.

"Je to spíš otázka toho, že nevíme, než jestli máme pravdu."

"Mohu promluvit, Dardalione?" požádal Astila a Dardalion kývl.

"Nejsem tolik nadaný rozumem, jako někteří členové našeho řádu," začal Astila, "ale vydržte to, bratři. Vzpomínám si na rčení, které užíval opat, když jsem byl novicem: 'Vidí-li se hlupák takový, jaký je, není více hlupákem. A když moudrý muž objeví svoji moudrost, stává se hlupákem.' Toto mne velice trápilo, protože mi to připadalo jako pouhá slovní hříčka. Ale po mnoha letech jsem dospěl k tomuto závěru: V jistotě je pouze morální nebezpečí. Pochyby jsou dar, jehož si musíme vážit, protože nás nutí neustále zpytovat naše pohnutky. Vedou nás k pravdě. Nevím, jestli jsme si stezku, po níž nyní kráčíme, vybrali moudře. Nevím, je-li to, co děláme, správné. Ale kráčíme ve víře. Opovrhuji zabíjením, ale budu dál bojovat proti bratrstvu vší mocí, jíž mi Pramen poskytl. Ale pokud ty, Bajnho, věříš, že to není správné, neměl bys dál bojovat."

Bajnha krátce sklonil hlavu a pak se usmál.

"Já nejsem moudrý, Astilo. Když to vím, budu pak moudřejší?"

"Budeš člověkem, bratře, a já jsem tomu rád. Nejvíce se bojím, že začneme boj milovat."

"Budu bojovat dál," řekl Bajnha, "a na tvou radu si budu svých pochybností vážit. Přesto jsem zvědav, jaká nás čeká budoucnost. Co se stane, jestli vyhrajeme? Založíme chrám bojovných mnichů? Vrátíme se k našemu dřívějšímu životu? Začali jsme tu něco, co je na světě nového. Jaký je náš cíl?"

Dardalion zvedl ruku a oni se k němu obrátili.

"Přátelé, toto je důležitá otázka. Ale neměli bychom se na ni pokoušet odpovědět ihned. Naši budoucnost musí rozhodnout ti z nás, kdo přežijí. Přesto musím říci již nyní, že v posledních dnech jsem měl mnoho snů, snů plných hrůz. Ale každý skončil stejně. Spatřil jsem poušť zlomených duší a nemrtvých bestií. Uprostřed té pouště byla oáza - a v ní strom. Pod jeho větvemi se do stínu scházeli lidé, aby si v klidu odpočinuli. Ani jedna z nemrtvých oblud nemohla přijít blíž ke stromu, ani žádný jiný zlý tvor se k němu nemohl přiblížit."

"A co myslíš, že to znamená?" chtěl vědět Astila.

"Ten strom měl třicet větví," řekl Dardalion.

23. Kapitola

TULÁK SPAL A VE SNU SE ZNOVU OCITL NA opuštěném svahu se slepým králem Orienem. Otevřel oči a zahleděl se na nebe a na neznámá souhvězdí.

"Vítej!" řekl Orien.

Tulák se posadil a stařec ho vzal za ruku a otcovsky ho po ní poplácal.

"Potěšil jsi mne, Tuláku. Vrátil jsi mi víru, že ještě někdo má elán. Máš velikou odvahu a dokázal jsi, že jsi čestný muž."

"Poklony mě zneklidňují," poznamenal Tulák, odvrátil se a odtáhl ruku.

Orien přikývl. "Tak se zeptej na to, čeho se bojíš."

"Kde je zbroj?"

"Najdeš ji. Zítra, pokud ti Pramen požehná, vyjedeš po úbočí Raboa. Nahoře najdeš úzkou stezku, která zatáčí do jeskyně. Ta jeskyně je nad srázem, a tam najdeš druhou stezku. Tyto dvě cesty jsou jediný způsob, jak se dostat do srdce hory. Vejdeš do jeskyně a uvidíš tři tunely. Dej se vpravo a jdi, dokud nedorazíš do rozlehlé klenuté komnaty. Tam je zbroj a každý ji může vidět."

"Je to obraz, který se nedá odnést," poznamenal Tulák.

"Je skutečná, ale jen vyvolený ji může zvednout."

"A jsem já vyvolený?"

"To se zítra dozvíš."

"Je Danjal v bezpečí?"

"To ti nemohu říci, protože to nevím. Nejsem bůh, Tuláku."

"Tak co jsi zač?"

"Nejsem nic, jen obraz ve tvých snech."

"Musíš být víc než to."

"Tak na mne mysli jako na Orienova ducha, poslední mihotavý důkaz existence toho, jenž byl kdysi mocným králem. Až vyzvedneš tu zbroj, odejdu a nikdy se nevrátím."

"Kam půjdeš? Je ráj skutečný? Existuje Pramen?"

"Na tvoje otázky ti nemohu dát odpověď. Jen ty sám se musíš rozhodnout. Ale ty už musíš jít, protože jsi ve velkém nebezpečí. Dardalion už tě před bratrstvem nechrání. Běž!"

Tulák otevřel oči podruhé a s trhnutím se zvedl. Byl zpátky ve svých pokrývkách na úpatí Raboa.

A jeho kůň byl pryč.

Vyhrabal se na nohy a uviděl, že keř, k němuž přivázal koně, byl vyrván i s kořeny. To zvíře muselo být strachy bez sebe. Ale proč?

Tulák natáhl kuši a prohlížel si podrost.

Zatím neviděl nic, ale zavřel oči a zaposlouchal se. Zprava zaslechl slabé zachrastění.

Otočil se a vystřelil právě ve chvíli, kdy se vlkodlak zvedl a zaútočil. Obě střely zasáhly cíl, ale svaly na mohutné hrudi obludy způsobily, že střely nezasáhly srdce a plíce, a obluda pokračovala nezmenšenou rychlostí.

Tulák se vrhl doprava a druhá bestie se zvedla těsně před ním. Převalil se na nohy, mávl mečem a ten se tvorovi odrazil od hlavy.

Tulák ucouvl, když čtyři bestie vyrazily k útoku. Tlamy měly otevřené, jazyky vyplazené a rudé oči upíraly na něho. Tulák vzal meč oběma rukama a zvedl ho přes pravé rameno, připraven vzít s sebou alespoň jednu příšeru.

Za obludami se zvedl tmavý stín a Tulák zamrkal, když chlupatý krk popadla mohutná ruka a stiskla. Ozvalo se strašlivé zavytí, které náhle umlklo, když byl vlkodlak zdvižen ze země. Mezi žebra mu zajel stříbřitý nůž a mrtvola odlétla deset stop do křoví. Ostatní bestie se obrátily k útočníkovi, ale on se jediným skokem ocitl mezi nimi a jeho druhý nůž si také našel cíl. Rozpáral břicho tvorovi, jenž býval Lenlajem posedlým. Kolem Kajova ramene se sevřely tesáky, jak na něho skočila třetí bestie. Kaj ji odtrhl, sevřel své obrovské ruce kolem jejího hrdla a zatřepal s ní. Tulák sebou trhl, když zaslechl prasknout vaz. Pak Kaj mrtvolu odhodil.

Čtvrtý dlak uprchl.

Tulák vrátil meč do pochvy a se zachmuřeným zájmem přihlížel, jak si zrůda položila ruku na otevřenou ránu na rameni. Za několik minut, když Kaj ruku odtáhl, byla rána pryč. Kaj přešel k mrtvolám a vytáhl své nože. Tulákovi se udělalo slabo, a tak se posadil zády ke stromu. Kaj k němu došel, dřepl si před něho a jílcem napřed mu podal nože. Tulák je beze slova přijal.

Kaj ho chvíli pozoroval, pak zvedl ruku a poklepal se po ohromné hrudi.

"Židel," prohlásil.

"Přátelé," souhlasil Tulák.

Po chvíli se Tulák zvedl, vzal svůj vak a vyhrabal z něj kousek sušeného masa a ovoce. Jídlo rychle zmizelo, pak si Kaj říhl a znovu se poklepal po hrudi.

"Kaj," vypravil ze sebe a při té námaze lehce nakláněl hlavu na stranu.

"Tulák."

Kaj přikývl, pak se natáhl, hlavu si položil na ruku a zavřel veliké oko.

Zabiják sebou trhl, když se v podrostu ozval šramot, a začal se zvedat.

"Uň," řekl Kaj, aniž by se pohnul.

Na mýtinu vyšel Tulákův kůň. Tulák ho poplácal po krku a dal mu zbytek zrní. Pak ho přivázal k silné větvi.

Sebral svou pokrývku, uložil se vedle Kaje a spal až do rána. Když se probudil, byl sám. Těla vlkodlaků byla pryč a Kaj také.

Tulák dojedl poslední zbytky jídla a nasedlal koně. Vyjel z mýtiny a zahleděl se na vysokánskou horu Raboas.

Na Posvátného obra.

Tulák, vedoucí svého koně vzhůru po svazích Raboa, byl zvláštním způsobem naprosto vyrovnaný. Slunce prosvítalo krajkovím mraků, což kráse oblohy dodávalo neuvěřitelnou hloubku, a nad hlavou Tulákovi poletovali racci, jako maličké útržky mraků. Tulák přitáhl otěže a prohlížel si zemi před sebou. Byla v ní krása, jakou nikdy předtím neviděl, divoká, živelná vznešenost, která hovořila o domýšlivosti věčnosti.

Po jeho pravé ruce si cestou přes bílé balvany špital potok, vytékající z pukliny ve skále. Tulák sesedl a svlékl se. Vykoupal se, oholil se a vykartáčoval si vlasy, které si pak svázal vzadu na krku do uzlu. Voda na kůži studila a Tulák, když ze svého oblečení vytřepal prach z cest, se rychle oblékl. Z vaku vytáhl šál z černého hedvábí, který si přehodil přes ramena a hlavu na způsob sathulského burnusu. Pak si nasadil kroužkové náramenice. Potom z vaku vytáhl stříbrné chrániče zápěstí, které si připjal k předloktí, a bandalír se šesti vrhacími noži v pochvách. Přiostřil si nože i meč a s pohledem upřeným na horu vstal.

Dneska zemře.

Dneska najde klid.

V dálce zahlédl oblak prachu blížící se k Rabou. Mnoho jezdců cválalo k hoře, ale Tulákovi to bylo jedno.

Toto byl jeho den. Tato vznešená hodina krásy byla jeho hodinou.

Vyhoupl se do sedla a mezi skalami našel úzkou stezku, po níž pobídl koně dál.

Věděl, že celý život mířil k této stezce. Všechny jeho životní zkušenosti se spojovaly, aby ho přivedly na toto místo a v tuto chvíli.

Od chvíle, kdy zabil Niallada, měl pocit, jako by dosáhl vrcholku hory, z něhož není návratu. Všechny cesty mu byly uzavřeny, mohl jedině udělat krok z vrcholku a vzlétnout!

Najednou nezáleželo na tom, jestli zbroj najde, nebo jestli Drenaj zvítězí, či zahyne.

Toto byla Tulákova hodina.

Poprvé za dvě desetiletí spatřil svou milovanou Tanju bez mučivé úzkosti. Stála ve dveřích statku a vítala ho domů. Viděl svého syna a obě dcerky, hráli si v zahradě plné květin. Tolik je miloval.

Ale pro nájezdníky to byly jenom hračky. Jeho ženu znásilnili a zavraždili, děti bez přemýšlení nebo lítosti zabili. Získali tím hodinu uspokojení, pár pytlů zrní a hrst stříbrňáků.

Trestem pro ně byla smrt, ohavná smrt ze msty - ani jeden z nich neumíral méně než hodinu. Protože rolník Dakeyras zemřel se svou rodinou. Nájezdníci vytvořili Tuláka Zabíječe.

Ale teď byla nenávist pryč... zmizela jako dým ve větru. Tulák se usmál, když si vzpomněl na svůj první rozhovor s Dardalionem.

"Kdysi jsem byl jehně hrající si na zeleném poli. Pak přišli vlci. Teď je ze mě orel a létám v jiném vesmíru."

"A teď zabíjíš jehňata?" obvinil ho tehdy Dardalion.

"Ne, mnichu, za jehňata nikdo neplatí."

Stezka se vinula vzhůru mezi rozeklanými skalami a vysokými balvany.
Orien řekl, že zbroj hlídají dlaci, ale Tulákovi to bylo jedno.
Sesedne a půjde do té jeskyně, sebere zbroj a počká na nepřítele, kterého nedokáže zabít.
Když dorazili na plošinu, jeho kůň namáhavě dýchal. Před sebou měl Tulák široký vchod do jeskyně a před ním hořel oheň, u něhož seděli Durmast s Danjal.
"Dal sis na čas," zazubil se obr.
Tulák sesedl a Danjal se k němu rozběhla. Objal ji a políbil do vlasů, oči zavřené, aby zakryl slzy. Durmast odvrátil zrak.
"Miluju tě," řekl Tulák tiše a prsty se zlehka dotkl její líce. V jeho slovech zněla taková lítost, že se od něj Danjal odtáhla.
"Co se děje?"
Tulák zavrtěl hlavou. "Nic. Jsi v pořádku?"
"Ano. A ty?"
"Nikdy mi nebylo líp." Tulák ji vzal za ruku a došel k Durmastovi. Obr se zvedl a oči mu přebíhaly z jednoho na druhého.
"Rád tě zase vidím," prohodil Tulák. "Věděl jsem, že to určitě zvládneš."
"Já to o tobě věděl taky. Je s tebou všechno v pořádku?"
"Jistě."
"Vypadáš nějak divně odtažitě."
"Byla to dlouhá cesta a jsem unavenej. Viděls ten oblak prachu?"
"Ano. Nemáme ani hodinu."
Tulák souhlasně přikývl.
Spoutali koně, připravili louče a vydali se do jeskyně. Byla tmavá, ohavně páchla a, jak sliboval Orien, dělila se do tří tunelů. Tulák šel první a oni šli za ním do rostoucí temnoty.
Stíny na vlhkých žulových stěnách skákaly a míhaly se sem a tam a Danjal, s mečem v ruce, se držela těsně za válečníky. V jedné chvíli došli k rozlehlé komnatě, kde mihotavé světlo loučí temnotou nedokázalo proniknout. Danjal zatahala Tuláka za plášť a on se otočil.
"Co se děje?"
Na hranici světla loučí se leskly desítky divokých očí.
"Nevšímej si jich," řekl Tulák.
Durmast ztěžka polkl a z pouzdra vytáhl bojovou sekeru.
Šli dál a oči je obklopily kolem dokola.
Nakonec dorazili do komnaty, kterou popsal Orien.
Uvnitř byly na stěnách umístěny držáky na pochodně s klacky napuštěnými smolou. Tulák jeden po druhém zažehl, až se celá komnata koupala ve světle.
Na protějším konci, na dřevěném stojanu, stála Bronzová zbroj: přilbice s křídly, zdobený prsní pancíř s orlem s rozepjatými křídly, bronzové rukavice a dva nádherné meče.
Tři poutníci zůstali před zbrojí mlčky stát.
"Začínáš před ní věřit na kouzla a čary," zašeptal Durmast.
"Kdo by mohl s takovouhle zbrojí prohrát?" zeptala se Danjal.
Tulák popošel dopředu a natáhl ruce.
Prošly zbrojí a on to zkusil ještě jednou.
Ale zůstával jen obraz.
"No tak ji vem, člověče!" vybízel ho Durmast.
"Nemůžu. Nejsem vyvolený."
"Cože?" zasyčel Durmast. "O čem to mluvíš?"
Tulák se uchechtl a pak si před zbrojí sedl.
"Je začarovaná, Durmaste. Starý král, Orien, mi to řekl. Jenom vyvolený může zbroj odnést. Hádám, že je to taková ochrana - je pro Drenaj tolik důležitá, takže nemohli riskovat, že ji sebere nepřítel. Ale na tom nezáleží."
"Nezáleží?" burácel Durmast. "Riskovali jsme život, abychom dostali tuhle zatracenou plechovou věc! Právě teď se kolem shromažďují Nadirové - a já si nejsem moc jistej těma očima kolem. Jasně, že na tom záleží."
"Jediný, na čem záleží, je, že jsme to zkusili," řekl Tulák.
Durmastova odpověď byla krátká, hrubá a prudká. "Do háje! Svět je plnej chudáků, co něco zkusili, a já se k nim rozhodně nehodlám připojit. Co budem dělat teď? Počkáme na nějakýho zlatovlasýho zubícího se drenajskýho hrdinu, co ho obdařila nějaká kouzelná fontána?"
Danjal došla ke zbroji a pokusila se jí dotknout, ta ale zůstávala nehmotná.
"Co si myslíš, že děláš?" vyštěkl Durmast.
"Ty to zkus," pobídla ho.
"K čemu? Připadám ti snad jako drenajskej hrdina?"
"Já vím, co jsi zač, Durmaste. Ale stejně to zkus. Co můžeš ztratit?"
Obr vstal a opatrně se přiblížil ke zbroji.
Vypadala tak zatraceně pevná. Durmast pokrčil rameny, máchl rukou...
A narazil na kov.
Danjal poklesla brada. "Bohové! Je to on!"

Durmast chvíli stál jako přimrazený, pak ztěžka polkl a znovu natáhl ruku. Tentokrát zvedl přilbici a uctivě ji položil před Tuláka. Pak zazíral na své ruce - Tulák si všiml, že se mu nekontrolovatelně třesou. Kousek po kousku Durmast sundával zbroj ze stojanu. Pak se posadil vedle Tuláka a mlčel.

Pochodně začaly poblikávat a Danjal poklepala Tulákovi na rameno. "Měli bychom jít."

Tulák s Durmastem sesbírali brnění a následovali Danjal ze dveří. Venku na ně hledělo moře očí. Danjal ztuhla, pak zvedla louči a oči se stáhly do šera.

"Bude to dlouhá cesta," zamumlal Durmast.

Popošel kousek dopředu a světlo louče dopadlo na Bronzovou zbroj. Všude kolem nich se ozval syčivý šepot a pak náhle umlkl. Oči zmizely a Danjal je vyvedla ven do světla.

Jakmile se dostali na otevřené prostranství, Durmast s Tulákem zbroj přivázali na Durmastova nákladního koníka a zakryli zářící kov šedou pokrývkou.

Když se na kamení ozvala kopyta, Durmast zanadával a zvedl obočí, pak se rozběhl k příkré stezce. Tulák se k němu připojil s kuší v ruce.

Nadohled dojeli dva nadirští válečníci s kopími v rukou. Vylétli ze sedel, jeden se střelou v oku, druhý s dlouhým šípem mezi žebry.

"Byla to jenom přední hlídka. Myslím, že máme problémy," řekl Durmast a vytáhl z toulce další šíp. "Myslím, že naneštěstí jsme tady jako v pasti."

"Druhá stezka by mohla být volná," poznamenal Tulák. "Vezmi Danjal a běž. Já je tady zadržím a připojím se k vám později."

"Ty ji vem a běž," řekl Durmast. "Už mám její společnosti tak akorát."

"Poslouchej, příteli. Bratrstvo mě hledá vší mocí. Ať půjdu kamkoliv, oni půjdou za mnou. Když zůstanu tady, přitáhnu je na sebe jako maják, což vám umožní dostat zbroj k Egelovi. Teď běžte - než bude pozdě."

Durmast zaklel a odešel za Danjal.

"Osedlej si koně," vybídl ji. "Odjíždíme."

"Ne."

"Je to jeho nápad - a zatraceně dobrej. Běž se s ním rozloučit. Já ti toho zatraceného koně nasedlám sám."

Danjal se rozběhla za Tulákem.

"Je to pravda?" zeptala se se slzami v očích.

"Ano, musíš jít. Je mi líto, Danjal - lituju, že jsme nikdy neměli naději na společnej život. Ale když jsem tě poznal, je teď ze mě lepší chlap. Jenže ať uteču, nebo zůstanu, je po mně veta... takže zůstanu. Ale bude pro mě snazší, když budu vědět, že vám pomáhám to dokončit."

"Durmast tě zradí."

"Jestli to udělá, budiž. Odehrál jsem svoji část a víc už udělat nemůžu. Prosím tě, jdi."

Danjal se po něm natáhla, ale v tom se k nim rozběhl nadirský válečník. Tulák ji odstrčil a vystřelil. Střela muže zasáhla vysoko do ramene, ten padl a odplížil se do úkrytu.

"Miluju tě, Dakeyrasi," zašeptala Danjal.

"Já vím. Už běž."

Tulák poslouchal, jak koně odjíždějí, ale neotočil se, aby se podíval, ani neviděl Danjal, jak se ho snaží ještě naposled zahlédnout.

Nadirové zaútočili rychle a dva se okamžitě zhroutili. Dva další padli, když Tulák zvedl Durmastův luk. Pak byli u něj a on se na ně vrhl se strašlivým výkřikem, rozmachuje se mezi nimi mečem. Stezka byla úzká a oni ho nemohli obklíčit. Tulák je kosil mečem a oni před jeho vztekem couvali.

Šest jich zatím zemřelo.

Tulák odklopýtal pro kuši a natáhl ji. Z rány na noze mu prýštila krev. Vytřel si z očí pot a zaposlouchal se.

Zachytil slaboučké zašustění látky o kámen a vzhlédl ve chvíli, kdy na něho s pozdviženým mečem skočil ze skály další Nadir. Tulák se vrhl zpátky a prstem trhl za bronzové spouště kuše. Padajícího válečníka zasáhly obě střely, ale když dopadl na zabijáka, jeho nůž se Tulákovi zabořil do ramene. Tulák odstrčil mrtvolu stranou a převalil se. Z ramene mu trčel Nadirův nůž, ale Tulák ho nechal, kde byl - kdyby ho vytrhl, vykrvácel by k smrti. S námahou natáhl kuši.

Slunce zapadalo a stíny se dloužily.

Nadirové si počkají na noc...

A Tulák je nemohl zastavit.

Necítil prsty levé ruky a zkusil je sevřít do slabé pěsti. Zalila ho bolest a usadila se kolem nadirského nože v jeho rameni a Tulák zaklel. Ránu ve stehně si obvázal, jak nejlépe mohl, ale stejně mu obvazem prosakovala krev.

Bylo mu zima a začal se třást. Když zvedl ruku, aby si otřel pot, vyskočil na dohled nadirský lučištník a z jeho luku vylétl šíp. Tulák se vrhl doleva a vystřelil a lučištník zmizel z dohledu. Když se Tulák znovu sesul na skálu vedle stezky, podíval se dolů a uviděl, že ho černě opeřený šíp zasáhl do levého boku a prorval se svaly. Opatrně sáhl pod něj. Hlavice šípu mu prošla vysoko pod žebra a on se zaúpěním zlomil ratiště.

Nadirové zaútočili...

Obě střely zasáhly cíl a nepřítel se ukryl za skalami.

Ale byli blíž a věděli, že je těžce raněný. Snažil se znovu natáhnout kuši, ale prsty měl kluzké potem a z námahy mu začalo cukat v ráně v boku.

Kolik jich tam ještě je?

Zjistil, že si nemůže vzpomenout, kolik jich už zabil.

Suchým jazykem si olízl rty a opřel se o skálu. Asi dvanáct kroků před ním byl kulatý balvan a Tulák věděl, že za ním

se krčí nadirský válečník. Na stěně za ním byl výběžek. Tulák namířil kuši a vypustil střelu, která zasáhla skálu a odrazila se vpravo. Vzduch prořízl pronikavý výkřik a válečník se zvedl na dohled, přičemž mu z rány na spánku crčela krev. Tulákova druhá střela se mu vnořila do zad a on se nehlučně zhroutil.

Zabiják znovu zvedl luk. Levá paže mu nebyla k ničemu.

Náhle strašlivý výkřik zmrazil Tulákovi krev v žilách. Riskoval pohled dolů a spatřil posledního z vlkodlaků obklopeného nadirskými válečníky. Ti do něj sekali a bodali, ale obludné drápy je drásaly a veliké čelisti jim rvaly maso z těla.

Šest Nadirů už bylo na zemi, nejméně tři z nich definitivně - a s bestií bojovali už jen zbývající dva muži. Ta skočila na prvního z nich, který se chrabře pokusil vrazit jí meč do břicha. Čepel prošla do srstí porostlého těla právě ve chvíli, kdy se kolem válečníkovy hlavy sevřely čelisti a jeho tvář zmizela v karmínové záplavě. Poslední Nadir prchl po svahu dolů.

A dlak postupoval k Tulákovi.

Zabiják se s námahou postavil, zapotácel se, ale udržel rovnováhu.

Bestie postupovala, pomalu, každý krok ji bolel, z bezpočtu ran jí tekla krev. Byla politováníhodně hubená a jazyk měla oteklý a zčernalý. Z břicha jí trčel nadirský meč.

Tulák zvedl kuši a čekal.

Bestie se zvedla nad něho, a rudé oči se jí leskly.

Tulák stiskl spouště, dvě černé střely vlétly obludě do tlamy a projely až do mozku. Bestie se zaklonila a svalila se a Tulák padl na kolena.

Bestie se ještě jednou zvedla a mávla drápatou prackou k nebesům.

Pak jí zeskelnatěl pohled a ona se zhroutila ze stezky.

"A teď shniješ v pekle," ozval se hlas.

Tulák se otočil.

Na levé stezce se vynořilo devět válečníků bratrstva, s tmavými meči v rukou, a zdálo se, že jejich černé brnění ve slábnoucím světle ubývajícího dne hoří plamenem. Jak se k němu blížili, Tulák se snažil vstát, ale znovu upadl na studený kámen a zaúpěl, když se mu hlavice šípu zabořila hlouběji do masa. Válečníci bratrstva se přiblížili, tváře jim zakrývaly černé přilbice a za nimi povlávaly černé pláště, s nimiž si pohrával vítr. Tulák z bandalíru vytáhl vrhací nůž a hodil ho, ale ruka v černé rukavici srazila čepel opovržlivě stranou.

Zabijáka přepadl strach silnější dokonce než bolest.

Nechtěl zemřít. Klid, který cítil, se vypařil, a on zůstal opuštěný jako vyděšené dítě ve tmě.

Modlil se za sílu. Za osvobození. Za blesk z nebes...

A bratři se zachechtali.

Do tváře mu narazila těžká bota a Tuláka úder srazil na zem.

"Otravný červe, způsobil jsi nám spoustu potíží."

Válečník poklekl vedle Tuláka, popadl zlomené ratiště, jež mu trčelo z boku, a zlomyslně jím zakroutil. Přes své odhodlání zabiják zařval. Do tváře ho uhodila rukavice s bronzovými cvočky a on zaslechl, jak se mu láme nos. Do očí mu bolestí vyhrkly slzy a on cítil, jak ho kdosi zvedá do sedu. Pak, když se mu projasnil zrak, zjistil, že hledí do tmavých očí šílence za štěrbinou v černé přilbici.

"To ty jsi šílenec," řekl ten muž, "když jsi uvěřil, že se můžeš postavit silám Ducha. Co tě to stálo, Tuláku? Tvůj život zcela určitě. Durmast má zbroj - i tu tvoji ženskou. A použije obojí. Zneužije obojí."

Muž uchopil jílec nože trčící Tulákovi z ramene.

"Máš rád bolest, zabijáku?" Tulák zasténal, když muž na nůž pomalu zatlačil. "Já mám bolest rád."

Tulák ztratil vědomí, odplul zpět do tmavého moře klidu. Ale oni si ho našli i tam a jeho duše prchala po obloze černé jako uhel, pronásledována příšerami s ohnivými jazyky. Tulák se probudil do jejich smíchu a viděl, že se měsíc vyšplhal vysoko nad Raboas.

"Teď chápeš, co je to bolest," prohlásil vůdce. "Dokud budeš naživu, budeš trpět, a až zemřeš, budeš trpět taky. Co mi dáš za to, abych tvou bolest ukončil?"

Tulák neříkal nic.

"Teď jsi zvědavý, jestli máš dost síly na to, abys vytáhl nůž a zabil mě. Zkus to, Tuláku! Prosím, zkus to. Tady, pomůžu ti." Z pochvy na zabijákově bandalíru vytáhl vrhací nůž a strčil mu ho do ruky. "Zkus mě zabít."

Tulák nemohl pohnout rukou, i když se snažil, až mu v ráně v rameni bublala krev. Klesl zpátky, tvář popelavou.

"A bude hůř, Tuláku," sliboval vůdce. "Teď se bodni do nohy."

Tulák se díval, jak se jeho ruka zvedá a obrací... a zařval, když se mu čepel zarazila do stehna.

"Jsi můj, zabijáku. Tělem i duší."

Další muž poklekl vedle vůdce a promluvil. "Neměli bychom se vydat za Durmastem a tou dívkou?"

"Ne. Durmast je náš. Odveze zbroj Kaemovi."

"Pokud dovolíš, rád bych si užil rozhovoru se zabijákem."

"Jistě, Ensone. Jaký jsem to sobec. Prosím, pokračuj."

Vedle Tuláka poklekl druhý muž. "Vytáhni si ten nůž z nohy," nařídil. Tulák cítil, že skoro začíná žebrat, ale zaťal zuby. Ruka mu sjela dolů a surově zakroutila čepelí, ale ta nechtěla ven.

"Jen klid, Ensone," řekl vůdce. "Tvoje vzrušení umenšuje tvoji sílu."

"Omlouvám se, Tčarde. Smím to zkusit ještě jednou?"

"Jistě."

Tulákova ruka znovu zatahala za jílec a tentokrát nůž vyjel z rány.

"Velmi dobře," pochválil Tčard. "Teď zkus něco trochu vybranějšího. Ať si pomalu vyloupne oko."

"Bohové, ne!" zašeptal Tulák. Ale nůž se pomalu zvedal a jeho krví pokrytý hrot se pomaloučku blížil k zabijákové tváři.

"Vy smradlaví čubčí syni!" zaburácel Durmast. Tčard se otočil a spatřil vousatého obra stát na stezce s bojovou sekerou s dvojitým břitem v ruce. Enson se také otočil a Tulák cítil, jak z něj padá jeho kouzlo. Zadíval se na čepel nože jen pár palců od svého oka a zvedl se v něm hněv, který dokonce překryl jeho bolest.

"Ensone!" řekl tiše. Když se muž v přilbici obrátil zpátky k němu, Tulák vrazil nůž do štěrbiny v hledí, až jílec narazil do přilbice.

Tčard uhodil Tuláka pěstí do hlavy a zabiják se sesul na zem vedle mrtvého Ensona.

Pak se vůdce bratří zvedl na nohy a postavil se proti Durmastovi.

"Proč jsi tady?" zeptal se.

"Přišel jsem si pro něho."

"To není třeba, máme ho my. Ale jestli máš strach o svou odměnu, dohlédneme na to, abys ji dostal."

"Nechci odměnu. Chci jeho... živýho."

"Co se to s tebou děje, Durmaste? Taková role přece neodpovídá tvé povaze."

"Nevykládej mi nic o mě, ty kupko slepičího trusu! Prostě jdi od něj."

"Nebo co?" chtěl vědět Tčard.

"Nebo umřeš," opověděl Durmast.

"Myslíš, že zabiješ osm členů bratrstva? Změkl ti mozek."

"Věř mi," ujišťoval ho Durmast a s pozdviženou sekerou vykročil.

Tčard se mu vydal vstříc, zatímco ostatních sedm válečníků se s tasenými meči rozestoupilo do půlkruhu.

Náhle Tčard ukázal na Durmasta. "Nemůžeš se pohnout!" zařval a Durmast se zapotácel a ztuhl na místě. Tčard se jen temně zachechtal, pomalu tasil meč a vykročil.

"Ty velký nemotorný hlupáku! Ze všech lidí nevhodných pro roli hrdiny sis ji musel vybrat právě ty. Jsi jako velké dítě mezi staršími a lepšími - a jako vzpurné děti, i ty musíš být potrestán. Mnoho a mnoho hodin budu poslouchat, jak zpíváš bolestí."

"Neříkej," řekl Durmast, jeho sekera Tčarda udeřila do ramene, rozdrtila mu žebra a vyletěla rozmáčknutým bokem.

"Nějaký další proslovy?" zeptal se Durmast. "Nějaký další duchovní hrátky? Ne? Tak začnem se zabíjením."

S hrozivým pokřikem se rozběhl na válečníky a jeho sekera se míhala vražedným obloukem z blýskavého stříbra.

Válečníci zacouvali, jeden padl na zem a překulil se, ale dalšímu Durmast sekerou rozrazil lebku. Tulák se s námahou vyhrabal na kolena, ale vstát už nedokázal. Vytáhl vrhací nůž a čekal, modle se za sílu, aby mohl obrovi pomoci.

Do Durmastových zad vjel meč a on se zkroutil, vytrhl čepel ze zabijákovy ruky, mávl sekerou dozadu a zasáhl ho do krku. Další meč se mu zabodl do prsou a jeho majitel zahynul, když ho Durmast praštil pěstí do ohryzku. Pak válečníci obra obstoupili a bodali ho hluboko do mohutného těla. Ale sekera je přesto kosila dál. Z bratrstva zůstali už jen dva válečníci a ti od raněného Durmasta odešli.

Tulák si počkal, až k němu budou zády. Otřel si prsty do kabátce, aby je očistil od krve a potu, uchopil vrhací nůž a hodil ho. Ten zasáhl cíl pod přilbicí levého válečníka a projel mu krční žilou. Z rány vytryskla krev a muž se zhroutil doleva, přičemž si rukou tiskl hrdlo v marné snaze zastavit rudý příliv.

Durmast zaútočil na jediného zbývajícího válečníka, který se sehnul pod jeho sekerou a zarazil čepel Durmastovi do břicha. Obr pustil sekeru a popadl válečníka za krk, přičemž mu mocným pohybem zápěstí zlomil vaz. Pak klesl na kolena.

Tulák se bolestivě doplazil přes skálu k místu, kde klečel umírající Durmast a velkýma rukama svíral jílec meče, který mu trčel z břicha.

"Durmaste!"

Obr se svezl na bok na zem vedle Tuláka. Jeho zakrvácené rty se zvlnily v úsměvu.

"Proč?" zašeptal Durmast.

"Cože, příteli?"

"Proč jsem byl já vyvolenej?"

Tulák zavrtěl hlavou. Natáhl se, vzal Durmasta za ruku a pevně mu ji stiskl. Obrovi tekla krev z tuctu ran.

Durmast tiše zaklel a usmál se. "Je to nádherná noc."

"Ano."

"Sázím se, že ten všivák byl dost překvapenej, když jsem ho rozsek vejpůl."

"Jaks to udělal?"

"Ať jsem zatracenej, jestli to vím!" Durmast sebou trhl a hlava mu klesla.

"Durmaste?"

"Jsem tady... ještě chvíli. Bohové, strašně to bolí! Myslíš, že ta jeho síla na mě nefungovala, protože jsem vyvolenej?"

"Nevím. Nejspíš."

"Bylo by to hezký."

"Proč ses vrátil?"

Durmast se uchechtl, ale přepadl ho záchvat křečovitého kašle a v ústech mu zabublala krev. Zalapal po dechu a uplivl si. "Přišel jsem tě zabít kvůli tý odměně," prohlásil nakonec.

"Nevěřím ti."

"Občas si nevěřím sám!"

Chvíli leželi mlčky.
"Myslíš, že se dá tohle považovat za důstojnou smrt?" zeptal se Durmast hlasem sotva hlasitějším než šepot.
"Řek bych, že dá," usmál se Tulák.
"Nikomu to neříkej," řekl Durmast. Hlava se mu skulila a v hrdle mu zachrastilo slabé chraplavé vydechnutí.
Jakési zaškrábání Tuláka přimělo, aby se otočil.
Z jeskyně vyšly dvě desítky bestií s pokřivenými a pokroucenými těly. Rozběhly se k tělům zabitých a radostně štěbetaly. Tulák se díval, jak nedočkavě tahají těla dovnitř hory.
"Nikomu to neřeknu," zašeptal mrtvému Durmastovi.
A tvorové se sklonili nad ním.

24. Kapitola

POD HRADBAMI BYLI PŘIPRAVENI GELLAN, Jonat a stovka válečníků a naslouchali zvukům bitvy nad sebou. Všichni měli černé brnění vagrijských Psů a přes pozlacený pancíř modrý přehoz. Gellan měl důstojnickou přilbici s chocholem z bílých koňských žíní.
Byla již skoro půlnoc a útok slábl. Gellan ztěžka polkl a přitáhl si podbradní řemínek od přilbice.
"Pořád říkám, že je to šílenství," zašeptal Jonat.
"Já vím - v týhle chvíli jsem skoro ochotný s tebou souhlasit."
"Ale půjdeme stejně," zamumlal Jonat. "Až jednou konečně někdo poslechne moji radu, nejspíš umřu leknutím!"
Po schodišti seběhl z bašty drenajský voják se zakrváceným mečem v ruce.
"Ustupují," řekl. "Připravte se!"
Muž se přikrčil na schodech a pozoroval cimbuří.
"Teď!" křikl. Gellan mávl rukou a stovka vojáků ho následovala po schodech nahoru a přes hradbu. Žebříky a lana byly pořád ještě na svých místech a Gellan uchopil dřevěnou lať ku a nahlédl dolů. Na žebříku byli ještě tři muži, už skoro dosáhli na zem. Gellan přehodil nohu přes předprseň a začal slézat dolů. Za ním se někteří z vojáků začali rozhánět meči a předstírali boj, aby zmátli případné pozorovatele ve vagrijském táboře. Gellanovi to připadalo nepřesvědčivé. Rychle sešplhal dolů a počkal, dokud se k němu nepřipojili jeho muži. Pak začala dlouhá cesta do vagrijského tábora.
Připojilo se k nim několik nepřátelských vojáků, ale všichni mlčeli. Muži byli k smrti unavení a demoralizovaní po dalším chmurném, bezvýsledném dni.
Gellan hodil očima po Jonatovi. Ten byl napjatý, ale výraz měl odhodlaný a, jako obvykle, svou hořkost potlačil a byl připravený dát do svého úkolu všechno.
Všude kolem nich posedávali muži u táborových ohňů a napravo připravovala jednotka kuchařů ve třech pobublávajících kotlích horké jídlo.
Vůně Gellana udeřila do nosu a ve vyschlých ústech měl náhle plno slin. Nikdo v Purdolu už tři dny nejedl.
Odvážný plán byl Karnakův. V převlečení za Vagriánce přepadne oddíl drenajských vojáků skladiště a hladovějícím obráncům donese drahocenné jídlo. Když seděli kolem velkého stolu v purdolské síni, znělo to dobře. Ale teď, když procházeli nepřátelským táborem, to vypadalo sebevražedně.
Ze tmy se vynořil důstojník.
"Kam jdete?" zeptal se Gellana.
"Do toho vám nic není," prohlásil Gellan, když podle bronzových prýmků na rameni poznal tazatelovu hodnost.
"Okamžik," řekl důstojník poněkud uctivěji, "dostal jsem rozkaz nikoho bez oprávnění nepouštět do východní čtvrti."
"No, jelikož nás pověřili hlídáním doků, ocenil bych, kdybyste mi prozradil, jak to můžeme splnit, aniž tam budeme."
"Službu v docích má přece třetí křídlo," tvrdil důstojník. "Mám to tu napsáno."
"Dobře," řekl Gellan. "V tom případě neuposlechnu rozkazu prvního generála a odvedu své muže, aby si trochu odpočinuli. Ale pro případ, že by se mě zeptal, proč jsem to udělal, jaké je vaše jméno?"
"Antasy, šesté křídlo," odpověděl důstojník a cvakl podpatky. "Ale jsem si jistý, že nebude nutné se o mně zmiňovat. V rozkazech očividně došlo k nějaké chybě."
"To tedy určitě," souhlasil Gellan a odvrátil se od něj "Vpřed!"
Když muži unaveně prošli kolem důstojníka a pokračovali dál křivolakými ulicemi, vynořil se vedle Gellana Jonat.
"Teď přijde ta těžší část," prohodil tiše.
"To je pravda."
Před nimi před dřevěným skladištěm hlídala šestice vojáků. Dva seděli na prázdných krabicích a čtyři další hráli v kostky.
"Pozor!" zahřměl Gellan. "Kdo tu velí?"
Přiběhl k němu mladý válečník s ruměnou tváří a cestou strčil kostky do váčku u boku.
"Já, pane."
"Co má tohle znamenat?"
"Lituju, pane. Bylo to jenom... nudili jsme se, pane."
"Po sto ranách na záda si, chlapče, s nudou přestaneš dělat starosti!"
"Ano, pane."
"Nejsi z mého křídla a já se nehodlám zaplést do nekonečného hašteření a úředničení. Proto tvoji nedbalost přehlédnu. Pověz mi, jsou tvoji přátelé vzadu také zaujatí kostkami?"

"To nevím, pane."
"Kolik jich tam je?"
"Deset, pane."
"Kdy vás mají vystřídat?"
Muž se zadíval na oblohu. "Za dvě hodiny, pane."
"V pořádku. Otevři skladiště."
"Prosím, pane?"
"Kromě toho, že jsi nedbalý, jsi taky nahluchlý?"
"Ne, pane. Já jenom, že nemáme klíč."
"Chceš říct, že vám ho neposlali?"
"Co tím myslíte, pane?"
"První generál," začal pomalu Gellan s nekonečnou trpělivostí, "nám nařídil, abychom přestěhovali jisté věci z tohoto skladiště do jeho komnat. Váš druhý důstojník... jak se jmenuje?"
"Erthold, pane."
"Ano - Erthold - se tu s námi měl setkat, nebo tu nechat klíč. Kde je?"
"No..."
"No co?"
"On spí, pane."
"Spí," řekl Gellan. "Proč mě něco takového nenapadlo? Skupina mužů se tu ve službě povaluje a hraje v kostky, takže sem může napochodovat stovka mužů, aniž by ji někdo spatřil. A kde je jejich důstojník? Spí. Jonate!"
"Ano, pane."
"Buď tak laskav a vylom ty dveře."
"Ano, pane," řekl Jonat vesele a s dvěma dalšími vojáky se rozběhl vpřed. Ve chvilce byly postranní dveře na třísky a muži vešli do budovy, kde zvedli závoru z hlavních dveří a otevřeli je dokořán.
Gellan mávl na svůj oddíl a muži vešli do skladiště.
"Erthold bude zuřit, pane," poznamenal voják. "Neměl bych někoho poslat, aby ho vzbudil?"
"Jak si přeješ," odtušil Gellan s úsměvem. "Ale mohl by se zeptat, kdo dal tomu muži svolení k opuštění svého místa. Můžeš to udělat?"
"Myslíte, že bude lepší, když ho nebudeme rušit?" zeptal se strážný.
"To nechám na tobě."
"Asi to bude lepší," usoudil voják a podíval se na Gellana, aby mu to potvrdil. Gellan od něho odešel, ale když zaslechl dusot běžících nohou, obrátil se. Zpoza skladiště vyběhlo deset mužů s meči v rukou.
Zahlédli Gellana a zastavili se. Tři muži nervózně zasalutovali a ostatní je následovali. "Vraťte se na svá místa," nařídil Gellan. Muži se podívali na svého velitele, který pokrčil rameny a pokynem jim ukázal, aby se vrátili.
"Je mi to všechno líto, pane," řekl pak, "ale jsem vám vděčný, že to kvůli těm kostkám nepoženete nahoru."
"Občas jsem je ve službě hrál i já," utrousil Gellan. Drenajci, s těžkým nákladem, začali opouštět skladiště. Jonat dohlížel na nakládání potravin a ujišťoval se, že vzali jenom suché potraviny: mouku, sušené ovoce, plátky sušeného masa, oves a sůl.
Vzadu taky našel malou zásobu léků a vzal tři plátěné pytlíky sušených bylin, o nichž věděl, že je Evris ocení.
Zavřel velká vrata a vrátil na místo závoru, pak ze skladiště odešel jako poslední. Muži stáli v pochodovém útvaru, naditě vaky na ramenou. Jonat přistoupil k veliteli stráže. "Nechci, aby se někdo do toho skladiště dostal, i přes ty rozbité dveře. Kdyby někdo vypil byť jen kapku toho alkoholu, byly by z toho potíže!" A zamrkal.
Muž zasalutoval a Gellan muže odvedl zpátky k vagrijskému táboru.
Zástup se vinul opuštěnými ulicemi, kolem stanů a hlídek a dál, rozrušenou zemí kolem pevnosti. Tam se Gellan podíval napravo a z toho, co uviděl, mu ztuhla krev v žilách.
V dolíku za řadou domů, ukryté před pohledem z pevnosti, stály rozestavěné tři obrovské obléhací stroje. Viděl je při práci během návštěvy ve Ventrii. Byly to balisty, velké katapulty schopné vrhat proti hradbám obrovské kusy kamení. Jakmile budou dokončeny, nastane neúnosné vraždění. Jejich části sem museli poslat z Vagrie kolem Lentrijského Rohu, aby je tu sestavili. Poklepal Jonatovi na rameno a ukázal na místo, kde stavitelé pokračovali v práci i ve světle luceren.
Jonat zaklel a pak se podíval Gellanovi do očí. "Nemyslíte..."
"Odveď muže zpátky do Purdolu, Jonate. Uvidíme se později."
"Nemůžete..."
"Žádný námitky. Pohni sebou!"
*
Dardalion se vrátil do pevnosti a do svého spícího těla. Otevřel oči a shodil nohy z postele. Přepadl ho smutek a on si rukama zakryl tvář a rozplakal se.
Díval se na to, jak Tulákovo umírající tělo táhnou do hory, a cítil hlad jejích obyvatel.
Do pokoje tiše vstoupil Astila a posadil se vedle plačícího mnicha.
"Tulák je mrtvý," oznámil mu Dardalion.
"Byl to tvůj přítel," řekl Astila. "Je mi to tak líto."
"Nevím, podle čeho se za takovýchto okolností měří přátelství. Byli jsme, myslím, druhové. On mi dal nový život, nový smysl života. Z jeho daru krve vzešla Třicítka."
"A uspěl?"

"Snad. Zbroj je zatím v bezpečí, ale přes země Nadirů ji veze osamělá žena. Musím za ní."

"To je nemožné, Dardalione."

Bojovný mnich se náhle usmál. "Všechno, oč jsem se zatím pokusil, bylo napohled zdánlivě nemožné."

Astila zavřel oči. "Muži se už vracejí s jídlem," řekl. "Bajnha oznamuje, že nemají žádné ztráty, ale důstojník se ještě nevrátil."

"Dobře. Co bratrstvo?"

"Dnes v noci nezaútočili."

"Rád bych věděl, jestli shromažďují síly, nebo zda jsme je porazili."

"Nemyslím, že bychom je porazili, Dardalione."

"Ne," souhlasil smutně Dardalion. "To bychom doufali příliš."

Astila vycítil, že si jeho velitel přeje být sám, a tak odešel. Dardalion přistoupil k vysokému oknu a zahleděl se na vzdálené hvězdy.

Při pohledu do věčnosti pocítil klid a myslí mu proběhla Durmastova tvář. Zavrtěl hlavou, protože si vzpomněl na svůj vlastní úlek, když tehdy spěchal k Rabou, aby se podíval na Tuláka. Dorazil ve chvíli, kdy zabijáka právě mučili a obr Durmast se postavil bratrstvu. Dardalion celou svou silou vytvořil kolem Durmasta štít a znemožnil Tčadovi použít kouzlo. Ale nemohl zabránit těm strašným mečům, aby obra poranily. Vyslechl poslední rozhovor Tuláka s Durmastem, a když obr promluvil, přepadl ho veliký smutek.

"Myslíš, že ta jeho síla na mě nefungovala, protože jsem vyvolenej?"

Dardalion si z celého srdce přál, aby to mohla být pravda, aby to nebyla obyčejná shoda okolností: jeden člověk, jeden duch na správném místě ve správný čas.

Měl takový pocit, že si Durmast zasloužil něco víc.

Dardalion se přistihl, že hloubá nad tím, zda Pramen Durmasta přijal. Může celý život malého zla převážit chvilkové hrdinství? Měl by, a přesto...

Mnich zavřel oči a modlil se za duše těch dvou mužů. Pak se usmál. Ale co by si takoví lidé počali v mírumilovném ráji, jaký slibovali starci? Věčné písně a modlitby! Nedali by přednost konci bytí?

Jedno ze starých náboženství slibovalo síň herou, kde silné muže vítají bojovné panny, jež zpívají písně o jejich chrabrých činech. Durmast by tomu určitě dal přednost.

Dardalion se zahleděl na měsíc... a otřásl se.

Hlavou mu prolétla jediná myšlenka.

Co je to zázrak?

Odpověď byla tak prostá, až ho to ohromilo, jako by vyskočila z hlubin jeho vědomí, aby nezvanou otázku zodpověděla.

Zázrak je něco, co se stane nečekaně ve chvíli, kdy je toho třeba. Nic víc než to. Nic míň.

Když zachránil Durmasta, byl to určitě zázrak, protože Durmast takovou pomoc nemohl nikdy očekávat. A přesto, proč byl Dardalion po ruce právě v té pravé chvíli?

Protože jsem se rozhodl najít Tuláka, odpověděl si.

Proč ses tak rozhodl?

To vše bylo tak obsáhlé, že to mnicha přemohlo, a on ustoupil od okna a sedl si na lůžko.

Durmast byl vybrán před mnoha lety, dokonce ještě před svým narozením. Ale bez Tuláka by Durmast zůstal zlodějem a vrahem. A bez Dardaliona by Tulák nebyl ničím víc než pronásledovaným zabijákem.

Všechno to do sebe zapadalo, spleť zdánlivě náhodných vláken.

Dardalion padl na kolena a zaplavila ho nesmírná hanba.

*

Gellan seděl těsně za místem, kam dopadalo světlo lucerny, a pozoroval ženisty, kteří sestavovali balisty. Pracovaly tu nějaké dvě stovky mužů, kteří zvedali ramena katapultů na místo a zajišťovali je dřevěnými klíny. Na vrcholku každé zbraně byl plátěný vak, do něhož budou umístěny balvany vážící téměř čtvrt tuny. Gellan neměl ponětí, jaký mají dostřel vagrijské stroje, ale ve Ventrii viděl vrhat kameny na stovky stop.

Balisty byly umístěny na dřevěných podstavcích, které měly v každém rohu po dvou obrovitých kolech. Balisty pak bude možné přitáhnout před hradby, nejspíš přímo proti věžové bráně.

Bronzí okovaná dubová brána zatím všechny útoky vydržela. Ale proti těmto ničivým strojům nevydrží.

Gellan pohlédl k pevnosti, v měsíčním světle teď byla stříbřitě bílá. Poslední muže už vytáhli na cimbuří, touto dobou bude jídlo uloženo a nad ohništěm bude v bronzových kotlích bublat kaše a maso.

Gellan si přál, aby se byl s Jonatem aspoň rozloučil. Přišlo mu jaksi hrubé, že ho poslal pryč beze slova na rozloučenou.

Zvedl se a drze se vydal na pracoviště. Cestou se zastavoval, aby si pořádně prohlédl konstrukci - nahlížel do mohutných spojů a obdivoval tesařské umění. Šel dál a nikdo si ho nevšímal, až dorazil k chýši se zásobami. Vešel dovnitř a našel sudy s olejem do lamp a několik věder.

Sňal si přilbici a pancíř, naplnil vědra olejem a vynesl je ven, kde je položil před chýši. Když naplnil šest věder, našel prázdný džbán, který také naplnil olejem. Z nedalekého držáku sebral lucernu a odešel k nejvzdálenějšímu obléhacímu stroji, kde klidně nalil olej do širokého spoje, který držel mohutné rameno v rámu.

Pak se vydal k druhému stroji a vyprázdnil džbán na dřevo. Vytáhl z lucerny sklo a přidržel plamen u olejem nasáklého spoje. Oheň přeskočil na dřevo.

"Co to děláš?" zaječel jeden ze ženistů. Gellan si ho nevšímal a došel k prvnímu stroji, kde také přiložil plamen k olejem napuštěnému dřevu.

Jakýsi muž ho popadl za rameno a otočil ho, ale mezi žebra mu vjela Gellanova dýka. Ke strojům teď přibíhali další lidé.

"Rychle!" křikl Gellan. "Doneste vodu. Tamhle!"

Několik mužů okamžitě uposlechlo a popadlo vědra, která Gellan nechal u chatrče.

K obloze vyletěla hřmící plamenná stěna. Druhý stroj také plápolal, i když ne tak okázale.

Gellan už neměl čas zničit třetí stroj, a tak ucouvl od hořících strojů a nevěřil svému štěstí.

Bylo to tak jednoduché, ale on se taky pohyboval kolem neuspěchaným tempem, a tak unikl pozornosti. Teď dorazí k pevnosti a pořádně se nají.

Otočil se, aby se rozběhl - a zjistil, že stojí proti dvacítce ozbrojených mužů, vedených tmavovlasým důstojníkem se šavlí ze stříbřité oceli.

Důstojník popošel dopředu a zvedl ruku, aby své vojáky zastavil. "Gellan, nemýlím-li se?" zeptal se.

Gellan pomalu tasil meč. "Nemýlíte."

"Setkali jsme se před dvěma roky, když jsem byl čestným hostem na turnaji Stříbrného meče v Drenanu. Vy jste, nemýlím-li se, vyhrál."

Gellan v muži poznal Dalnora, vagrijského šermíře a pobočníka generála Kaema.

"Rád vás zase vidím," řekl Gellan.

"Mám za to, že se nehodláte vzdát."

"To mě ani nenapadlo. Chcete se snad vzdát vy?"

Dalnor se usmál. "Viděl jsem vás šermovat, Gellane. Byl jste velice dobrý - ale připadalo mi, že taky dost nedůvěřivý. Ve vaší obraně jsou určité mezery. Směl bych vám to ukázat?"

"Prosím."

Dalnor přistoupil a zvedl šavli. Gellan se jí dotkl svou čepelí a oba muži uskočili a začali se obcházet. Dalnorova štíhlejší šavle se mihla vpřed a jeho sok ji okamžitě srazil. Dalnor se hbitě otočil a vykryl ripostu a oba muži ustoupili stranou.

Za nimi hořely obléhací stroje a souboj se odehrával v obrovských stínech, které vrhaly plameny.

Šavle se srazily a neustále o sebe zvonily, ale válečníci zatím nebyli zraněni. Nejdřív Dalnor zaútočil doleva, ale teď švihem zápěstí otočil šavli doprava. Ten pohyb Gellan vykryl a vyrazil do protiútoku výpadem na břicho. Dalnor ukročil, odrazil šavli, obrátil svou čepel a ťal Gellanovi po hlavě. Gellan se skrčil.

Soupeři znovu zkřížili šavle, a tentokrát Dalnor zamířil vysoko a prohnal čepel Gellanovi bokem nad pravou kyčlí. Šavle projela svaly a ve zlomku vteřiny byla venku.

"Vidíte, Gellane?" řekl Dalnor. "Ta mezera je ve vaší nízké obraně - jste příliš vysoký."

"Děkuju, že jste mi to ukázal. Budu na tom pracovat."

Dalnor se uchechtl. "Mám vás rád, Gellane. Přál bych si, abyste byl Vagriánec."

Gellan byl vyčerpaný a nedostatek jídla mu ubral na síle. Neodpověděl, ale znovu máchl šavlí a Dalnor nazvedl obočí.

"Další lekce?" Popošel a čepele se znovu srazily. Chvíli byl souboj vyrovnaný, ale pak Gellan provedl neobratný kryt a Dalnorova šavle mu lehce projela mezi žebry. Gellan čepel rychle popadl, čímž ji zadržel v těle, a potom se jeho vlastní šavle mihla dopředu a přeťala Dalnorovi krční žílu.

Dalnor upadl na záda a držel se za hrdlo.

Gellan upadl na břicho a pustil šavli.

"Ta lekce se mi líbila, Vagriánče," řekl.

Další Vagriánec k nim přiběhl a prohnal šavli Gellanovi krkem. Dalnor zvedl ruku, jako by ho chtěl zastavit, ale z hrdla mu prýštila životodárná tekutina a on padl vedle mrtvého drenajského šermíře.

Za nimi plály balisty a nad šedivou pevnost stoupala oblaka černého dýmu a kroutila se nad obránci jako mohutná pěst.

Kaem si za svítání prohlédl trosky. Dva obléhací stroje byly zničené. Ale jeden zůstal. Bude to stačit, usoudil Kaem.

25. Kapitola

KARNAK SE DÍVAL, JAK SE PLAMENY ZVEDAJÍ vysoko nad hřeben, a prohlížel si rozrytou zemi za ním, zda nezahlédne nějakou stopu po Gellanovi. Nečekal, že ho uvidí, ale stále ještě doufal.

Vzhledem k budoucnosti - pokud nějaká budoucnost bude - bylo možná dobře, že Gellan zemřel. Nikdy by z něj nebyl dobrý stoupenec. Měl příliš nezávislé myšlení, než aby otrocky následoval nějakého vůdce. A přesto Karnak věděl, že mu bude Gellan scházet, byl jako trn na růži, který člověku připomíná, že tělo je slabé.

"Vypadá to jako dva ohně," ozval se Dunas a došel ke generálovi.

"Zatím. Jonat říká, že ty balisty jsou tři."

"Stejně, dvě jsou na jediného muže docela slušný výkon."

"Jeden člověk dokáže udělat cokoliv, pokud do toho dá srdce," řekl tiše Karnak.

"Dneska jsme ztratili tři sta mužů, generále."

Karnak kývl. "Brzy tu bude Egel."

"Tomu nemůžete věřit."

"Vydržíme, dokud se sem nedostane, Dunde. Nemáme na vybranou. Řekni Jonatovi, že musí převzít Gellanovu funkci."

"Sarvaj je služebně starší."

"Já vím, kdo je služebně starší. Dej velení Jonatovi."
"Ano, pane." Dundas se otočil k odchodu, ale Karnak ho zastavil.
"V míru bych Jonatovi nesvěřil velení ani nad stájníky. Ale tohle je hra se smrtí."
"Ano, pane."
Karnak se zahleděl dolů z cimbuří věžové brány na muže na hradbách. Někteří seděli a jedli, jiní se natáhli ke spánku, další si ostřili meče ztupené nekonečnými boji.
Tak málo, pomyslel si Karnak. Ohlédl se k pevnosti.
Brzy bude muset učinit těžké rozhodnutí.
Na hradbě pod ním seděl Jonat se Sarvajem. Oba muži chvíli vyhlíželi Gellana, teď už věděli, že byl buď zajat, nebo zabit.
"Byl to dobrej chlap," ozval se nakonec Sarvaj.
"Byl to hlupák," zasyčel Jonat. "Nemusel se sám zabíjet."
"To nemusel," souhlasil Sarvaj, "ale stejně mi bude scházet."
"Mně ne! Už je mi úplně jedno, kolik důstojníků umře. Jen bych rád věděl, proč zůstávám v týhle prokletý pevnosti. Míval jsem sen, ctižádost, jestli chceš... Byls někdy nahoře ve Skodských horách?"
"Nebyl."
"Jsou tam vrcholky, na které ještě nikdy nikdo nevylezl. Devět měsíců v roce jsou zahalené v mlze. Pod jedním z nich bych si chtěl postavit dům - je tam úžlabina, je chráněná, dali by se tam chovat koně. Já se v koních vyznám. Mám koně rád."
"Rád slyším, že máš taky něco rád."
"Mám rád spoustu věcí, Sarvaji. Ale jen málo lidí."
"Gellan tě měl rád."
"Nech toho! O Gellanovi už nechci slyšet ani slovo. Chápeš?"
"Ani bych neřek."
"Protože mi to není jedno. Spokojenej? To jsi chtěl slyšet? Je mi líto, že je pryč. Tak! A... nechci o tom mluvit."
Sarvaj si sňal přilbici a opřel se o studený kámen. "Já jsem taky míval sen. Tam v Drenanu byla jedna dívka - byla chytrá, nadaná a přístupná. Její táta měl flotilu obchodních lodí, které pluly z Mašrápůru na jih. Chtěl jsem si ji vzít a stát se kupcem."
"Co se stalo?"
"Vzala si někoho jinýho."
"Copak tě nemilovala?"
"Říkala, že ano."
"Je ti líp bez ní."
Sarvaj se uchechtl. "Vypadám na to?"
"Aspoň jsi mezi přáteli," prohlásil Jonat a natáhl ruku. Sarvaj ji uchopil.
"Vždycky jsem chtěl umřít mezi přáteli."
"No, tohle je cíl, kterej se ti splní."
Po čtyři dny Danjal jela otevřenou drsnou krajinou. Za celou tu dobu nespatřila nikoho, až teď, když projížděla hustým lesem, poznala, že není sama. V podrostu po své pravici zahlédla tmavý stín, vyběhl z hustého houští mezi stromoví.
Pobídla koně pryč. Nákladní koník ji následoval.
Ale ten, kdo ji sledoval, zůstával poblíž. Málokdy z něj zahlédla víc, než jen rozmazaný stín, ale pohyboval se velmi rychle a s nadpřirozenou tichostí.
Stmívalo se a Danjal se bála stále víc. V ústech měla sucho a dlaně zvlhlé potem. Přála si, aby tu byl Tulák - nebo aspoň Durmast.
Strach ji na chvíli přešel, když si připomněla svůj poslední rozhovor s Durmastem.
Když ujeli nějakých pět mil, narazili na oddíl válečníků v černé zbroji. Durmast zaklel a sáhl po sekeře, ale oni jeli dál a na oba poutníky se skoro ani nepodívali.
Durmastův vztek stál skutečně za pohled.
"Oni si mě ani nevšimli," řekl.
"To jsem ráda," odtušila Danjal. "Copak jsi s nimi chtěl bojovat?"
"To byli válečníci bratrstva, co hledají tu zbroj. Umí číst myšlenky a vědí, že ji máme."
"Tak proč si ji nevzali?"
Durmast sesedl, došel k nedaleké skále, posadil se a zahleděl se ke vzdálené hoře Rabou.
Danjal se k němu připojila. "Nemůžeme se tady zdržovat. Tulák riskuje život, aby nám dal čas."
"Oni to vědí," řekl Durmast.
"Vědí co?"
"Znají moje myšlenky."
"Nerozumím ti."
"Víš, co jsem zač, Danjal... kdo jsem byl. Nemám žádnou skutečnou sílu, kromě té, co je ve svalech tohohle přerostlýho těla. Jsem ubožák, vždycky jsem byl. Vem tu zbroj a jeď."
"A co budeš dělat ty?"
"Pojedu na východ - možná do Ventrie. Říká se, že vidět Opálové hory v zimě je úžasnej zážitek."
"Sama nedojedu."

"Ty to nechápeš, co? Já tě zradím, Danjal, a seberu tu zbroj. Znamená celý jmění."
"Dal jsi své slovo."
"Moje slovo stojí nestojí za suchý z nosu."
"Vracíš se na pomoc Tulákovi."
Durmast se zasmál. "Vypadám snad jako pitomec? To by udělal jenom šílenec. Běž. Jeď! Běž, než si to rozmyslím."
Jak míjely dny, Danjal doufala, že za sebou uvidí Tuláka. Nechtěla myslet na to, že by mohl být mrtvý - nemohla na to myslet. Byl silný. Nepřemožitelný. Nikdo ho nemohl zabít. Vzpomněla si na den, kdy se postavil těm válečníkům v lese. Jeden muž stojící silný ve slábnoucím světle, obklopený rudou září. A zvítězil. Vždycky vítězil - nemohl být mrtvý.
Danjal se s trhnutím vrátila do přítomnosti, protože díky slzám viděla rozmazaně, a zamrkala. Stezka byla úzká a tma byla stále větší. Nechtěla se ještě utábořit, ale koně byli unavení. Zadívala se napravo a snažila se proniknout podrostem, ale po onom druhém poutníkovi nebylo ani stopy. Možná to byl jen medvěd na lovu. Možná to její představivost podpořila její strach.
Danjal jela dál, až zaslechla zvuk proudící vody, a pak se utábořila u mělkého potůčku, rozhodnutá zůstat vzhůru celou noc s mečem v ruce.
Probudila se za úsvitu a protáhla se. Rychle se umyla v potoce a ledová voda ji zcela probrala. Pak přitáhla podpínku u sedla své klisny a nasedla. Durmast jí řekl, aby zamířila na jihovýchod, dokud nedorazí k řece. Tam byl přívoz - ten měla použít a jet rovnou na jih k Delnoskému průsmyku.
Les kolem ní byl tichý, bylo teplo a dusno.
Na dohled se objevili čtyři nadirští jezdci. Danjal trhla otěžemi, a jak se blížili, srdce se jí rozbušilo. Jeden z nich měl přes sedlo přivázanou mrtvou antilopu a ostatní nesli luky. Vedoucí jezdec před ní zastavil koně.
"Stojíš nám v cestě," řekl.
Danjal otočila klisnu doleva a muži projeli.
Té noci zapálila malý ohýnek a ve chvilce usnula.
Probudila se těsně po půlnoci a u ohně uviděla obrovskou postavu, která právě přikládala větve. Jak nejtišeji mohla vytáhla dýku a odhrnula pokrývku. Muž k ní byl zády a nahá kůže se mu leskla v měsíčním světle - byl veliký, dokonce i Durmast by vedle něj vypadal jako trpaslík. Danjal vstala. Muž se otočil...
A ona zjistila, že zírá do jediného strašlivého oka umístěného nad štěrbinami místo nosu a tlamou plnou tesáků.
"Židel," zabručel Kaj a poklepal si na hruď. "Židel."
Danjal se podlamovala kolena, ale zhluboka se nadechla a s napřaženým nožem došla k němu. "Jdi pryč," řekla.
Kaj natáhl prst zakončený drápem a začal čmárat po zemi. Nedíval se na ni. Danjal se napjala ke skoku a chtěla do něj vrazit nůž, ale náhle si uvědomila, co to vlastně dělá: Na spečený jíl načrtl z čar postavu muže držícího malou kuši.
"Tulák," vydechla Danjal. "Ty znáš Tuláka?"
"Židel," kývl Kaj a ukázal na Danjal. "Anjal."
"Danjal. Ano, ano. Já jsem Danjal. Je Tulák naživu?"
"Židel." Kaj zaťal pěst, jako by držel dýku. Pak se bodl do ramene a do kyčle.
"Je vážně raněný? To mi chceš říct?"
Obluda se na ni dívala.
"Válečníci bratrstva. Našli ho? Vysocí muži v černém brnění."
"Retvý," řekl Kaj a napodobil výpad mečem či sekerou. Danjal vrátila nůž do pochvy a sedla si vedle Kaje. Natáhla se a dotkla se jeho ruky. "Poslouchej mě. Ten muž, který je zabil - je živý?"
"Mrtvý," řekl Kaj.
Před pár měsíci tančila před králem. O několik týdnů později se zamilovala do králova vraha. Teď seděla v pustém lese s obludou, která neuměla mluvit. Začala se smát nad tím, jak je to celé šílené.
Kaj naslouchal jejímu smíchu, slyšel, jak se změnil a stal se z něj pláč, a sledoval, jak jí po krásných lících stékají slzy. Tak krásná, pomyslel si. Jako ta nadirská dívka, kterou pozoroval. Tak malá, křehká, s kostmi jako ptáče.
Kdysi dávno Kaj chtěl jednu z těch měkoučkých bytostí za přítele. Zmocnil se dívky, která prala prádlo v potoce, a odnesl si ji do hor, kde pro ni nasbíral ovoce a hezké kamínky. Ale když tam dorazili, Kaj zjistil, že je polámaná a bez života, žebra měla rozmačkaná tam, kde ji objímal. Ani jeho léčivá síla jí nedokázala pomoci. Od té chvíle na ně nesahal...
*
Šest set mužů přitáhlo balistu na místo asi padesát kroků od brány. Pak na dohled přijelo šest povozů tažených volským spřežením a Drenajci přihlíželi, jak kolem povozů pobíhají muži a vypřahují tažná zvířata. Pak byl na balistu nasazen rumpál.
Karnak si k sobě zavolal Dunda, Jonata a několik dalších důstojníků, kteří byli poblíž.
"Odveďte většinu mužů do hradu. Nechte na hradbách jenom symbolický oddíl," nařídil.
V několika minutách už muži proudili branou do donjonu a zaujímali pozice na cimbuří.
Karnak otevřel kožený váček, který měl u pasu, a vytáhl sladký ovesný koláček. Ukousl si, a jak pokračovaly přípravy, zamyšleně žvýkal.
Několik vojáků dopravilo veliký balvan na zadní část vozíku, a teď kolem něj uvazovaly provazy. Na znamení ho čtyři vojáci navijákem zvedli na balistu. Důstojník zvedl ruku, muži rychle přitáhli páku a rameno balisty vylétlo.
Karnak se díval, jak balvan letí vzduchem a jak se blížil, zdánlivě se zvětšoval. S hromovým zaduněním narazil balvan do stěny vedle věžové brány. Kolem se rozlétlo kamení a celá část cimbuří se pod nárazem sesula.
Generál dojedl koláček, přešel k okraji hradby a vystoupil na cimbuří.
"Tady nahoře, vy čubčí syni!" zařval. Pak ustoupil a pomalu sešel po schodech na hlavní hradbu.
"Všichni z ochozu," křikl. "Zpátky do hradu!"

Asi třicet kroků od generála se rozlétla druhá část hradeb a nad hlavou mu zasvištěly kusy kamení. Dva muže to srazilo dolů, kde se roztříštili o dlažbu na nádvoří.

Karnak zaklel a seběhl k nim. Oba byli mrtví.

Do věžové brány uhodil balvan, odrazil se a narazil do střechy polního lazaretu. Trámy zapraštěly, ale balvan zadržely. Ještě dvakrát brána střelám odolala, ale při třetím nárazu se celá stavba posunula a zhroutila se. Kamenné kvádry se s vrzáním a úpěním zbortily a věž se sesunula doprava, kde narazila do vrat.

V lazaretu došíval Evris mladému vojákovi ránu na břiše. Chlapec měl štěstí, meč mu žádné životně důležité orgány neprobodl, a teď se musel bát pouze sněti.

Stěna se rozpadla a poslední, co Evris viděl, byl obrovský černý mrak deroucí se do místnosti. Útlý ranhojič byl rozdrcen o protější stěnu vedle těla svého pacienta. Do nemocnice uhodily další čtyři balvany a ze spadlé lucerny přeskočil oheň na koš s pokrývkami. Plameny olízly rám dveří a po stěnách vyskočily až na střechu lazaretu. Brzy se oheň změnil v peklo. Mnoho nemocničních pokojů nemělo okna a kouř zabil stovky raněných. Zdravotníci se zprvu snažili oheň uhasit a pak odnést pacienty do bezpečí, ale podařilo se jim pouze nechat se uvěznit uvnitř.

Dubovými břevny proletěl kus skály a brána se rozštípla. Druhá střela práci dokončila. Masivní bronzové stěžeje se zprohýbaly a levá polovina vrat se zbortila.

Karnak si odplivl a hlasitě zaklel. Pak odešel k bráně do donjonu.

"Je po všem, generále," poznamenal jakýsi voják, když generál vstoupil.

"Nevypadá to moc nadějně," souhlasil Karnak. "Zavřete bránu."

"Někdo by se ještě mohl dostat ven," namítal voják.

"To peklo nikdo nepřežije. Zavřete bránu."

Karnak došel do velké síně, kde byl do modliteb zabrán Dardalion a dvanáct zbývajících mnichů Třicítky.

"Dardalione!"

Mnich otevřel oči. "Ano, generále?"

"Řekni mi, že je Egel na cestě."

"To nemohu. Bratrstvo je všude a my se nemůžeme dostat skrz."

"Bez Egela jsme všichni odsouzeni k záhubě. V koncích. Všechno by to bylo k ničemu."

"Uděláme, co budeme moci, generále. Nikdo nemůže chtít víc."

"Zatraceně, já můžu. Snažení je pro ty, co prohrávají - jediné, co se počítá, je vítězství."

"Tulák je mrtev," řekl náhle Dardalion, "ale zbroj je na cestě k Egelovi."

"Pro nás už je to pozdě, ta zbroj měla být symbolem, kolem něhož se všichni shromáždí. Jestli Egel ještě nesebral vojsko, už na tom nebude záležet."

"Nám ne, generále. Ale Egel by se mohl spojit s Železnou pěstí."

Karnak neříkal nic. Bylo to zcela logické a možná to měl Egel v plánu celou dobu. Musel vědět, že Karnak pro něho z dlouhodobého hlediska může znamenat hrozbu - jak se s ním lépe vyrovnat, než nechat Vagriánce, aby jeho ctižádosti učinili konec? A spojením s Železnou pěstí by do vagrijských vojů zarazil klín a osvobodil by hlavní město.

Purdol počká.

Egel bude mít všechno: zbroj, vojsko i národ.

"Přijde, bude-li moci, generále," prohlásil Dardalion.

"Proč by to dělal?"

"Egel je čestný muž."

"Co to má znamenat?" vyštěkl Karnak.

"Doufám, že to znamená, že Egel udělá přesně to, co byste na jeho místě udělal vy."

Karnak se rozesmál, dobrá nálada se mu vrátila. "Doufám, že ne, Dardalione. Já radši počítám s tím, že se sem dostane!"

Ve spánku si Danjal uvědomila hlas, který jí pronikl do snů a smísil se s jejími snovými myšlenkami. Toto vědomí stále sílilo, až poznala Dardaliona. Připadal jí teď hubenější a starší, ohnutý pod nesmírně těžkým břemenem.

"Danjal, slyšíš mě?"

"Ano," ujistila ho s unaveným úsměvem.

Jsi v pořádku?"

"Nejsem zraněná, to je tak všechno."

"Máš pořád ještě zbroj?"

"Mám."

"Kde jsi?"

"Ani ne den cesty od řeky a přívozu. Někdo je tu se mnou - takové obludné stvoření. Viděl umírat Tuláka."

"Otevři oči a ukaž mi ho," požádal ji Dardalion - a Danjal se posadila. Kaj pořád ještě seděl u ohně, velké oko zavřené, tlamu otevřenou.

"Není v něm žádné zlo," řekl Dardalion. "Teď mě pozorně poslouchej, Danjal - pokusím se dosáhnout k Egelovi a požádám ho, aby ti naproti poslal oddíl, který by tě doprovodil domů. Počkej u přívozu, dokud o mně zase neuslyšíš."

"Kde jsi?"

"Jsem v Dros Purdolu, ale situace tady je zoufalá a od úplné porážky nás dělí jen několik dní. Pevnost teď drží ani ne šest set mužů a zabarikádovali jsme se v donjonu. Jídlo už skoro došlo a voda zahnívá."

"Co můžu udělat?"

"Počkej u přívozu. Kéž ti Pramen požehná, Danjal."

"Tobě taky, mnichu."

"Už nejsem mnichem. Přišla ke mně válka a já zabil."
"My všichni jsme pošpinění, Dardalione."
"Ano. Ale konec je velice blízko - pak se to dozvím."
"Co se dozvíš?"
"Jestli jsem měl pravdu. Už musím jít. Počkej u přívozu!"
Danjal s Kajem našli přívoz dalšího dne za soumraku. Nic se kolem nehýbalo a pramice samotná byla zakotvená na opačné straně řeky. Danjal odsedlala koně a Kaj odnesl velký balík se zbrojí do chýše. Danjal zapálila oheň a připravila nějaké jídlo. Když se Kaj krmil a rukou si cpal ovesnou kaši do úst, odvracela oči.
Vyspala se na úzké pryčně a obluda se usadila se zkříženýma nohama u ohně.
Za svítání se Danjal probudila a zjistila, že je sama. Posnídala sušené ovoce a zašla k řece, kde si svlékla suknici a nahá se brodila vodou, až jí sahala po pás. Proud byl rychlý a Danjal měla potíže, aby se udržela na místě. Po několika minutách se vrátila a co nejlépe si přeprala suknici, kterou otloukla o kámen, aby z ní dostala prach z cest.
Z křoví po její levici se zvedli dva muži. Danjal se překulila napravo, popadla svůj meč a pochvu odhodila stranou.
"Je nedůtklivá," prohodil první muž, menší podsaditý válečník v hnědém koženém kabátci, který měl zakřivenou dýku. Když se na ni zazubil, Danjal si všimla, že mu vpředu chybějí dva zuby. Byl neoholený a špinavý, stejně jako jeho společník - pořízek se svěšenými kníry.
"Podívej se na ni!" pokračoval první muž. "Má tělo jako anděl."
"Dívám se," zubil se druhý.
"To jste vy dva kleštěnci ještě nikdy neviděli ženskou?" zeptala se Danjal.
"Kleštěnci? My ti ukážem, kdo je tady kleštěnec," prskl válečník s chybějícími zuby.
"Vy zbabělý žrouti pomyjí! Vy mi ukážete leda tak svý střeva."
Zvedla meč a oba muži ucouvli.
"Chyť ji, Gaele!" nařídil Bezzubý. "Seber jí meč."
"Seber jí ho ty."
"Bojíš se?"
"Ne víc než ty."
Jak se tak dohadovali, zvedla se za nimi obrovská postava a Kaj natáhl ruce. S odporným zapraštěním jim uhodil hlavami o sebe a oba muži se svezli na zem. Kaj se sklonil, aby Bezzubého chňapl za opasek, a s ledabylým mávnutím odhodil bezvládné tělo daleko do řeky. Druhý muž ho vzápětí následoval a oba se potopili.
Kaj se přiloudal blíž. "Zlí," řekl a potřásl hlavou.
"Už ne," podotkla Danjal, "ale já bych to byla zvládla."
Té noci nesla Danjal do chýše dřevo a zpuchřelým prknem v podlaze se jí propadla noha, přičemž se ošklivě poranila. Dokulhala do chýše a začala si omývat ránu, ale Kaj si klekl vedle ní a zakryl ránu rukou. Nohou jí projela bolest a Danjal se mu pokusila vytrhnout. Ale bolest pominula, a když ji Kaj pustil, rána zmizela.
"Pryč!" oznámil s hlavou nakloněnou na stranu. Danjal si nohu pozorně prohlédla. Kůže byla neporušená.
"Jak jsi to udělal?"
Kaj zvedl ruku a ukázal na dlaň.
"Židel," řekl. Pak si poklepal na rameno a na kyčli. "Ulách."
Ale ona mu nerozuměla.
Za poledne příštího dne dorazil na protější břeh oddíl legionářských jezdců a Danjal je pozorovala, jak tahají pramici přes řeku. Po chvíli se obrátila ke Kajovi.
"Musíš odejít," řekla mu. "Oni by ti nerozuměli."
Kaj natáhl ruku a zlehka se dotkl jejího lokte. "Bogem, Anjal."
"Sbohem, Kaji. A děkuju."
Kaj odešel k okraji lesa, a když pramice přistávala, ještě se otočil a ukázal k severu. "Ulách," zavolal a Danjal mu zamávala a otočila se k důstojníkovi, který k ní přicházel.
"Vy jste Danjal?" zeptal se.
"Ano. Zbroj je v té chýši."
"Kdo byl ten velký muž s maskou?"
"Přítel, dobrý přítel."
"Někoho tak velkého bych tedy za nepřítele nechtěl." Byl to hezký mládenec s pohotovým úsměvem a Danjal se za ním vydala k pramici. Když byla zbroj na palubě, Danjal se posadila a poprvé po mnoha dnech se uvolnila. Pak ji náhle cosi napadlo a ona se rozběhla na záď.
"Kaji!" křičela. "Kaji!"
Ale les mlčel, obr byl pryč.
Ulách! Tulák.
Obr ho vyléčil. To bylo to, co se jí snažil povědět.
Tulák byl naživu!
Tvrz nepřítele zadržela ještě pět dní, než bronzem okovaný obléhací beran konečně prorazil bránu. Vojáci se hrnuli dopředu, sekerami a háky odtahovali dřevo a nakonec otevřeli průchod do samotného donjonu.
Za bránou čekal pod obloukem padací mříže s padesátkou vojáků a dvacítkou lučištníků Sarvaj. Před klečícími střelci ležely poslední šípy a ty byly použity ve chvíli, kdy Vagriánci prorazili branou a cpali se do průlomu. První řada nepřátel pod salvou padla, ale další válečníci se drali dovnitř s vysoko zdviženými štíty. Střelci se stáhli a Sarvaj vedl své vojáky do divokého útoku, kdy se ve světle proudícím z rozbité brány jejich čepele jen blýskaly.

Dvě skupiny se srazily, štít proti štítu, a skoro minutu to vypadalo, že Vagriánci ustoupí. Ale pak, díky své početní převaze, začali Drenajce zatlačovat zpátky přes krví zborcené dláždění průchodu.

Sarvaj sekal a bodal do moře těl před sebou, smysly otupené jekem a válečným pokřikem doprovázejícími řinčení oceli narážející do štítů. Do stehna se mu zabořila dýka a Sarvaj jejímu majiteli mečem přeťal krk a díval se, jak padá pod těžké boty svých druhů. Sarvaj s tuctem dalších se prosekali ven ze šarvátky a pokusili se zavřít dveře do velké síně. Z ochozů jim na pomoc sbíhali další drenajští válečníci, ale Vagriánců bylo příliš mnoho a Drenajce zatlačili do velké síně. Tam nepřítel bojující obránce obstoupil a začal se jim vysmívat. Drenajci vytvořili bojový kruh a se zachmuřenými výrazy zaujali obranné postavení.

Do síně vstoupil vagrijský důstojník a ukázal na Sarvaje.

"Vzdejte se hned," řekl. "Je po všem."

Sarvaj se podíval na muže kolem sebe. Zůstalo jich ani ne dvacet.

"Hodlá se někdo vzdát?" zeptal se.

"Týhle chátře?" opáčil jeden z mužů.

Vagriánec kývl na své vojáky.

Sarvaj o krok ustoupil, jak se na něho vrhl jeden z válečníků, sehnul se pod napřaženou čepelí a svou vlastní muži vrazil do slabin. Okamžitě ji vytrhl, protože se na něho řítil další voják. Odrazil zuřivý úder a pak se zapotácel, když mu do pancíře narazilo kopí. Do tváře ho sekl meč a Sarvaj upadl a překulil se. I z této pozice bodl vzhůru a zasažený zaječel. Ale obklopili ho další válečníci a znovu a znovu ho bodali do obličeje.

Uvědomil si, že necítí žádnou bolest, i když se dusil vlastní krví.

Na cimbuří nahoře Jonat - bez přilbice a se ztupeným mečem - bezmocně přihlížel, jak Vagriánci dobývají hradbu. Rozběhl se k němu jakýsi nepřátelský válečník. Jonat jeho úder odrazil a po ohromující ripostě mu proťal hrdlo. Pustil meč, popadl soupeřovu šavli a vyzkoušel ostří. Bylo stále ještě nabroušené a Jonat se zazubil.

Nepřítel postupoval a zatlačoval drenajské válečníky, kteří ustupovali dolů po točitém schodišti, na další poschodí. Zdola Jonat slyšel zvuky bitvy a v té chvíli poznal, že obléhání skončilo. Zvedla se v něm vlna hněvu a zavalila ho všechna hořkost jeho sedmadvaceti let. Nikdo ho nikdy neposlouchal. Od chvíle, kdy jako dítě žebral o otcův život, ho nikdy nikdo doopravdy neposlouchal. A teď došlo na poslední ponížení - má umřít ve válce pouhých pět dní po svém největším povýšení. Kdyby byli zvítězili, zdravili by Jonata jako hrdinu a stal by se jedním z nejmladších prvních donů v legii. Za deset let by se byl mohl stát generálem.

Teď to skončilo... dokonce se ani nezapíše do dějin.

Dros Purdol, budou říkat - nebojovalo se tam kdysi?

Jakmile se dostali ze schodiště, utvořili Drenajci v hlavní chodbě bojový klín, ale Vagriánci se na ně vrhali shora i zdola. Zleva se vynořili Karnak s Dundem s dvěma desítkami válečníků a připojili se k Jonatovu oddílu.

"Je mi to líto, chlapče," řekl Karnak. Jonat neříkal nic. Zleva zaútočil nepřítel. Karnak se s vojáky střetl v šíleném protiútoku a sekerou v jejich řadách páchal obrovské škody. Dundas - jako obvykle po jeho boku - padl s oštěpem v srdci, ale Karnak ze svého zuřivého útoku vyvázl bez škrábnutí. Jonat sekal a bodal do postupujících válečníků a řval přitom vzteky a zoufalstvím. Jeho pancíř zasáhla sekera a odrazila se nahoru, kde ho škrábla do hlavy. Jonat upadl a z mělké rány na spánku mu prýštila krev. Pokusil se vstát, ale padl na něho jiný drenajský válečník, jemuž sekera rozpoltila lebku. Zvuky bitvy utichly a Jonat se propadl do tmy.

Jeden po druhém byli Drenajci pobíjeni, až zůstal jediný - Karnak. Couval, a jak se k němu Vagriánci blížili s napřaženými meči a pozvednutými štíty, držel svou velikou bojovou sekeru vysoko zdviženou. Dýchal jen ztěžka a z ran na pažích a na nohou mu tekla krev.

"Zajměte ho živého!" křikl jakýsi důstojník. "Generál ho chce živého."

Vagriánci se rozběhli vpřed a sekera zasvištěla dolů. Na drenajského generála dopadaly pěsti a on na krví zborcené podlaze uklouzl. Do tváře a do těla mu zabušily těžké boty a Karnak trhl hlavou dozadu a narazil do zdi. Ještě slabě máchl pěstí a konečně znehybněl.

Na druhém poschodí se přeživší mniši Třicítky zabarikádovali v knihovně. Dardalion poslouchal bušení na dveře a pak si k sobě povolal své mnichy. Nikdo z nich, kromě něj, nebyl ozbrojen.

"Je konec, bratři," řekl.

Astila pokročil dopředu. "Já s nimi bojovat nebudu. Ale chci, abys, Dardalione, věděl, že ničeho nelituji, ani jediného svého činu."

"Děkuji, příteli."

Přistoupil mladý Bajnha a uchopil Dardaliona za ruku. "Lituji, že jsme použili ty krysy proti prostým vojákům, ale za souboje s bratrstvem se nijak nehanbím."

"Myslím bratři, že bychom se měli pomodlit, protože náš čas se krátí."

Malá skupinka společně poklekla uprostřed knihovny a jejich mysli se propojily. Neslyšeli, když se dveře konečně rozlétly na třísky, ani rozbíjení barikády, ale všichni ucítili, když první čepel probodla Astilovi srdce, když Bajnhovi sletěla hlava z ramenou, i další ostré meče, které se nořily do neodporujících svalů. Dardaliona bodli do zad a mnicha zalila bolest...

Před umírající pevností stál na balkóně svého obydlí Kaem a se špatně skrývanou radostí přihlížel, jak bitva pokračuje až do úplného vyvrcholení.

Holohlavý vagrijský generál už plánoval další tah svého tažení. V Purdolu zanechá silnou posádku a ostatní oddíly odvede do Skultického lesa, aby odtamtud vyštval Egela, než se obrátí k jihu, aby se vyrovnal s Železnou pěstí a Lentriánci.

Koutkem oka zachytil cosi jasného, až oslepujícího, a podíval se nalevo, kde nízké zalesněné kopce označovaly

začátek Skultiku. Tam, na nádherném černém koni, seděl válečník ve zbroji zářící jako slunce.

Bronzová zbroj! Kaem před tou září přimhouřil oči a v ústech mu náhle vyschlo. Válečník zvedl ruku a zdálo se, jako by se kopce pohnuly, když k pevnosti vyrazily tisíce jezdců. Na zorganizování obrany křídla nebyl čas - Kaem s hrůzou přihlížel, jak se přes kopec přelévají nekonečné řady bojovníků.

Pět tisíc? Deset? Dvacet?

A blížili se. Zpozorovali je první vagrijští vojáci a zůstali stát jako zkamenělí. Uvědomili si svou situaci a tasili meče, jen aby je útočící masa zcela pohltila.

Všechno bylo ztraceno, to Kaem věděl. Teď už čísla nic neznamenala. Nepřítel zarazí klín do jeho řad a jeho vojsko bude poraženo a rozprášeno.

Bronzový válečník seděl na vršku kopce a oči upíral k pevnosti. Kaem viděl, jak otáčí hlavu k přístavu, a s náhlým zamrazením pochopil, že válečník hledá jeho.

Kaem ustoupil od okna a horečnatě přemýšlel. Jeho lodi stále ještě kotvily nedaleko - mohl uniknout zkáze v Purdolu a připojit se ke svému vojsku na jihu. Tam se může uchýlit k zdržovací taktice až do zimy a na jaře začít s novou ofenzívou.

Obrátil se...

Ve dveřích stála postava v kápi, vysoká a štíhlá, s černým pláštěm přehozeným přes ramena, v ruce malou černou kuši.

Kaem mu pod kápí neviděl do tváře, ale poznal ho. Poznal ho.

"Nezabíjej mě," zaprosil. "Nedělej to!"

Ustoupil na balkón, kde se ocitl v jasném slunečním světle.

Mlčící postava ho následovala.

Kaem se otočil, vyšplhal se na balkónové zábradlí a seskočil na dláždění o třicet stop níž. Přistál na nohou a při nárazu si je obě zlomil, přičemž mu levá stehenní kost projela až do břicha. Svalil se na záda a zjistil, že hledí na prázdný balkón. Tělem mu projela palčivá bolest a on s ječením umřel.

Zahalená postava došla do přístavu a po provazovém žebříku sešplhala do malé plachetnice. Zvedal se vítr a loď vznášející se na vlnách opustila přístav.

V donjonu zatím Vagriánci táhli Karnaka krví zbrocenými chodbami. Jediné oko měl oteklé, rty rozpukané a krvácející. Vlekli ho dolů po schodech a jatkami ve velké síni. Karnak se pokusil jít, ale levou nohu měl oteklou a kotník jeho váhu neunesl.

Venku ve slunečním světle se muži zastavili a překvapením zamrkali.

Nádvoří bylo plné drenajských vojáků a uprostřed stál muž v zářící Bronzové zbroji se dvěma meči po boku.

"Pusťte ho," nařídil válečník tlumeným, téměř kovovým hlasem.

Vagriánci ustoupili.

Karnak se zapotácel a málem upadl, ale válečník v bronzovém brnění k němu došel a podepřel ho.

"Vagriánci prchají," řekl Egel. "Válka se obrátila."

"Takže jsme to dokázali?" vydralo se Karnakovi z rozbitých rtů.

"U všech bohů, to ti přísahám," potvrdil Egel.

"A Kaem?"

"Zabil se sám."

Karnak se pokusil otevřít oko, ale měl ho zalité slzami.

"Odveď mě odtud," požádal. "Ať mě nikdo nevidí."

Epilog

KAEM BYL MRTEV A VĚTŠINA VAGRIJSKÝCH vojáků se vzdala, a tak válka skončila posledního podzimního dne, když Egel s Karnakem dovedli drenajské vojsko k Drenanu, kde se spojili s lentrijským generálem Železnou pěstí.

Příštího roku vedl Karnak vpád do Vagrie a svrhl tamního císaře.

Vládnoucí rody Drenaje odmítly jakékoliv rozhovory o monarchii, a tak byla nastolena republika. Egel byl jmenován do čela vlády. Generál odmítl, ale přijal titul hraběte z Bronzů a vrátil se do Delnochu, kde zorganizoval stavbu mocného opevnění se šesti hradbami přes průsmyk.

Jeho rádcem byl mnich jménem Dardalion, kterého našli vážně zraněného v knihovně v Purdolu. Egela za nákladnou výstavbu Dros Delnochu silně kritizovali, ale on nepřestal důvěřovat Dardalionovým viděním.

Pět let po úspěchu v Purdolu byl Egel zabit ve svých komnatách v pevnosti. Následovala občanská válka a vlády nad Drenají se ujal Karnak.

Jonat obléhání Purdolu přežil a stal se generálem legie. Zemřel šest let poté v bitvě, v níž vedl vzbouřence proti Karnakovi v občanské válce.

Danjal, se zlatem, které jí Egel dal za navrácení zbroje, si ve Skartě zakoupila dům, kde žila s Kryllou a Miriel. Ale často ji vídávali, jak jede k Delnoskému průsmyku, kde dlouho hledívala k severu.

Šest měsíců po porážce Vagriánců spolu s dětmi zmizela z domova.

Dva sousedé probírali její zmizení s hlídkou u Jižní brány.

"Viděl jsem ji odjíždět," tvrdil strážný. "Jela ve společnosti. Mužský společnosti."

"Poznals ho?"

"Ne, byl to cizinec. Nějakej tulák."